

ဆုအခွယ်

ဝန်းနုရောင်ဝတ်လွှာ

BURMESE
CLASSIC
COM



ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့အသောတာဝန်

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဓွန့်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီနည်းစနစ် ဖွင့်သန့်နိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီပြုပြင်တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုပံ့ပိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေး
- ★ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ရောက်မှုရှိတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးသား၊ ဓာတ်တိုက်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ဖွင့်သန့်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး



ဆုအပ္ပလီ
ပန်းနုရောင် ဝတ်လွှာရုံ

အဝတ်အစား
ထုတ်ဝေသူ

- L လင်း
- ဒေါ်သီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-ဝေဂဒွာ)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-ဝေဂဒွာ)
- မယ်အောင်အောင်
- ၆၈ ကောသလိလမ်း
- အိုဗိုလ်လမ်း၊ ရန်ကုန်

အတွင်းစာလင်

- ဦးကျော်စိုး

စာအုပ်အုပ်

- ကိုသန်းဌာ

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်ချုပ်

- ၅၀၀

တန်ဖိုး

- ၁၅၀ ကျပ်

ဆုအမွေလီ

ဝန်းနုရောင်ဝတ်လွှာနဲ့ / ဆုအမွေလီ : - ရန်ကုန်

မိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၅၆ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ဝန်းနုရောင်ဝတ်လွှာနဲ့



အခန်း (၁)

“သားငယ် ကြည့်ပါဦး၊ အစောကြီး နိုးနေတာလား”

အနောက်ဘက်က မေးသံကြား၍ ခြေလှမ်းတုံ့သွားပေမယ့် ဒါ
ကြီးကြီးအသံပဲဆိုတာ လှည့်မကြည့်ဘဲ သိသည်။ ရောက်သည့်နေရာမှာ
ခြေရပ်ပြီးကြည့်တော့ ကြီးကြီးက သူ့နောက်ပါးမှာ ဖြစ်သည်။
အောက်တွဲဆံထုံးကို ပုံပုံလေးထုံးထားကာ မျက်ခုံးနား ဝဲဝဲလေးအထိ
အညှစ်ပင်ချထားပုံက သူငယ်စဉ်ကတည်းကအတိုင်း။ အသားဖြူသည်။
အသံနိုး၊ မျက်လုံးက ပုံသွင်းထားသလို လှပေမယ့် ကြီးကြီးက ပြုပြင်
ခြင်းဝင်ခြင်းဆိုတာ အပြောတစ်ထောက်စာပါလို့ပြောပြီး သနပ်ခါးကို
အိတ်ထဲမှာ လိမ်းတတ်သူမို့ ဒီလောက် မနက်အစောကြီးမှာတောင် ကြီးကြီး
အိတ်မှာပေါ်မှာ သနပ်ခါးက နေရာယူလျက်။ အဖြူရောင်ရင်ပိုးနှင့်

အညိုရောင်ထဘီကို တွဲဝတ်ကာ အညိုရောင် တဘက်အား လက်ဝဲဘက်သို့ ကန့်သတ်ပေါက်သွားခဲ့တာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရရှိ ဒီမနက် အောက်လျှိုကာ ပန်းပေါ် ရစ်သိုင်းတင်ထားသည်။

“ဘုရားဝတ်ပြုမလို့လား လင်းသော”

“ဟုတ်... ကြီးကြီး၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး နိုးလာတာနဲ့”

လင်းသောက နောက်လှည့်ပြီးပြောတာ တရိုတသေ။

လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးဆုပ်ထားပြီး ခေါင်းငုံ့ခါးညှပ်ပြောပုံကို ကြီးထွား ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက သဘောကျသလို ပြုံးကြည့်သည်။ ကြည့်ရင် ပါဠိ စောစောစီးစီးကို။ သူမလိုပဲ အဖြူရောင် ရှုပ်လက်ရှည်၊ အညိုရောင် ယောပုခိုးနဲ့ သားက တကယ့်ကျက်သရေရှိစွာနဲ့။ သဘောကျပါသည်။ နှစ်သက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအတိုင်း မြင်စေချင်၍ သူမက ပုံသွင်း ခဲ့သည်။

“ဘာအိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာလဲ လင်းသော၊ ကဲ... ခြေစမ်းပါဦး ကြီးကြီးကို”

ဆိုဟကျော့ကို လက်တင်ပြီး မေးပုံက တကယ့်စိတ်ဝင်တစားပဲ။ လင်းသောက လူတစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေ ပြန့်ပွားနေသွားတာ ရှုမိတ်ကြောင့်ပါ။ အိပ်မက်ကို ပြန်တွေးတိုင်း နားထဲ ကြားယောင်လာတာ မောင်တော်ဟုခေါ်သော အသံချိုသံသရာနှင့် သူ့ရင်ခွင်၌ ပါးတစ်ခြမ်း မှေးမှိထားသော နူးညံ့သည့်အထိအတွေ့။ ရင်တစ်ခုလုံးက ထိုအတွေ့

ကြောင့် ကန့်သတ်ပေါက်သွားခဲ့တာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရရှိ ဒီမနက် အောက်လျှိုကာ ပန်းပေါ် ရစ်သိုင်းတင်ထားသည်။

“ဘုရားဝတ်ပြုမလို့လား လင်းသော”

“ဟုတ်... ကြီးကြီး၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး နိုးလာတာနဲ့”

လင်းသောက နောက်လှည့်ပြီးပြောတာ တရိုတသေ။

“ဟိုလေ... အိပ်မက်က တကယ် ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ ကြီးကြီးရဲ့”

“အေး... ပြောပါဦး”

လင်းသောမှာ ရှက်သလို ရွံသလိုနှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်သည်။

“အဟဲ... အိပ်မက်ထဲမှာ သားက စစ်သူကြီးတဲ့”

“အလိုလေးတော်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက ရင်ဘတ်ဖိပြီး တအံ့တသြ ရွတ်သည်။ ဒီကလေး စိတ်ဓာတ်က နူးညံ့ညင်သာသူမုန်း သူမ အသိဆုံး။ ဒီလို စိတ်ဓာတ် နူးအောင် သူမပဲ စနစ်တကျ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရတာဖြစ်၏။

“ယောက်ျားလေးပဲ၊ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျပေါ့၊ နုနုမနေနဲ့၊ ခွေးထားတာ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး”

အမြဲ ပြောခဲ့သူက သူမရဲ့ မတ်တော်သူပါ။ ဝါအရ မတ်တော် အသံသာ ပြောခဲ့တာ။ အသက်အားဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဦးထက် နှစ်

... ညီမဖြစ်သူ ယဉ်ယဉ်ဦးနဲ့ သူမက ငါးနှစ်ကြာ
 ... နှစ်ထည့်ဦးထက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ခုနစ်နှစ်လောက်
 ... အသက်အရ မပြောသလို မတ်တော်သူ ဦးမြတ်သူက
 ... ဘာသာလိုပါမောက္ခ ရှေးဟောင်း သုတေသနလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်
 ... စားသူဖြစ်ကာ ပညာတတ်ပေမယ့် သားအပေါ် ချစ်စိတ်ကျတော့
 ... အထက်တန်းမကျခဲ့။ ကလေး လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ ခြေမခိုင်တုန်းက
 ... ကလေးက တတောက်တောက်နှင့် လျှောက်လိုက်၊ လဲလိုက်နှင့်ဖြစ်လို့
 ... ဒေါ်ခင်ခင်ဦးတို့ညီအစ်မက ဦးအောင်ပြေးပွေ့ကာ ဒဏ်ရာရလေမလား
 ... ယုယုယယ ရှာဖွေချင်ကြပေမယ့် ဒါဟာ ဦးမြတ်သူကွယ်ရာမှာသာ
 ... ဖြစ်ပြီး ရှေ့တင်ကျရင်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“အဲဒီလို လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ လဲလို့နာနာနာသိရင် နောက်တစ်ခါ
 ... မလဲအောင် ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ ငါ နာကျင်တိုင်း ထူပွေ့မဲ့လူ အဆင်သင့်
 ... ဆိုတာမျိုး ကလေးစိတ်ထဲ ဝင်မသွားစေချင်ဘူး။”

ထိုအခါမျိုး၌ စကားတိုင်းထဲမှ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက မဲ့ရွဲ့ပြီး ထသွား
 ... တတ်စမြဲ။ ကလေးကိစ္စနဲ့ဆိုရင် ဒေါ်ခင်ခင်ဦးနှင့် ဦးမြတ်သူက အမြဲ
 ... သဘောထားကွဲလွဲရကာ ကွဲလွဲတိုင်း ညီမဖြစ်သူ ယဉ်ယဉ်ဦးက စားစာခံ
 ... ဖြစ်သည်။

“အမယ်လေးအေး၊ ကိုယ့်တူကိုယ့်သား ချစ်တာပဲ၊ အထိန်းအကွပ်

... အောင်အောင်နဲ့ ချစ်ရမတဲ့၊ ကလေးလဲတော့ ပြေးမထူရ၊ ကလေးကို
 ... ဘုရားရှိခိုး မသင်ရနဲ့၊ ညည်းယောက်ျား ပညာတတ်ကြီးကို မေးစမ်းပါ။
 ... ဒီအရွယ် ကလေး ဘုရားရှိခိုးတော့၊ ဘာလဲ အပါယ်ကျသွားမှာ
 ... နဲ့သလားလို့”

ယဉ်ယဉ်ဦးကတော့ အစ်မဖြစ်သူ ဘာပြောပြော မျက်နှာငယ်နဲ့
 ... ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုက ဒီဥမဟုတ်ပါဘူး မကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် သားကို
 ... ဘုရားရိပ် တရားရိပ်မှာခိုရင်”

“အေးချမ်းသွားမှာ စိုးသတဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မကြီးရယ်၊ မကြီးတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲ စိတ်
 ... ညစ်ပါတယ်။ တကယ်၊ ယဉ် ပြောတာက ငယ်ကတည်းက ဘုရားကို
 ... အရမ်းကြီး အားကိုးသွားတာမျိုး မရှိစေချင်တာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း
 ... ဘုရားကိုချည်း တပြီး ဖင်ဗူးတောင်းထောင် ကန်တော့နေမဲ့ ယောက်ျား
 ... မျိုး မဟုတ်ဘဲ တုံးဆိုတိုက် ကျားကိုကိုက်တဲ့ ကလေးမျိုး ဖြစ်စေချင်
 ... တာတဲ့”

ညီမဖြစ်သူရဲ့ ပြောစကားကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်ဦး
 ... ပြီးဖြစ်သွားသည်။ တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုတိုက်တဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေများ
 ... ဒီခေတ် ဒီစနစ်နဲ့ လူရမ်းကား လမ်းသရဲလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလို့

မတ်ဖြစ်သူအား လက်ဆွဲ၍ ပြောပြချင်သည်။ အခုတော့ သူတို့သားလေးက ဒေါ်ခင်ခင်ဦးရဲ့ ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲမှုအောက်မှာ စစ်သူကြီးအိပ်မက်ကို မက်တာတောင် ဘုရား အပြေးအလွှား ရှိခိုးရသည်ဆိုတော့... ရည်ရွယ်ချက်က ပျော့ညံ့စေလို့ မဟုတ်ပါ။ နူးညံ့စေလိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လောကမှာ ခက်ထန်ခြင်းနဲ့ သိမ်မွေ့ခြင်းမှာ ဘယ်အရာက အောင်နိုင်သူ အဖြစ်ရှိလဲ။ ဒါကို မတ်တော်သူ ဦးမြတ်သူ သိမသွားခဲ့တာတော့ သူမ စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။ ပိုးချည်မျှင်က နူးညံ့ပြီး ပါးလွှာသည် ဆိုပေမယ့် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ပါက ခိုင်မြဲသော သဘောရှိတာ ကိုမြတ်သူ မေ့ပြီလားလို့ မေးချင်သည်။

“သား ဘုရားသွားရှိခိုးတော့မယ်နော် ကြီးကြီး”

ခွင့်တောင်းသံကြားမှ အတိတ်နယ်မြေဆီ ကျူးကျော်နေတဲ့ စိတ်ခြေအစုံကို ပြန်ရပ်မိသည်။

“အေး... အေး သားငယ်၊ ကြီးကြီး မနက်စာစားဖို့ စောင့်နေမယ်”

လင်းသောက ‘ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး’ ဆိုပြီး ဘုရားခန်းရဲ့ မှန်ဆွဲတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းဆောင်ဆိုတာမထားဘဲ အခန်းထက်ဝက်နီးပါးမှာ ကျွန်းပလ္လင်ကို အဆင့်ဆင့်ပြုလုပ်ထားပြီး ရွှေရောင်အိမ်သော မြတ်ဗုဒ္ဓက ဉာဏ်တော်အမြင့် လေးပေနီးပါးနှင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသည်။ ထီးဖြူနှစ်လက်၊ ရွှေထီးနှစ်လက် မိုးထားပြီး ဂန္ဓမာ

အဖြူပွင့်ကြီးတွေအား ကြေးပန်းအိုးကြီးတွေနှင့် မြိုင်နေအောင် ထိုးထားသည်။ သစ်သီးကိုးမျိုးနှင့် သောက်တော်ရေခွက် ကြည်ကြည်လင်လင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲငြိမ်းချမ်းသွားတာလဲ မှန်သည်။ ငြိမ်းချမ်းကြည်လင်ခြင်းမှ သူ့ရင်အား တဆုံးတစ ထိုးခွဲဝင်လာသည့် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် သိမ့်ခနဲ နွေးသွားသော နှလုံးသားက ဘာကို တောင့်တမှန်းမသိ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းအား ခံစားလာရခိုက်မှာ အသံ နားထဲပြေးဝင်လာ၏။

“မောင်တော်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံ။ လင်းသော အကြားအာရုံထဲ စိမ့်ဝင်သွားပြီး ရင်ထဲ အေးသွားသည်။ ဘယ်အရာနဲ့မှ မတူသည့် ခံစားချက်၊ ပြီးတော့ မသိစိတ်မှာ သိနေတာက သူမ အလွန်ချောသည်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာကို မှတ်မိလားဆိုပြန်တော့ သူ မမှတ်မိ။ ကြည်နူးစိတ်က အဲဒီ မသိခြင်းတရားထဲ ထုလည်လည်နှင့်။ သေချာတာက အိပ်မက်ဆိုးပဲ။ သူမကို ပြန်မြင်ယောင်နေသည်။



အခန်း (၃)

“ဟယ်... လာပြီ တေမီလေး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့နာမည် ရှက်တယ်”

“အဲဒီ နာမည်ကြီး မခေါ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ရှက်တယ်က လူ့ရွှင်တော်ကြီး၊ သူက မင်းသား”

“ချစ်စရာလေးနော်၊ ဟိတ်... ရွတ်... ရွတ်”

“တစ်ချက်လေး စောင်းငဲ့ကြည့်ဦး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားသံတွေကြောင့် လင်းသောကခေါင်းကို မြဲကြီးနဲ့ထိမတတ် ငဲ့ထားမိသည်။ ခြေလှမ်းကို လိုတာထက်ပိုမြင့်တော့ လူက မာရသွန်ပြိုင်ပွဲ ဝင်နေတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာကြီး နီရဲထူအမ်းပြီး လူက မိန်းတိန်းဂျိန်းတိန်း ဖြစ်လာတာက မတော်တရားကို အဆိပ်ပြင်းသော အကောင်တစ်ကောင် ကိုက်ပစ်သည့်

ဝန်းနုရောင် ဝတ်လွှာရုံ

၁၃

နှယ်။ ဒါကြောင့် သူက ဒီဘက်လမ်းကနေ မလာချင်တာပါ။ တခြားလမ်းတွေက ကွေ့ပိုက်၍သွားလျှင် ရောက်သည်ဆိုပေမယ့် အဆောင်ရောက်ဖို့တော့ အများကြီးလိုတာမို့ အနီးဆုံးလမ်းကနေ ရွေးလျှင် ကင်(နံ)တင်းတွေကို ဖြတ်သွားရသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ဘေးတစ်ချောင်း ဝင့်ပြီး နေတတ်သူက အပြင်မှာတော့ ရယ်သံကျယ်ကျယ်ကြားရင်တောင် ခြေလှမ်းမမှန်ချင်တော့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိဆုံး။ ထို့ကြောင့် လင်းသောက လူထူထပ်သောနေရာတွေဆို ရှောင်သည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ ပေါများသောနေရာ။ ထိုမိန်းကလေးတွေထဲမှ အချစ်ချိုပါသော အုပ်စုအား သူ စေးစေးက ရှောင်သည်။ သူက ရှောင်နေပေမယ့် အချစ်ချိုကတော့ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်တော့ ဘေးနားက သုံးယောက်က ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့... ဒါ ဘယ်လဲ”

“အေးလေ၊ အတန်းချိန်က အဝေးကြီး လိုသေးတာကို”

“သွန်းဆစ်တို့ မလာသေးဘဲနဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီပြောပြီး ထကြတော့လည်း ပြိုင်ဝှူ။ အချစ်ချိုတော့ လင်းသောကြယ်သွားသည့်ဘက်ကို လည်ပင်းလှိမ်ကာ မျက်စိတဆုံး စေးကြည့်သည်။

“နင်တို့ စောင့်ချင်စောင့်၊ ငါကတော့ သူ့နောက်လိုက်ပြီ”

ပြောပြီး ကင်(နီ)တင်းရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်ပြေးထွက်သည်။ ဒီစင်ဘာနင်းထုတွေကြားမှာ လင်းသော ဝတ်ထားတဲ့ ကြက်သွေးရင့် ဆွယ်တာနှင့် ပုဆိုးအနက်ကွက်စိပ်လေးကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ အချစ်မျိုက အိတ်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ရင်း လင်းသောနောက်ကို ပြေးလိုက်ကာ ပါးစပ်ကလည်း အငြိမ်မနေ။

“ဟိတ်... ဟေ့... ရွတ်... ရွတ်၊ လင်းသော... ခဏ၊ ခဏလေး၊ ဒီမှာ ပြောစရာရှိလို့”

အော်ခေါ်သံကြားမှ လင်းသောက နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ နှင်းထုကြောင့် မှုန်ဝါးဝါးပေမယ့် ကုတ်ခါးတိုပန်းရောင်မှာ မာမလာနီကို လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ လည်ရှည်ဒေါက်ဖိနပ်ချွန်ကြီးနဲ့ တစ်ယောက်က အချစ်မျို၊ လင်းသောက သူမအိပ်ကိုမြင်တာနဲ့ ခြေလှမ်းနှုန်းကို ပိုမြှင့်သည်။ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ရာမှ ပြေးသည့်နှုန်းအထိ တင်ပစ်သည်။ အချစ်မျိုနှင့်တော့ သူ မပတ်သက်ချင်ပါ။ လူကို ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုးကစောင့်ပြီး သူလာမှ ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်တာမျိုး။ သူ့ဖိနပ်နောက်ခြီးကို ရုတ်တရက် နောက်ကနေ တက်နင်းပြီး ဖိနပ်ပြတ်သွားမှ လူကို စကားပြောခွင့်ရရန် ကြံစည်တာမျိုးနှင့် အမျိုးနုကြီးနုဖြင့် သူ့ကို အရှက်ခွဲဖူးပြီး ပြီးတော့ တွေ့လိုက်တိုင်း တစ်ယောက်

တည်းမဟုတ်ဘဲ အမြဲ အုပ်စုလိုက်ကြီးဖြစ်သည်။

“လင်းသောကြယ်... တို့နဲ့ ကင်(နီ)တင်း အတူလိုက်ခဲ့၊ စားချင်တာ အားလုံးကျွေးမယ်”

သူမက အစထောင်တာနှင့် ကျန်သုံးယောက်ကလည်း အတူပါသည်။

“အို...လင်းသောကြယ်ရှိရင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မလိုဘူး၊ အားလုံး ခြံတယ်”

“ဟုတ်ပါ၊ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီး တစ်မိမိမ့်ကြည့်”

“စကင်(နီ)က ကောင်းတယ်နော်၊ ဝင်းဖန့်နုမွတ်နေတာပဲ၊ ဘယ်လို ကဲ(လ်)လုပ်လဲဟင်”

ဒါမျိုးတွေ အနေခက်အောင် ပြောတတ်ကြသည်။ လင်းသောက ရှောင်ထွက်မယ်ကြံတော့လည်း သူ့အကြံအစည်ကို သိနေသည့်အလား သုံးယောက်သား လက်ချင်းချိတ်ပြီး သူ သွားမည့်လမ်းကို ဖိတ်ရပ်ထားတာမျိုးလည်း ရှိသေးသည်။ အားလုံးထဲမှာ အကဲဆုံး၊ အသဲဆုံး အချစ်မျိုက သူ့ဘေးနား လာရပ်သည်။

“တော်ကြစမ်းဟယ်၊ ဒီမှာ ငါ့လင်းသောလေး ရှက်နေပြီ၊ မိန်းမတွေ ဆတ်စလူးကို ထတယ်၊ လင်းသော သူတို့ကို အာရုံမထွေးနဲ့၊ တို့ကိုပဲကြည့်၊ တို့နဲ့ သူငယ်ချင်း လုပ်ကြမလား”

အင်္ကျီလက်မောင်းစကို ဆွဲပြောရင်း ခြေဖျားထောက်ကာ သူ့
ပါးပြင်ကို လေနဲ့လှမ်းမှုတ်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ထိုသို့ ဆွဲလား
ရမ်းလားလုပ်တတ်သူတွေမို့ လင်းသောက သူတို့အဖွဲ့ကို ကြောက်
သည်။ စိတ်ဝင်တစား စူးစမ်းနေတတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
ရှက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက သူမတို့တတွေကို ရှောင်ပြေးခဲ့သည်။

“ဟေ့... နေဦးဆို”

နောက်က အနီပြေးလိုက်သံက သူ့ကျောပြင်အား နီးကပ်လာသလို
ခံစားရတာကြောင့် လင်းသောက အပြေးနှုန်းကို အရှိန်ပိုမြှင့်သည်။
သစ်ပင်တန်းအုပ်ဆင်းဆင်းရှိသော စင်္ကြံလမ်းမှာ ကျောင်းဆောင်ဘက်ဆီ
ကူးရန် အရှိန်နဲ့ ချိုးကွေ့ဝင်စဉ်မှာပဲ ဝန်းခနဲ ဝင်တိုက်သည်။ ပန်းချင်း
ချိတ်မိတာဆိုပေမယ့် တစ်ဖက်က အရှိန်နဲ့ ပစ်ဝင်ဆောင့်လိုက်သလို
ဖြစ်တာမို့ လင်းသောက ကိုယ့်အရှိန် ကိုယ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝန်းခနဲ
ပစ်ကျ၏။ ချက်ချင်း လက်ထောက်လိုက်သဖြင့် ကျောက်စရစ်ခင်းသော
လမ်းကျဉ်းထဲ လက်ဖောင့်ဆီမှ ကျိန်းစက်သော နာကျင်မှုနဲ့အတူ
သူ့မျက်စိရှေ့ ဝင်လာတာက ထိပ်ဦးရွန်ရှူးအဖြူ။

“မြင်ကွင်းက သိပ်မကြည်ဘူးကွာ၊ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ ကွင်း(နီ)က
မင်းနောက်ပြေးလိုက်နေတာကို မင်းက ရှေ့ကနေ သေပြေးရှင်ဇော်
ထွက်ပြေးနေတာ၊ ဘာလဲ ဒါမာယာတွေလား။”

ကိုယ့်ရှေ့ဒူးကွေးပြီး ထိုင်ချသော အဖြူဆွတ်ဆွတ် ဘောင်းဘီ
အရှည်ကနေတစ်ဆင့် အပေါ်ဆီ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ပင့်တက်သွားတော့
အဖြူခံတိုရှုပ်မှာ ရင်ဘတ်က ရော့(ခံ)စတားမျက်နှာပုံကြီးက ပြူးပြ
ဆော်နေတာလည်း တွေ့ရသည်။ အပေါ်ထပ် ဂျက်ကတ်လည်း အဖြူ
ဆွတ်ဆွတ်နှင့်။ မေးရိုးကားခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးခြင်းမှာ မျက်ခုံးကျတော့
ဆီကွေးကွေး ပါးလှလှက ပုံသွင်းထားသလိုရှိသည်။ ချောမွေ့ခြင်းတွေနှင့်
ခန့်ထည်နေသော သူ့ရှေ့က ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဒီကျောင်းရဲ့ ပျိုတိုင်း
ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီး သွန်းဆစ်။

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မမြင်လိုက်လို့ပါ”

လင်းသောက တောင်းပန်ပြီး ကျုံးထရန် ဟန်ပြင်သည်။ ဒီနေရာ
က မြန်မြန်ထွက်သွားချင်ပြီ။ အနောက်က လိုက်လာသူဆိုတဲ့ အတွေး
စဆုံးခင်မှာပဲ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းတာ ခံလိုက်ရသည်။
ဆင်းသောက ဖျတ်ခနဲ ဖင်ထိုင်ကျသွားကာ သူ့ရှေ့က သွန်းဆစ်အား
စာအုပ်တစ်ကျကြီး မော့ကြည့်သည်။

“မမြင်လိုက်လို့ဆိုပြီး ဝင်တိုက်တိုင်း ငါ ခံနေရရင်”

“သွန်း... ဆစ်”

နောက်ပါးက ခေါ်သံကြောင့် သွန်းဆစ်က လည်ပင်းရှည် ကြည့်
သည်။ သူကတော့ ဒီအသံကြားတာနဲ့ အနားသို့ သူမရောက်ချင်တော့

လှည့်မကြည့်ဘဲ သိသည်။ အချစ်ချိုက ပြေးနှုန်းကို လျော့ပေးမယ့် အနားရောက်လာအောင် သွက်သွက်လျှောက်သည်။

“နင့်ကို ကင်(နံ)တင်းမှာ စောင့်နေကြတာ၊ အားလုံးက...”

သွန်းဆစ်က ဒူးတစ်ဖက်ပေါ် လက်ထောက်ထရပ်သည်။ ဂျာကင် ရင်ဘတ်နှစ်စကို အသားကျအောင် ဆွဲခါရင်း သူ့ထံ လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။

“ဆောရီး”

လင်းသောက ကမ်းပေးသောလက်ကို ဆွဲရင်း ထရပ်ကာ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခဲ့သည်။ အပြောင်းအလဲမြန်သောသူနှင့် ကရုဏာသက်သော မျက်ဝန်းတွေအား သူ ထပ်မံဆုံချင်။ မျက်ဝန်း မဟုတ်ပါ။ ဒီလူ ဒီအဖြစ်တွေနဲ့ ဘယ်အခါမှ မဆုံချင်တာမျိုး ဖြစ်သည်။



အခန်း (၄)

“လုပ်စမ်းပါ”

“ကျွင့်ပဲ”

နှင်းဆီက ဆံပင်တိုတိုကို ဖွကာ အော်သည်။ ပပက မလွယ် ကြောက်ကြီးဆိုပြီး အော်ကာ နှုတ်ခေါင်းရှုံ့သည်။ အအေးပန်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး သောက်ဟန်ပြင်နေသည့် စုလတ်ကို ပခုံးချင်းတိုက်ပစ်သည်။

“မသောက်နဲ့၊ ငါ တောင်းတဲ့အကြံ အရင်ပေး”

“ပေးလိုက် စုလတ်၊ အဲဒီအကြံမရရင် ငါတို့ကို အစာရေစာ ဖြတ်ကိန်းရှိတယ်”

အချွန်နဲ့ ဝင်ပင့်တဲ့ ပပကို စုလတ်က မျက်မှန်လေး လက်ညှိုးနဲ့ ခန့်တင်သည်။

“ထစ်ခနဲရှိ ငါပဲ”

“နင်ပဲ ညာဏ်နီညာဏ်နက်တွေ ထွက်တာကိုး”

နှင်းဆီက မြှောက်တာလား၊ ရိုက်ချတာလား မသိ။ ပပက သုံးယောက်လုံးကို မျက်စောင်းစေ့ထိုးရင်း အကြည့်က မွေ့ယာပေါ် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ စူပုပ်ပုပ်ရှိဆဲ အချစ်ချိုထဲမှာ မျက်ဝန်းတို့ ရပ်တန့် သွားသည်။

“နင့်ရုပ်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒါ တစ်ခါတည်း စစ်ပြေး ဒုက္ခသည် ကျနေတာပဲ”

“စစ်ပြေးဒုက္ခသည် မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်ပြေး ဒုက္ခသည်”

“ဘာပြောတယ်”

အချစ်ချိုက ပေါင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံထုရင်း အော်သည်။ စုလတ်က ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာနှင့် အချစ်ချိုကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကို မြင်တာနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်က ပြေးလိုက်တာ မှန်လို့”

“သူကလည်း နောက်ကလိုက်တာ တန်းလို့ဆိုတာပါ ထည့် ပြော”

တက်ညီလက်ညီ နှိပ်ကွပ်နေကြသော ထိုသုံးယောက်ကို အချစ် ချိုက မျက်မှောင်ကြီးကျွံကာ အားပါးတရ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဟွန့်ခဲနေအောင် နှုတ်ခမ်းကို ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပစွာ မှသည်။

“သူနဲ့ငါ စတွေ့တုန်းက အားလုံး အေးဆေးပဲလေ၊ ပြေးအောင် လုပ်တာ နင်တို့ကြောင့်”

မျက်နှာလှလှလေး ခပ်တည်တည်နဲ့ စွပ်စွပ်တော့ သုံးယောက် စလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားကြ၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သူမတို့ တစ်တွေက အဆင်ပြေစေရန် ဝိုင်းဝန်းဖန်တီးပေးခဲ့ကြပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ဒီကျောင်းကို စတက်သည့် ပထမနှစ်ကျောင်းသားတွေ ထဲမှာ အချစ်ချိုက သူ့ကို အရင် သတိထားမိသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“ကြည့်စမ်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကို ကားအကြိုအပိုနဲ့ တော့”

ကဲ့ရဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ထူးဆန်းခြင်းကြောင့် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် အချစ်ချိုရဲ့ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျသွားခြင်းမျိုး။ ထိုအခါ ဆုံလိုက်တိုင်း ငြင်းခုံရန် အားသန်လေ့ရှိသော ထိုသုံးယောက်ကလည်း ငြင်းလက်စ တားတွေဖြတ်ပြီး ထိုအခါမှ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။ စတွေ့ကတည်းက ထိုထိုသော စိတ်ဝင်စားစရာများနှင့် ဆိုလှသည် ရုပ်လက်တို့ကို အပေါ်တစ်ထပ်အဖြစ် ဆွယ်တာအရောင် နှင့်တွေ့နဲ့ တွဲဖက်ဝတ်တတ်ကာ ပုဆိုးရင့်ရင့် အရောင်မှိုင်းတွေနှင့် ဆွဲဝတ်တတ်သော ဒီမိုင်းက ပလူပျံနေသော ဂျင်းဘောင်းဘီတွေ ကြားထဲမှာ တစ်မျိုးလေး ဆန်းနေလေ၏။ ဆံပင်အုံ့ပွပွနဲ့ ကချင်

လွယ်အိတ်လွယ်ကာ ခေါင်းငုံ့လမ်းလျှောက်တတ်သော သူက စတွေ့ချိန် ကတည်းက သူမရင်ဘတ်ထဲ တိုးလျှိုပေါက် ဝင်ရောက်ခဲ့တာဖြစ်၏။

“ငါ သူနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ နှစ်စမ်းပေးဟာ၊ ဘယ်အတန်း ကလဲ၊ သူ ဘယ်သူလဲ”

အကူအညီတောင်းတော့ ဒီသုံးယောက်က ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောသေးသည်။

“လျှိုဝက်တဲ့ဒီနိုင်းနဲ့ ပေါ်ပြူးလာမဖြစ်တဲ့အထာဆိုတော့ နှစ်စမ်းရ နည်းနည်းခက်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းအတွက်ဆိုတော့ ငါ နှစ်စမ်းလို့ရရင် LVအိတ်တစ်လုံး”

စုလတ်က စတောင်းတာနှင့် ပမနှင့် နှင်းဆီကပါ ဝင်ပါသည်။

“ငါက GUCCIမျက်မှန်”

“ငါက ကြေးမများပါဘူး၊ Fancy House မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းတင်ခွင့်”

တောင်းလိုက်ကြတာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ။ သူမကလည်း လွယ်လင့်ဟာက ခေါင်းညိတ်သည်။ ကိုယ်တိုင်က သိချင်စိတ်ပြင်းပြ နောက်မှ ဒီလောက်တော့ ပေးရမည်။ အလကားရသောပစ္စည်းတိုင်းက တန်ဖိုးမဲ့တတ်ကြသည် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သတင်းရလာတော့ သုံးယောက်စလုံး ထူးခြားအား။

“နာမည်က လင်းသောကြယ်တဲ့၊ အဖေ မရှိတော့ဘူး၊ သူ့အမေ အိမ်နီးအရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရင်းနှီးတဲ့သူလောက် အဲဒါ”

“အရမ်းကြီး စီးပွားရေးဆန်တာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးဟာ၊ အဲဒါအိမ်နီးယောက်တည်းပေမယ့် ပြည့်စုံတယ်၊ ကန်ရိပ်သာလမ်းမှာ ချိတ်တယ်”

“လင်းသောကြယ်မှာ အပေါင်းအသင်းမရှိဘူး၊ ကျောင်းလာ အသင်းတယ်၊ ပြီးရင် ပြန်တယ်၊ အတန်းချိန်အားရင် စာကြည့်တိုက်ကို ချီပြီး စာဖတ်တယ်၊ ဒါပဲ”

အတန်းချင်းမတူတာကြောင့် သူမက သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ ရာ သင်ခန်း အသွားလမ်းနှင့် စာကြည့်တိုက်မှာသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အဲဒါပါကင်မှာပဲ လူစုပြီးစောင့်ကာ သူ့ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ မိတ်ဖွဲ့ ကြိုပေမယ့် လူမြင်ကွင်းကြီးမို့ အမြင်မတင့်တယ်။

“ဒီလမ်းပေါ်မှာတော့ မလှုပ်ရှားစမ်းပါနဲ့၊ ဖရက်ရှာပဲ(လ်)ကမ်း မှာ နင့်ကို ကွင်း(နီ)ရွေးထားတာနော်၊ အားလုံး အာရုံစိုက်မှုက နင့်ပေါ်မှာ”

တွဲကြသည့် လေးယောက်ထဲ မျက်မှန်လေးတပ်ပြီး အရာရာကို နှစ်လုံးလေးလုံးနဲ့ ခေ့ခေ့သေချာစွာ ကြည့်တတ်သော စုလတ်က

သတိပေးလေသည်။ ဘယ်လို သူနဲ့မိတ်ဖွဲ့ရင် ကောင်းမလဲလို့ အတွေးထဲ ခေါင်းစွပ်အောင် စဉ်းစားရတာ ပင်ပန်းလှ၏။ လင်းသောကြယ်ဆိုတာက တခြားကောင်လေးတွေလို ကင်(နီ)တင်းလည်း မထိုင်တတ်။ တိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းပြီး ပြန်လာတာလည်း မဟုတ်သောကြောင့် ထိုအတောအတွင်းမှာ သူမတို့နှင့် မိတ်ဆွေလာဖွဲ့သော သွန်းဆစ်က သူငယ်ချင်းစာရင်း ဝင်သွားခဲ့သည်။ ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာကတလွဲဆိုတာ ဒါပဲလားမသိတော့။ အကြံဉာဏ်မပေးနိုင်၍ လက်မှိုင်းချကာ အဝေးကပ် မျှော်ငေးနေရတဲ့ နေ့ရက်တွေ ကြာလာပြီးမှ ပပက အကြံပေးသည်။

“စာကြည့်တိုက်မှာ မိတ်ဆက်ရင်ရော”

အကြံရတာနဲ့ အချစ်ချိုက ချက်ချင်း အကောင်အထည် ခေါ်သည်။ စာကြည့်တိုက်မှာ သူနဲ့ မဆုံဆုံအောင် ဖန်တီး၊ သူ လှမ်းယူသော စာအုပ်ကို အချစ်ချိုကလည်း အတူတူယူကာ သူ ဦးတယ်၊ ငါ ဦးတယ်နှင့် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အငြင်းပွားရမလား မှတ်တယ်လင်းသောကြယ်က သူမထံ အကြည့်ရောလာပြီး ယူသော လက်ထုတ်ပြန်ရပ်သည်။

“ယူပါ... ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးသား”

အချစ်ချိုက သူ့ကို ချက်ချင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဖတ်ပြီးသားဆိုရင် ဇာတ်လမ်းနည်းနည်းလောက် ပြောပြပါလား၊ ဟို... ဇာတ်လမ်းကောင်းလေး ဖတ်ချင်တာဆိုတော့လေ”

မေးမိတော့ သူက မျက်ခုံးတွေ ဘာတွေပင့်ပြီး တအံ့တသြကြီးနဲ့ အချစ်ချိုကို ကြည့်သည်။

“ဈာ...”

လင်းသောထံမှ အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ အချစ်ချိုမျက်နှာကို နေ့စရာကြည့်သည်။ အချစ်ချိုတို့ကတော့ ကိုယ့်ဖီး(လ်)နဲ့ကိုယ် ဆက်လိုမဲ့သည်။ အနီးကပ် မြင်ရကာမှ ချောမွေ့တဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်က မျက်တောင်တိုစိပ်စိပ်တွေရော၊ နှုတ်ရိုးမြင့်မြင့်နဲ့ ထူအမ်းအမ်းဖြစ်နေပေမယ့် နီမြန်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေအပေါ် အကြည့်တွေ လေးနက်စူးရှစွာ ရောက်လာ၏။

“နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ပြောပြပါ၊ အကြမ်းဖျင်းပေါ့”

အချစ်ချို စကားအဆုံးမှာ သူက လှပသော သူမမျက်နှာကို မရယ်မပြီး ခပ်တည်တည် ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။

“ပြောပြရော ဇာတ်လမ်းမရှိဘူး၊ အဲဒီစာအုပ်က တက်ကျမ်းကြီး”

“အယ်တော့”

ဒီတော့မှ အချစ်ချိုက ကိုယ်ယူထားသည့် စာအုပ်အား ကိုယ်တူတိုယ် ပြန်ဖတ်မှာ နိုင်ငံခြားစာရေးဆရာရဲ့ တက်ကျမ်းစာအုပ်ကြီး။ ထိုအဖြစ်အား နှင်းဆီတို့ကို ပြန်ပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သူမကို

ဘာသည်။

“နင်က လူတို့ အင်းလွန်တောကို ချီရဲ့”

“ရှင်တို့ပဲ ပြောတော့၊ ဒီမှာ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမန်း မသိ တော့ဘူး”

စုလတ်က လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်၏။ “”

“ငါ အကြံရပြီ”

“ဘာလဲ”

“နောက်နေ့ စာကြည့်တိုက်မှာ နင် သူ့နားရအောင် ကပ်ထိုင်၊ ငါ နင်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ချစ်ကြည်ရေးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်ပေးမယ်”

“အိုခေ”

စုလတ်စကားကို ယုံသည်။ စုလတ် အကြံဉာဏ်ကို လေးစား သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့၌ စုလတ်ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ဘေး နားမှာ သူမ နေရာယူသည်။ သူကတော့ အချစ်ချိုကို မှတ်မိသလား၊ မေ့နေပြီလား မသိရအောင် သူ ဖတ်နေသော စာအုပ်ထူကြီးထဲ ဈာန်ဝင် စားနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်။ အချစ်ချိုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တွေ့ရာစာအုပ်တစ်အုပ်ဆွဲကာ မျက်နှာရှေ့ဖွင့်ထားလျက်က လင်းသော ကြယ်ကို မေးတောက်ငေးနေသည်။ မကြာပါ။ စုလတ်တို့တစ်တွေက

အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ်နှင့် အနားရောက်လာပြီးနောက် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင် ကြသည်။ ထို့နောက် စာကြည့်တိုက်စည်းကမ်းအတိုင်း စကား တွယ်ကွယ် မပြောရ၍ သုံးယောက်သား ကျွတ်စီကျွတ်စီ ပွဲစိမ်လုပ်ကာ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ အချစ်ချိုကတော့ စုလတ်ပြောသွားသည့် ချစ်ကြည်ရေး ဆက်ဆံရေးကို မျှော်တလင့်လင့်နဲ့ နောက် ဘေးနားက သူ မတ်တတ်ထရပ်မပင် အဖြေက ပေါ်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကိုယ့်အင်္ကျီလက်နားဆီမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသော ခံစားချက်နဲ့ အတူ သူ့ထံ ထိုသို့သော အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အချစ်ချိုက စည်း ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟယ်... ဒီမှာ ချိတ်ကြီးနဲ့”

အချစ်ချို အလန့်တကြား အော်မိသည်။ အံ့သြခြင်းကြောင့် နှုတ်လောင်သွားတဲ့ သူမအသံကြောင့် စာကြည့်တိုက်ရှိ လူအားလုံးရဲ့ နှုတ်ခြင်းအကြည့်က အချစ်ချိုတို့နှစ်ယောက်ထံ ရောက်လာပြီး တအံ့ ထဲ အကြည့်တွေထဲမှာ လင်းသောကြယ်က ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုများနဲ့ ခြိတ်တာ ချိတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်သည်။

“အဲဒီကတည်းက သူ ငါ့ကို ရှောင်ပြေးသွားတာ နှင့်ကြောင့် နောက်... အဲဒါ”

အတိတ်သည် ပြန်သတိရစရာမကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ နှင့်ဖြစ်သည်။ အချစ်ချိုက မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းရွယ်ရင်းပြော တော့ စုလတ်က သူမအနား လာထိုင်သည်။

“သိဘူးလေ၊ တချို့တွေက အဲဒီလို အခက်အခဲတွေ အတူ ဖြေရှင်း ရင်းနှီးသွားတာမျိုးတွေရှိတာ အများကြီးလေ၊ နင့်ကျမှ ထွက်ပြေးရတယ်လို့၊ အဲဒီ လင်းသောကြယ်က အတ်(ပ်)ရှော်မယ်(လ်) ဖြစ်နေလို့နေမှာ”

“အေးလေ၊ ဟို အတ်(ပ်)ရှော်မယ်(လ်)၊ ဒီက ဂေါက်တောင် တောက်၊ အဲဒီ နှစ်ယောက်ကြား”

“ကဲ... မိန်းမတွေ”

အချစ်ချိုက စိတ်မရှည်သလို ဆောင့်အော်ပြီး ပေါင်ပေါ်တင် ထားသည့် ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကိုပါ ခုတင်ပေါ် ဆောင့်ချသည်။

“လာမယ့်အပတ်ထဲ သူ့ဘတ်ဒေးရှိဉာယ်၊ အဲဒီမှာ သူ ဆယ်ရိုက်(စ်) ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တယ်၊ မွေးနေ့ကိတ်ပို့တာ၊ ပန်းစည်းပို့တာလောက် တော့ ငါ မလုပ်ချင်ဘူးနော်၊ သူ တကယ် စိတ်လွှပ်ရှားပြီး ငါ့ထံ အသိအမှတ်ပြုမယ့်အရာမျိုး”

မျက်တောင်တွေမှေးစင်းပြီး ပြောနေပုံက တကယ် စိတ်မ လက်ပါ။ ကျန်သုံးယောက်က မျက်စိတွေပစ်။ မျက်လုံးချင်း စကားတွေ

ပြောကြသည်။

“အဲဒီလောက်ကြီးကတော့”

“အချစ်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

အချစ်ချိုက အဲဒီလိုပြောရင်းက ဘေးနားရှိ သုံးယောက်စလုံးရဲ့ ခေါင်းတွေကို ဆွဲစုသည်။

“ငါ စဉ်းစားထားတာ ဒီလို”



အခန်း (၅)

“ဟင်... နွားနို့ပို့တဲ့လူရော၊ ပန်းရောင်းတဲ့သူပါ ပြောင်းသွားတာလား”

ဝဝပိုင်ပိုင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် အိမ်တံခါးဝမှာ မေးပုံကလည်း အံ့ကြခြင်းများစွာနဲ့ပါ။ အချစ်ချိုနဲ့ ပပက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်နဲ့ ကြည့်ပြီး ပပက နှင် ပြောလိုက်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အချစ်ချိုပန်းတို့ ဆောင့်တိုက်သည်။ အချစ်ချိုက ဆောင်းထားတဲ့ လျှာထိုးဦးထုပ်ထုပ် မျက်နှာထက်ဝက်အထိ ဆွဲချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဒီတစ်ရက်တည်းပါပဲ။ အဲဒီနှစ်ယောက်က အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ စာတိုမြို့ကို ပြန်သွားရလို့”

ကြိုးစဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ပြောတော့လည်း အထစ်အထစ် တော့မရှိ။ တစ်ခုပါပဲ။ ယောက်ျားလေးနဲ့တူအောင် အသံကြီးသြဇာ

ပြောရတာက လွဲရင်ပေါ့။ အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ဘာမှအထွေအထူး စဉ်းစားဟန်မတူ။ တံခါးမှာ ကိုယ်ကြီးတစ်ခြမ်းကပ်၍ လမ်းဖယ်ပေးသည်။ အချစ်ချိုက ပန်းစည်းကြီးပိုက်ပြီး ဝင်သလို ပပက ကတိထူဘူးကြီးပိုက်ပြီး ဝင်၏။ ဒီအိမ်ကြီးက နှစ်ရက်တစ်ခါ ပန်းခြံက ပန်းတွေ ဖွာပြီး ဘုရားခန်းရော၊ တစ်အိမ်လုံးရှိ ပန်းအိုးတွေပါ ပန်းလဲပေးရသည်။ နို့ဆိုလည်း နွားနို့ခြံက ပိုးသတ်ပြီးသား နို့စစ်စစ်ကို နှစ်ရက်တစ်ခါ ပို့ပေးရတာမျိုး။ ထိုပန်းခြံက လူနှင့် နို့ခြံကလူကို အချစ်ချိုတို့က အောက်ဆိုဒ်ငွေများများ လက်သိပ်ထိုးပေးကာ ထိုနေရာအား တစ်ရက်အစားထိုး ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပြုတ်အောင် တလွဲကြီးတော့ လုပ်မလာပါနဲ့နော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

နွားနို့ခြံသမားက စိတ်မချရာ ပြောခဲ့သလို ပန်းခြံသမားကလည်း သူမကို အသနားခံသည်။

“ကျွန်တော့်နေရာကလည်း အရေးကြီးတယ်ဗျ။ နှင်းဆီနဲ့ ဂန္ဓမာရောထိုးရတဲ့နေ့ဆို အခန်းတွေထဲမှာ ဂန္ဓမာတစ်ပွင့်နဲ့ နှင်းဆီသုံးပွင့်ခြံပြီး ထိုးပေးရမှာနော်၊ လွဲလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဘုရားခန်းက သိပ်မခက်ခဲပေမယ့် အိပ်ခန်းတွေက အရေးကြီးတယ်”

အချစ်ချိုတို့မှာ ပန်းထိုးနည်းတွေ၊ ရေခဲသေတ္တာတွေထဲ နွားနို့

နိဗ္ဗာန်ရည်တွေကို သင်တန်းတက်လိုက်ရတာ အနီးကပ်။ စုလတ်နှင့် နှင်ဆီတော့ အချစ်ချိုတို့ လိုတာမှန်သမျှ ပံ့ပိုးပေးရင်းက အချစ်ချိုတို့ ဝေဖန်သည်။

“လုံးဝ မထင်ရက်စရာပါဟယ်၊ အိမ်ကပန်းတောင် ပန်းခြံက လူမှာပြီး ထိုးခိုင်းတယ်ဆိုတော့ အံ့ရောပဲ”

“အေးလေ၊ နွားနို့ဘူးဆိုရင်လည်း အောရင့်(ချ်)တို့၊ စီးတီးမတ် တို့မှာ ပိုးသတ်ပြီး နွားနို့ရယ်ဒီမိတ်တွေ အောတိုက်ကိုပဲ၊ နို့ခြံက နို့စစ်စစ်တဲ့၊ ဟွန်း... အဲဒီလောက် စစ်ချင်လည်း အိမ်မှာ နွားမတစ်ကောင် မွေးထားလိုက်”

“သောက်ချင်ရင် ညစ်ရဲ့ပဲ”

အတိုင်အောက်ညီညီ မဲ့ရွဲပြောပြီးမှ အချစ်ချိုဘက် လှည့်ကြည့် သည်။

“နင်လည်း ကျပ်ကျပ်သတိထား အချစ်ချို၊ သဘာဝလွန်ပြန်ရင် တွေထဲ နင်ပါ အဆစ်ပါသွားမယ်”

ဘယ်လိုတွေ ဘယ်လောက်ပြောပြော။ နောက်ဆုံးတော့ အချစ်ချို ပြစ်ချင်တာကိုပဲ သုံးယောက်က အင်တိုက်အားတိုက် ကူညီပေးရစေပြီ။

“ကဲ... ပန်းအိုးပြင်မဲ့ကလေးက အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းထိ အရင် တက်သွားလိုက်၊ ဘုရားပန်းတွေ လဲပြီးမှ ကျန်အခန်းတွေထိ

နိဗ္ဗာန်ရည် ဆက်ပြင်”

ထိုအမှိုးသမီးကြီးက တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဖြစ်ဟန် ထူသည်။ သူမပဲ အစစအရာရာ စီမံခန့်ခွဲသည်။

“သိတာ”

“ဟုတ်... ဒေါ်ကြီး”

ခေါ်သံမဆုံးခင် သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနဲ့ ဆံပင်နှစ်ဖက် စည်း တာသော ကလေးမလေး ပြေးထွက်လာသည်။

“လိုက်သွား အပေါ်ထပ်ကို၊ ဘုရားခန်းထဲ ပန်းပြင်ဖို့ နေရာပြပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့၊ နွားနို့ဘူးတွေ မီးဖိုခန်းက ရေခဲသေတ္တာထဲ အရင်ထည့် ထယ်၊ မင်းက ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ပပက အိမ်ထိန်းကြီး မမြင်အောင် နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း သူမနဲ့ ထမ်းခွဲသည်။ အချစ်ချိုက သိတာဆိုသော မိန်းကလေးခေါ်တောင် ထာသည့်အတိုင်း ဘုရားခန်းအထိကို ကျွန်းလှေကားဝိုက်ဝိုက်ကြီးတွေမှ ထုတ်ခဲ့ရင်း အိမ်ကြီးရဲ့ ခမ်းနားမှုကို ရင်သပ်ရှုမော ငေးလာခဲ့၏။ အချစ်ချိုတို့လည်း ငယ်ကတည်းက ရတနာစိန်ကျောက် ဖယ်တောက်တမ်း ထားခဲ့သူတွေပါ။ ပြည့်စုံကြွယ်ဝပေမယ့် ဒီအိမ် ဒီခြံလောက် ထည်ဝါ ခမ်းနားမှု မရှိခဲ့။ အပြင်ပန်းကကြည့်လျှင် မှန်ချပ်စိမ်းစိမ်းကြီးတွေ ထာထားကာ စတီးလက်ရန်းတွေရှိသည့် အိမ်ကြီးက အထိဝင်တာနဲ့

ဝါနီရောင်လွမ်းနေတာကို အရင်ဆုံး သတိပြုမိသည်။ အိမ်ထဲက ပရိဘောဂတွေအားလုံးက ကျွန်းဝါတွေနဲ့ချည်းရှိကာ ဆိုဟာတောင် ကနုတ်တပ် ကျွန်းဆိုဟာတွေနဲ့။ တစ်အိမ်လုံး ကော်စောနီတွေ ခင်းထားတာနဲ့ ခြေတစ်လှမ်းချတိုင်း နူးညံ့သည့် ကော်စောထဲ ခြေထောက်ရောက် နစ်မြုပ်သွားတဲ့ အထိအတွေ့ကို သူမက ကြိုက်သည်။

“ဒါ ဘုရားခန်းပဲ အစ်ကိုလေး။”

“ဪ... အေး... အေး...”

တစ်အိမ်လုံး လှည့်ပတ်ငေးမောနေတာကြောင့် လှေကားဆုံရာ ဘုရားခန်းရှေ့ ရောက်တာတောင် သတိမထားမိတဲ့အဖြစ်။ ကော်စောလေးက မှန်ဆွဲတံခါးကြီး ဆွဲဖွင့်သည်။

“အထဲမှာ ဘောစင်ရှိတယ်၊ ယန်းအိုးတွေရော၊ ယန်းတွေပါ ဆေးရတယ်၊ ဘုရားခန်းဘေးကပ်အခန်းက မေမေကြီးအခန်းပါ၊ မေမေကြီးအခန်းရှေ့ကတော့...”

အခန်းတံခါးဝ၌ စပိုက်ဒါမင်း(န်)ရုပ်လေး ကပ်ထားသော အခန်းဆီ အချစ်ချို အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“အဲဒီအခန်းက အစ်ကိုလင်းသောရဲ့အခန်း။”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားတာ အချစ်ချိုကိုယ်တိုင်ပဲ သိသလို ဒီနေရာ ဒီအရပ်သို့ ရောက်ချင်လွန်း၍ တမင် အပင်ယန်းခံ ဇာတ်ကား

အောင်ပြီး လာခဲ့သည်။ အခု ရောက်ချင်သောနေရာမှာ ခြေစုံရုပ်မိတော့ အည်း ရင်ထဲ ဟေးခနဲ ဟားခနဲ အပျော်စိတ်မရှိဘဲ ရင်ခုန်နှုန်းကသာ အစ်မထက်တစ်စ မြန်သန်လာ၏။

“ဒီနှစ်ခန်းလုံးက ရေချိုးခန်းမှာ ယန်းတွေ သန့်စင်တဲ့အလုပ် ချုပ်ကြည့်လို့ရပါတယ် အစ်ကို”

ခေါင်းညိတ်မိလား၊ ခေါင်းခါမိလား မသိအောင် ရုန်ခုန်သံက ပြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို လှည့်ပတ်သွားသည်။



အခန်း (၆)

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

အချစ်ချိုက နံရံကပ်စင်လေးမှာ တင်ထားတဲ့ ဖိုတိုစတင်တွေ၊
တစ်ခုချင်းလိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တည်း တီးတီးပြောဖြစ်သွားသလို
စင်ကလေးရဲ့ အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ မွေးကင်းစကနေ မှောက်လှ
သားပုံလေးတွေ၊ ထိုင်နေတဲ့ပုံလေးတွေဖြစ်ပြီး အလယ်ဆင့်မှာ
အဖြူအစိမ်းဝတ် ကျောင်းသားပုံတွေ၊ အောက်ဆုံးအဆင့်မှာ
တက္ကသိုလ်နောက်ခံထားပြီး ရိုက်ထားတဲ့ စူပာပုံပုံတစ်ပုံသာရှိ
ကျန်နေရက ကွက်လပ်။ အချစ်ချိုက တစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်
ကလည်း အိပ်ရာခင်းတွေကအစ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိကာ ကွန်ပျူတာ
တောဘယ်(လ်)လေးပေါ်မှာလည်း သူမအခန်းလို ရှပ်ပွမနေ
ပစ္စည်းအားလုံးက သူ့နေရာနဲ့သူ နေသားတကျရှိပြီး မှန်တင်ခုံ

အရောင် ဝတ်လွှာရုံ

ည်း ရှင်းလင်းလျက်။ မှန်ထဲ မြင်နေရသည့် အပြာရောင်တိရစ္ဆာန်၊
သောင်းဘီပွနှင့် လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို
တစ်တစ်ပတ်လည်အောင် ကြည့်ပြီးမှ လင်းသောရဲ့ မွေယာထက်
တစ်စုံလှဲသည်။ လင်းသောထံမှ ရနေကျကိုယ်သင်းနဲ့ ဖျော့ဖျော့
အေး ခေါင်းအုံးမှ ရနေတာကို သူမက တစ်စိုက်မက်မက် အဆုပ်
ထိ ရှူသွင်းသည်။ ပြီးမှ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော အိတ်ထဲမှ
တစ်တစ်အကြည်စာနဲ့ ထုပ်ပိုးထားသော ဝတ်စုံကို ထုတ်သည်။
တစ်ခေါ်၌ မွေးနေ့ဝတ်ရန်လို့ ရေးထားသည့်ကဒ်လေးကို တင်ထား၏။
အချစ်ချိုက အိတ်လေးကို ဖွင့်လေးငဲ့နမ်းသည်။

“မွေးနေ့မှာဝတ်ပေးပါ လင်းသောရယ်၊ ဒါ၊ လင်းသောအပေါ်
အားတဲ့ အချစ်ချိုရဲ့ စိတ်ထားလေး မှန်ကန်တယ်ဆိုရင် ဒီဝတ်စုံ
အားနဲ့ လင်းသောကို တွေ့ပါရစေ”

တိတ်တိတ်လေးပြောပြီး တိုးတိုးရယ်ကာ ခုတင်ခြေရင်း၌ထားသော
အခန်းတွဲ ဗီရိုကြီးထဲထည့်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ အခန်းတံခါးရဲ့
အလှူ(ခံ)က လည်လာသည်။

“သံပရာရည်အေးအေးလေးတစ်ခွက်လောက် ရနိုင်မလား
အိတ်”

ဒါ လင်းသောရဲ့ အသံ။ မသိစိတ်မှာရော၊ နှလုံးသားမှာ စွဲလမ်း

တားခြင်းကြောင့် သေချာတာထက် ပိုသေချာသည်။ တထိတ်ထိတ်
သွေးရန်နှုန်းမြန်နေခြင်းက နှလုံးသားဆီ ခိုင်းခနဲ ထိုးဆောင့်ကာ အချစ်ချစ်
က ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မရိုးသားသောစိတ်အခံရှိသူ
လင်းသောကို သွေးအေးအေးနှင့် ရင်မဆိုင်ဘဲတာမှ ဖွင့်လက်စ ဗီရိတံခါးထဲ
လုပ်မိလုပ်ရာ ဖြုန်းခနဲ ဝင်ရပ်ကာ တံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီးမှ ကိုယ့်အဖြေ
အစု ဓားမှန်းသိသည်။ အခုနေ့မှ ပြန်ထွက်ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်။
တွေ့သွားတော့ရော ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ အချစ်ချစ်။ နင်က ပန်းခြံထဲ
ကောင်လေးပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း ဗီရိတံခါးကို ဟဟထေး
လုပ်ပြီး အပြင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

၆၄ ဟင် ၆၅

အချစ်ချိုမျက်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး အလန်တကြား မျက်လုံး
ကိုတိုက်ပြီး တံခါးကို မြဲမြဲပြန်စေလိုက်ရသည်။ လင်းသောက ခုတင်
ဘေးဖျားတွင်ရပ်ကာ အင်္ကျီချွတ်ပြီးနေပြီ။ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော
အသားဝါဝင်းဝင်းမှာ အဆီပိုမရှိ။ ချပ်ကပ်နေသော ဝမ်းဗိုက်သာ
ရှုပ်ရှုပ်တွေ့ကို ခြင်္သေ့ငါးပြီး အချစ်ချိုက ဗီရိန်ရံကိုမှီကာ ခေါင်းထဲ
တထိန်းထိန်းလှိုင်းဆောင်နေတာ ဘယ်အရာတွေမှန်း မသိတော့။ ရှုထံ
မိတ်က လူတစ်ကိုယ်လုံးစီ ပူပူထူထူ ဖွံ့နံ့ကာ အာခေါင်တွေထဲ
သွေ့မြေ့ကလာရသည်။ အချစ်ချိုက ဗီရိယံမှနေ၍ အပြင်ဘက်ဆီထဲ

သိမ်းပိုက်ရန် ဝင်ရောက်

ဘဲခါးအဖွင့်အဝတ်သံတွေကို နားထောင်ပြီး အသံတွေ တိတ်ကျသွားမှ
 ခြံတံခါးကို ဟစ်လေးလုပ်ကာ ပြန်ကြည့်သည်။ တစ်ခန်းလုံး ဧဝံ
 ကြည့်တော့ ရှင်းလင်းနေသော အခန်းမှာ လင်းသောရဲ့ အရိပ်တောင်
 မမြင်ရတော့။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံနှင့်အတူတူ သီချင်းသံသဲ့သဲ့
 ကြောင့် သူ ရောင်ချိုးနေတာ သေချာပြီ။ 'နင် ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန်
 ထွက်တော့ အချစ်ချို' ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမိန့်ပေးပြီး ဗီရိုအပြင်ဘက်
 ထွက်ကာ မပြေးရုံတမယ့် ထွက်ပေါ်လာသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် အခန်း
 ဘဲခါးဝဆီ အသွားမှာ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော သီချင်းသံ
 ချော့ညည်ကြောင့် အကျင့်ပါနေသည့် စပ်စုစိတ်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်း
 ထောင်ထသွားသည်။ ဘယ်က အသံထွက်သလဲဟု စူးစမ်းစိတ်ကြောင့်
 ဆိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ရှာတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ လင်းသော ဒီအတိုင်း
 ခုတ်တင်သွားဟန်ရှိသည့် ဖုန်းလေးက မီးလင်းပြီး မြည်သံပေးနေခြင်း
 ဖြစ်၏။ ဒီဖုန်းသံကြားလျှင် ရေချိုးခန်းထဲက လူထွက်လာနိုင်သည်ဟု
 သော သတိရစိတ်က ခေါင်းကို ဆယ်ပေါင်တူကြီးနဲ့ ထုချလိုက်သလို
 ခိုကာ ဒီအခန်းထဲမှ ထွက်ခွာရန် ဒုတိယအကြိမ် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“ခဏလေး၊ မင်း ဘယ်သူလဲ”

“...”

နောက်ပါးကအသံကြောင့် အချစ်ချိုတစ်ကိုယ်လုံး လျှိုစက်နဲ့

အတို့ခံလိုက်ရသလို ကျင့်တက်သွားသည်။ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ လူက နေရာတင် ပစ်လဲချင်လောက်အောင် ရှေ့(ခံ)ရသွားသည်။ အထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ဗလာကျင်းလျက် ရေသီးရေပေါက်တွေ ခိုတွယ်နေကာ ခါးမှာ တဘက်ပိုင်းတစ်ခု ချည်နှောင်ထားသူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိတ်... မေးနေတယ်လေ၊ မင်း ဘာလို့ ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေတာလဲ”

လင်းသောက မေးရင်း ကော့ငုံလေးတစ်ကိုယ်လုံး စုတ်အကဲခတ်ကာ ဖုန်းနားအထိ လျှောက်လာ၏။ ဦးထုပ်က အပြာ၊ တီရှပ်အပြာနှင့် ကျင်းဘောင်းဘီပွပ္ပကြီးကြားထဲမှာ ဖြူဖြူသေးသွယ်သွယ် ခန္ဓာကိုယ်ရှိသော ထိုကောင်လေးက သူ့ကို တစောင်းရပ်ထားတာကြောင့် ကျောပေး မကျတကျနဲ့ မို့ မျက်နှာကို မမြင်ရ။

“ဟို... ကျွန်တော် ပန်းလာလဲတာပါ”

“ဪ... အရင် ချာတိတ်မဟုတ်ဘူးပဲ၊ ကဲ... ရောက်လက်ခနဲ့ တစ်ခုလောက် ကူညီပေးပါကွာ၊ ဖုန်းဖွင့်ပြီး နားနားကပ်ပေးပါလား၊ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရှန်ပူတွေ မပြောင်သေးလို့”

“ဗျာ...”

ဒီတော့မှ ခပ်အုပ်အုပ်ရှိသော ဆံပင်တွေမှာ ရေတွေ၊ ရှန်ပူတွေ

ဒီအတိုင်းရှိတာ သတိထားမိသွား၏။

“လုပ်ပါ... ပလီ(စ်)”

လူက ထပ်တောင်းဆိုတော့ ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းမဲ့သည့် အချစ်ချိုက လှုပ်တလှုပ်နှင့် အနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းဖွင့်ကာ သူ့နားနားကပ်ပေးရတာတောင် ခြေဖျားထောက်ရသေးသည်။ အနီးကပ်ခြင်နေရတဲ့ သူ့မျက်နှာချောချောနှင့်အတူ ရှန်ပူရော ဆပ်ပြာနဲ့သင်းသင်းလေးပါ ရောနေသည့် ရနံ့တချို့က သူမရင်ဘတ်ကို နှိပ်စက်အလှပြုကာ လူက လေထဲမျောသလို၊ တိမ်ထဲရောပြီး လွင့်သလိုနှင့်။ သူ့တော့ အချစ်ချို ခံစားချက်တွေကို မရိပ်မိ။

“ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီး၊ သား ရေချိုးပြီးရင် လာကြိုပါ့မယ်”

အစချိုကာ ဖုန်းပြောနေတာ တမေ့တမော အေးအေးဆေးဆေး။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့်တဲ့ သူမကသာ ရင်ခုန်သံတွေနှင့် ရန်ဖြစ်ကောင်းဆဲမို့ အချစ်ချိုအတွက် အချစ်က ချိုမြိန်ခြင်းအပြင် ရှုတတအရသာပါပေး၏။



ကျင်အား ခေးမောလိုက်ပါလာတာ သမားရိုးကျ။ လင်းသောက မျက်ခုံး
တွေ ထိလှမတတ် စဉ်းစားတော့ အာရုံထဲ ဒီဝတ်စုံပေါ်မှာ မွေးနေ့တွင်
ဝတ်ရန်လို့ ဝတ်စုံထည့်ထားသည့် အိတ်ထဲ၌ အညွန့်စာရွက်ကို
သတ်ရတော့ လူက အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းယမ်းမိသွားတာ ပဟောဠိကို
အဖြေရှာမရ၍ပါ။ လင်းသောက ကြီးကြီးဘက် ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း
လှည့်ထိုင်လိုက်၏။

“ကြီးကြီး”

“ပြောလေ သားငယ်”

“ဒီအင်္ကျီက...”

ကြီးကြီးက ဘာလဲဆိုသည့် ပုံစံမျိုးနှင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးဆတ်
ပြသည်။ လင်းသောက ကြီးကြီးရဲ့ ထိုအမူအယာကြောင့် ပိုအံ့သြ
သွားသည်။

“ကြီးကြီးဝယ်ပြီး သားဗီရိထဲ ထည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား၊
မွေးနေ့ဝတ်ဖို့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး သားငယ်ရယ်၊ မင်း ဝယ်လာတာ မဟုတ်
ဘူးလား”

ဒီစကားချည်း ထပ်တလဲလဲမေးတော့ ဒါ ကြီးကြီးဝယ်လေတာ
မဟုတ်မှန်း သေချာနေပြီ။ လင်းသောက ရှုခင်းတွေ တစ်ရပ်ရပ်

အခန်း (၇)

အစိမ်းရောင်ဖျော့ ရှုပ်အင်္ကျီက သန္တာစိမ်းရောင်ကို ရှေ့စိမ်းပုပ်ပုပ်
ပူဆိုးနဲ့ တွဲဝတ်ထားသည်။ ဖိနပ်ကလည်း ကတ္တီပါအစိမ်းရင့်ဖို့ သူ
တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်းချင်တိုင်း စိမ်းနေတာကိုကြည့်ပြီး ကြီးကြီးက ပြော
သည်။ ကြီးကြီး အပြုံးကိုမြင်တော့လည်း သူက မလုံမလဲ ဖြစ်သွား
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီး”

“ဪ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားငယ် အဝတ်
အစား ဝတ်တာရော၊ ရွေးပြီး ဝတ်တာရော တိုးတက်လာပြီလို့”

လင်းသောက သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်ပြီး အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား
ရသည်။ ကြီးကြီးကို ပြန်အကဲခတ်တော့ ကားပြတင်းကနေ ပတ်ဝန်း

ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကိုကြည့်ရင်း စိတ်အတွေးတွေက တရိပ်ရိပ် ဖြစ်ကျန်ဆဲ။
ကြီးကြီးမှ မဝယ်ပေး မထည့်ပေးထားဘဲ သူ့အခန်းထဲက ဗီရိုထဲကို
ဒီဝတ်စုံက ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လို့နေတာလဲ။ တွေးလေ အဖြေ
မရလေဖြစ်နေ၏။

“ဘုရားရောက်ပြီလေ သားငယ်”

ကြီးကြီးရဲ့ သတိပေးသံကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာ၏။

“ကြီးကြီးက တနင်္လာထောင့်မှာ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်မယ်
သားငယ်၊ ပြီးရင် မေးနေကျ ဆရာဆီသွားပြီး ဇာတာစစ်ခိုင်းဦးမယ်၊
သားငယ် ရှိခိုးပြီးရင် ဆရာဗေဒင်ခန်းဆီပဲလာခဲ့”

ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ကြီးကြီးက လမ်းခွဲစကားဆိုလေပြီ။
သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဘုရားခြေရင်း၌ တွေ့ရသော ငှက်လွှတ်သည့်ဆီ
လျှောက်သွားသည်။

“ငှက် သက်စေ့လွှတ်ချင်လို့”

“ရပါတယ် မောင်လေးရယ်၊ သက်စေ့ပါပဲ၊ ဒီမှာ နှစ်ဆယ့်
တစ်ကောင်”

“ကျွန်တော့်အသက်ကို သိနေတာလား”

တကယ် အံ့သြသွား၍ သူ မေးလိုက်ခြင်းပါ။ ငှက်ရောင်းသူက
သူ့လက်ထဲ ခြင်းထိုးထည့်ပေးသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ လွှတ်ပါ၊ မြင်... ပိုက်ဆံ
ပေးစရာမလိုဘူးနော်၊ မောင်လေးမွေးနေ့အတွက် အစ်မက ဒါနပြုတာ”

“ဗျာ... ကျွန်တော့်မွေးနေ့အတွက် ဒါန”

အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြပါသည်။ ငှက်သက်စေ့လွှတ်ပြီးတော့ သူ့မှာ
မွေးနေ့တစ်မနက်လုံး ပဟောဦဖြစ်နေရသည်ကို တွေးတောရင်း ဘုရားပေါ်
တက်ရသည့် ခြေလှမ်းတွေက မသွက်တော့။ ဘုရားကို လက်ယာရစ်
ဝတ်ရင်းက သူ့ဂြိုဟ်တိုင်ထောင့်သို့အရောက်မှ ထပ်ပြီး မျက်လုံးပြူး
အံ့သြရပါသည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဆီမီးတိုင်တွေ ပူဇော်ထားတာ သူ့သက်စေ့
နှစ်ဆယ့်တစ်တိုင်။ လင်းသောက ကတ်ထူကြိုးတစ်အိတ်နှင့် ဆွဲထည့်
လာတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး ငုပ်တုတ် မေ့ချင်သွားသည်။
ဆီမီးပူဇော်ပြီးသားမို့ ထိုနားမှာထိုင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုတုန်းမှာပဲ အလှူခံ
ဌာနမှ အော်သောအသံကြောင့် လင်းသောမှာ ရှိရှိသမျှ ဆံပင်တွေ
အကုန် မိုးပေါ်ထောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“အလှူရှင် မောင်လင်းသောကြယ်က သူ၏ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်
မြောက်မွေးနေ့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးကို အမျိုးထား၍ အလှူငွေ နှစ်သိန်း
တစ်သောင်းအား ဘုရားကြီး ဘက်စုံပြုပြင်မွမ်းမံရန်အတွက် လှူဒါန်း
သွားပါသည် ခင်ဗျာ”

ဒါ ရိုးရိုးတိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်တော့။ လင်းသောက ဘုရားကို

ပြောလို့ရသည်။ ထိုနောက် အလှူခံငွာနဂါရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟို... ဒီမှာ ခင်ဗျ”

ခေါ်ရုံရှိသေး။ ဂေါပကလူကြီးက မျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်းမျှ မောကြည့်ကာ ဖော်ရွေခြင်းအပြုံးနှင့် ကြည့်သည်။

“ဪ... ဟော၊ ဒါနစိတ်တွေပေါက်လို့ သံသရာအရေးအတွယ်မျိုးနေတွေချချင်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ကိုင်း... ပြော မောင်ရင်၊ တစ်ထောင်လှူမလား၊ တစ်သောင်းလား၊ တစ်သိန်းလား၊ ပြော... လူလေး... ပြော”

“ဟို... လှူတာတော့ လှူမှာပါခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အလှူစာရင်းလေး အရင်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဘာကွဲ့၊ စာရင်းကြည့်ချင်လို့”

ဂေါပကမေးတာကို လင်းသောက သွက်သွက်ကြီး ခေါင်းညှိစိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို မောင်ရင်က စာရင်းစစ်လား၊ ဘယ်ဌာနကလဲ”

“အာ... စာရင်းစစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်”

“ဘာစာရင်းကို သိချင်တာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဂေါပက ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်။ လင်းသောက ဖျတ်ဆိုနောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူ့နောက်ပါး၌ ရပ်နေသူက ဆရာလယ်လောက်ရှိသော အဖျား၌ ခွေလိပ်နေသော ဆံပင်တွေက အမြဲတမ်း ဖိုရိုဖားလျှားရှိနေရာမှ အခုတော့ မျက်နှာပေါ်အောင် အပြောင် ချိမ်းထားတာကြောင့် ကတ္တီပါသားလို ထူပိတ်ကော့ညွတ်နေတဲ့ နှုတ်တောင်တွေကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေရသည်။ ပါးပြင်ဟာ အနီးသွားရောင်မွတ်နေပြီး ထောင့်ချိုးညီ နှုတ်ခမ်းပါးတွေက လိမ္မော်ရောင် နီလက်နေ၏။ သွင်ပြင်ပြောင်းလဲခြင်းတွေသာမကဘဲ စကတ်တိုတွေ၊ ထောင့်ချွန်ဖိနပ်တွေနှင့် အမြဲတမ်း တွေ့နေရတဲ့ သူမက အခုတော့ အခွားစိမ်းဖျော့သော လည်ထောင်ရင်ဖုံးနှင့် အစိမ်းရင့်ပေါ်မှာ အဖြူ ခွံကြဲကြဲကြီးတွေ အပွင့်ဖော်ထားသော ထဘီက သူ့ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်မှာ ချပ်ချပ်ကပ်ကပ် ရှိလေသည်။

“မင်း... မင်းက”

ပြောင်းလဲမှုတွင် မျောနေတာ တစ်ဒင်္ဂသာဖြစ်ပြီး သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်လန့်စရာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည့်အတိုင်း စိတ်လန့်ခြင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ အချစ်ချိုကတော့ ကိုယ်ဆင်မြန်းပေးထားသော ဝတ်စုံဖြင့် အတော်ကြီး ပန်ရနေသော သူ့ကို အစိန်စိန်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဧည့်သည်စာရ ဓမ္မဗြဟ္မာပေါလော့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ သူမ ဆုတောင်းသံကိုလည်း လင်းသောက ဝမ်းသာအား မခံယူမိတော့။ ချာခနဲ နောက်လှည့်ကာ လာရာလမ်းဆီ ပြန်လျှော့ သည်။ သူ အခုမှ သတိထားမိသည်။ သူမနဲ့သူက အင်္ကျီပုံစံချင်းသ ကွာသည်။ အရောင်ချင်း ဆင်သည်။ ဆီမီးတိုင် နှစ်ဆယ့်တစ်တိုင် ပိုက်ဆံပေးမဝယ်ရသော ၄က် နှစ်ဆယ့်တစ်ကောင်နှင့် အလှူ နှစ်သိန်းတစ်သောင်း၊ ဒါတွေက ရိုးရိုးတိုက်ဆိုင်မှုတွေ မဟုတ်ဘဲ သူ သိခဲ့လေပြီ။ လင်းသောက သူမနှင့် ပတ်သက်ချင်ခဲ့သူ မဟုတ် ပတ်သက်မိတိုင်းလည်း ကိုယ့်ဆန္ဒမပါဘဲ အမြဲတမ်း အရှက် ခံရတာချည်းမို့ သူမကို သူ ကြောက်သည်။

“လူတွေနဲ့ မပတ်သက်လေ ကောင်းလေပဲ သားငယ်၊ အ ညဖြင့် ရဲတင်းတဲ့သူတွေ၊ သွက်လွန်းသူတွေနဲ့ ပတ်သက်မိတဲ့ အ ကိုယ်က သူတို့ခြေရာအတိုင်း အနီလိုက်မနင်းနိုင်တဲ့အခါ ကိုယ့် နှလုံး မှုက ပိုပေါ်လွင်သွားတာ ဒါ ထုံးစံပဲ။ အဖြူဟာ သူ့ဟာသူနေ သိပ်မထူးခြားပေမယ့် အနက်နဲ့တွဲတဲ့အချိန်မှာ ပိုဖြူမွှေးသွားသလိုပေါ့ ထိုသို့သော စကားတွေထဲမှာ ရှင်သန်လာရသူမို့ လင်းသောက အေးချမ်းမှုကိုသာ လိုလားပါသည်။ လူထဲက လူပေမယ့် လူပတ်ဝန်း ကျင်၌ ကင်းကွာမှုတွေ၊ အထီးကျန်မှုတွေကိုလည်း သူ မသိတော့

အချိန်ခြင်းမရှိတဲ့ သူ့ဘဝထဲမှာ စာအုပ်တွေနှင့် မွေ့လျော်မည်။ သိချင်း အေးအေးတွေ့ဖူးတောင်ပြီး အနားယူမည်။ တရားထိုင်ခြင်းဖြင့် စိတ် ချမ်းသာမှုတွေကို လျှော့ချမည်။ ဒါ သူ့ဘဝရဲ့ အရိုးစွဲသော ကျင့်ထုံး တွေထဲ သူမ ဝင်ရောက်လာတဲ့အခါ ငြိမ်သက်သော ကန်ရေပြင်အား တစ်လုံး ပစ်ချသည့်နှယ်။ အမြဲတမ်း ဂယက်ရိုက်သွားတတ်တာမို့ သူ့သူမကို ကြောက်ပါသည်။

“ဟေ့... လင်းသောကြယ်၊ ဒီမှာ ခဏနေပါဦး၊ ဟေ့...” နောက်ပါးက ခေါ်သံကြားလေ သူ့ခြေလှမ်းကို ပိုအရှိန်မြှင့်လေ အဲဒီ ရေသန့်စင်ကြီးကွယ်ထားသော ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရှိ လမ်းချိုး အနီအရောက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို အရှိန်နဲ့ သွားတာ ရေစင်ကြီးနောက်သို့။ ရေစင်မှာ ကျောကပ်ပြီး အရပ်မှာပဲ ခုတ်ခိုက်ဆီ ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးနှက်မှုကြောင့် ဝမ်းဗိုက်တစ်ပြင်လုံး အောင့် အော်သွားကာ ရုတ်တရက် အသက်ရှူမှားသွားတဲ့အထိ နာကျင်မှုက ခံနိုင်သည်။ မျက်လုံးတွေထဲ ပြာဝေသွားပြီး ကြည့်ရတာ အမြင် အမှန်က ဝေဝါးဝါး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုထိုးသောသူအား လင်းသောက အော်ဟစ်ဟောကာ ကြည့်မိတော့ သူ မြင်ဖူးနေကျ၊ ရင်းနှီးနေကျ မျက်နှာ နဲ့ ညွှန်းစေ။ ညွှန်းစေကာ သူ့အင်္ကျီကော်လံကို ခပ်တင်းတင်း ခွဲထုပ် ထာ တိုက်ကို ကိုင်းချတော့ မျက်နှာချင်းထိလုမတတ် နီးကပ်သွား

သည်။ ညွှန်းစေက သွားကြားမှထွက်လာသော အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်...

“မင်းနေရာမင်း နေစမ်းပါကွာ၊ အချစ်ချိုက ငါ့အတွက်”

လွတ်လပ်နေသော လက်တစ်ဖက်အား လက်သီးဆုပ်၍ ဘယ်
ရင်အုံ့ဆီ ခပ်သာသာထုပြသည်။

“ဒီဘက်မှာ သီးသန့်နေရာပေးထားတာ၊ မင်း ဝေးဝေး
ထပ်ပြောမယ်၊ အချစ်ချိုက ငါ့အတွက် သီးသန့်”

ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကော်လံက လက်ကို လွတ်ချလိုက်သော
အခါ ဝမ်းဗိုက်ဆီက နာကျင်မှုကြောင့် သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခေါ်
နိုင်ဘဲ ပျော့ခွေ၍ ကျသွားသည်။



အခန်း (၈)

“ဟား... ဟား... ဟား၊ တွေ့လား... ရယ်ရတယ်၊
ဟယ်... ငါ့သူငယ်ချင်း အချောအလှလေးကို မြင်တာနဲ့ ကြောက်
သွားတဲ့ရုပ်က...”

“ဟဲ့... လုပ်စမ်းပါ၊ Prevent ပြန်လုပ်ပြီးတော့ အဲဒီကြောင့်တဲ့
အချိန်လေးကို Pause လုပ်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဟား... ဟား၊ ရာဇဝင်
အစဉ်မှာ အချစ်မျက်နှာကို ကြည့်ရအောင်”

နှင်းဆီနုပပက ပန်းချင်းတိုက်ပြီး ဗီဒီယိုကင်မရာထဲက တွေ့ရတဲ့
အင်္ဂလိပ်လူကို ကြည့်ပြီး တစ်ခဏ ရယ်မဆုံး၊ အချစ်ချိုက အအေးဖန်ခွက်
တစ်ခွက်ထိုး မော့ချောကာ ဆောင့်အောင်ပြီး ဖန်ခွက်ချပစ်တော့
ဆုတ်က သူမလက်ဖျံကို ဆုတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်သည်။

“အဲမယ်... ခြိမ်းခြောက်တာက”

နှင်းဆီက ရေခဲသုပ်ခပ်သောစွန်းကို ပါးစပ်ထဲ တစ်လုံးဖြင့် သွင်းရင်း မပီမသနှင့် ပြောသည်။ ပပက မျက်လုံးပြူးကာ စားပွဲစွန်းရင်ဘတ်ကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကြောက်ဟန်ဆောင်ပြသည်။

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

ပြောပုံက ပြုံးစိစိ။ အချစ်ချို ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“နင်တို့နော်”

သူမ အော်ပြီးမှ ပပလက်ထဲက ဗီဒီယိုကင်မရာကို ဆွဲယူသည်။ ကင်မရာထဲမှာ သူမက လင်းသောနောက် လိုက်ကြည့်တာမှ အစပြု ကားပေါ်မှ လင်းသောဆင်းလာပုံ၊ ငှက်လွှတ်ပုံကစပြီး သူမနှင့်တွေ့ အထိ အစအဆုံး ရိုက်ထားတာပါသည်။ ဖြစ်ချင်တာက လင်းသော ပုံရိပ်အား အမှတ်တရ သိမ်းထားချင်သည်။

“ဒီပုံရိပ်တွေက ငါ သတိရတိုင်း ဖွင့်ကြည့်ဖို့၊ နင်တို့ လောင်စာပြောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောပေါက်”

လေးယောက်ထဲမှာ လူကြီးအဆန်ဆုံး၊ အရင့်ကျက်ဆုံး စုလကတော့ မျက်မှန်လေးတပင့်ပင့်နဲ့ စကားဝိုင်းထဲဝင်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ နင် နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ အချစ်ချို အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘာကိစ္စ နောက်ဆုတ်ရမှာလဲ၊ လုံးဝပဲ၊ နောက်ဆုတ်ဖို့ကိစ္စ”

ငါ အိပ်မက်တောင် ထည့်မမက်ဘူး၊ အဲဒါ တကယ်”

စုလတ်က ပြောမရပါလားဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ အချစ်ချိုကို စားပွဲပေါ် အထိထောက်ရင်းက ကိုယ်တစ်စောင်းလှည့်ထိုင်ပြီး ကြည့်သည်။ သူ့နှစ်ယောက်ကလည်း စုလတ် ဘာပြောမလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားနေတာ စိတ်တူကိုယ်တူ။ မျက်လုံးကြီးတွေပြူးပြီး နားထောင်နေတာ အသက်တောင်ရှူရဲ့လားမသိ။ စုလတ်ကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အချောအလှလေးကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်သည်။ အသားက နို့ရောင်လို နုနုပြီး ဖြူသည်။ ထိုအသားအရည်ပေါ်မှာ မျက်တောင်ကျောကျော၊ နှုတ်ဝန်းလှလှနဲ့ နှုတ်ထင်းနေအောင်ပေါ်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကလည်း အစအရောင် ဆိုးဆေးပဲတင်တင် မလိုက်ဖက်တာ မရှိ။ မလှတာ မရှိ။ မိန်းမချင်းတောင် နှစ်ခါ ပြန်ငေးရသော အချစ်ချိုသည် ယောက်ျား လေးတွေအတွက်တော့ ပြောဖွယ်ရာ မရှိ။ အဝါတောက်တောက် ချည်ပင်းပြဲပြဲအင်္ကျီက လက်ပြတ်ကို အနီရဲရဲခါးပေါ်တက် ဒူးဖုံးစကန် နဲ့ တွဲဝတ်ကာ ရှေ့ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်း၍ အဖျားခွေသော ဆံနွယ်ရှည်တွေက ကျောပြင်ပေါ်ရော ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်ရော ကပိုကရို နှုတ်နေတာလည်း ကြည့်၍ကောင်းသည်။

“ဟား... ဘာလဲ စုလတ်၊ ငါ့ကို ကျကျနုနုကြည့်ပြီး ခုစေ့စေ့စပ် ငါ့အလှကို လှန်လှောဖတ်စုနေတယ်ပေါ့”

“အိမ်ထဲ... ပြောတတ်ပါ”

“လှန်လှော့ဖတ်ရုံလိုရရင် ငါ လှန်ကြည့်ချင်တယ်၊ ဟိုနေရာကို...”

“ဘယ်နေရာလဲ”

ရင်ဘတ်ဖိပြီး အလန်တကြားဟန်နဲ့ မေးသည်။

“အဟီး... ဆံပင်ကို ပြောတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ကဲ... နင်တို့ရဲ့ အနောက်အရွတ်တွေ တော်ပါတော့”

စုလတ်က ထတားသည်။

“နင် တကယ်လှတာ အချစ်နို့၊ သူငယ်ချင်းမို့ ငါ ပိုမပြောချင်ဘဲ ဒါပေမယ့်...”

“ဘာဖြစ်လဲ... ပြော”

“ဒီလောက်လှတဲ့နင့်ကို သူ ရှောင်ပြေးနေတာက အခြေအနေအထား သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ မုန်းတယ်ဆိုရင် ငါ လက်ခံတယ်၊ မချစ်တော့ဘူး၊ အမုန်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြည့်တာ ပိုကောင်းတယ်ပေါ့ဟာ။ အခုလို ကြောက်ရွံ့တာထက်စာရင်”

အချစ်ချိုက တွေ့တွေ့စေလေးဖြစ်သွားကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ စုလတ်ပြောတာ သဘာဝကျပါသည်။ အချစ်နို့အမုန်း တစ်စိတ်

ချစ်နေတာ ပိုတောင်ကောင်းဦးမည်။ အခုတော့ လူတွေ့တိုင်း လွတ်အောင်ပြေးနေတာက အဆင်မဆိုးလွန်းဘူးလား။ အချစ်ချိုက အိမ်ထောက်တည်း မကျေမနပ်နှင့် တွေးရင်းက ဗီဒီယိုက နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်ခွင့်တာ ရည်ရွယ်ရာမဲ့ပါ။ အချစ်ချိုက နောက်မှလိုက်၊ သူက အရှုပြေးပုံကို ဒီမိုင်းမတွေ့ အိမ်အရ လိုက်ရိုက်ထားပုံက သူတို့တစ်တွေ အိမ်ပြေးနေရာမှ သေချာသည်။ ဒါမျိုးဆို အတော့်ကို ဝါသနာကြီးတဲ့ အိမ်တွေ။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ဟ၊ နင့်တွေတာနဲ့ ပြေးတာပဲဆိုတော့ အိမ်ထောင်လောက်အောက်လဲ၊ နင် စဉ်းစား”

“အေးလေ၊ နင့်ရာဇဝင်မှာ ဒူးထောက် ခေါင်းခေါက်ခံမဲ့ အောက်ျားတွေ အပုံကြီးကို၊ ခေါက်ထားလိုက်တော့၊ အဝေးကြီး ကြည့်နဲ့၊ ညွှန်းစေဆို အရာရာ မင်းဆိုတာချည်းပဲ”

နင်းဆီနဲ့ ပပက အခုမှ အမြင်မှန်ရသလိုမျိုး စကားအကောင်း ပြောလေသည်။ အချစ်ချိုကတော့ ဗီဒီယိုကို အကြောင်းမဲ့ ကြည့်နေရာမှ ချစ်နို့နဲ့ ရေစင်ကြီးနောက်မှ ထိုးထွက်လာသော လက်တစ်ဖက်က အိမ်သောက်ကို ဆွဲသွင်းသွားတာ မြင်လိုက်ရတာမို့ အထူးအဆန်းလည်း ခံစားသွားသည်။ အံ့သြတကြီးနှင့် ခါးဆန့်ပြီး ကြည့်သည်။

“ဟိတ်... ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ အချစ်”

ရိပ်ခဲ ရောက်လာသည့် လူရိပ်နှင့်အတူ မော့ကြည့်တော့ ညွှန်းစေ့
ဆေးကျောင်းရဲ့ ကင်း(နီ)လို့ ကြေညာစရာမလိုအောင် ညွှန်းစေ့တို့
ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကြည့်မော့ရှင်းသန်ခြင်းတွေက သူနဲ့ ခွဲခြား
အောင် တစ်ထပ်တည်းကျ၏။ အပြာရောင်ရုပ်ကို ကော်ဖီရောင်ဘောင်ထဲ
တွဲဝတ်ထားသည်။ မျက်မှန်က ရွှေအိုရောင် ရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။

“ဟိုင်း... နင်းဆီ၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်”

“ပပ... သတိရနေလား”

“စုလတ်”

“ပေါက်တတ်ကရတွေ လာမပြောနဲ့နော်၊ ငါက နင်းဆီ
ငြိမ်မခံဘူး၊ ဒီမှာ... တွေ့လား၊ ရေခွေးအိုး ပေါက်ပစ်လိုက်မှာ”

ညွှန်းစေ့ရဲ့ နောက်တော်ပါး သုံးယောက်က ဒီဘက်က
ယောက်ထံ ရင်ဘတ်ချင်း တံတားထိုးရန် ကြံစည်နေသူတွေ။ ဟွန်း
ဒါကြောင့် ဒီဘက်က မိန်းမတွေကလည်း သူမနဲ့ ညွှန်းစေ့ကို ဒယ်
ကြီးထဲထည့်ပြီး မီးပြင်းပြင်းနဲ့ လှိမ့်လှော်ချင်နေပုံရသည်။ အချစ်ရဲ့
ခြေမလှမ်းမချင်း သင်းတို့ လက်ကမ်း၍မှ မရတာ။ အချစ်ရဲ့
အတွေးထဲမှာပင် မုန်းသွားသည်။

“သွားမယ်”

“နေပါဦး အချစ်ရဲ့”

“အဲဒီ အချစ်ဆိုတာကြီးကို ခဏခဏ မခေါ်နဲ့၊ ငါ့မှာမည်
အချစ်ချို”

“အဟွန်း... ချိုမှန်းသိပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

စားပွဲခုံအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖြန်းခဲပုတ်ပြီး အချစ်ချိုက
အော်တော့ ညွှန်းစေ့က ပန်းနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပုပြီး မျက်တောင်
ဇုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ ကြောက်တဲ့ဟန်လုပ်ပြသည်။

“အချစ်က ကြောက်တတ်မှ ကြိုက်တာမို့လို့”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားနော် ညွှန်းစေ့”

“ပိတ်ထားစေချင်ရင် အဖြေပေး”

“ဘာ...”

“မဘာနဲ့ အချစ်ချိုရာ၊ ဒီကောင် နင့်ဆီက အဖြေတောင်း
ခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်တာပဲကို၊ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝကတည်း
ထလေ၊ ကြာလှပြီ”

“ကြာတိုင်းပြန်ချစ်ရအောင် ဒါ ဦးရာလူစနစ်နဲ့ တိုက်ခတ်တန်းစီ
ဇရာတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ပြန်ချစ်ဖို့အပြင် တစ်ဘဝလုံးစာ
အားကိုးဖို့လည်း လိုသေးတာ မဟုတ်လား၊ အားမကိုးရတဲ့ ဇရာတာကာ

၅၈

ထုဘဉ္ဇနီ

နန္ဒီနေတဲ့ကောင်မျိုးကို ရည်းစားထားချင်မိလို့ကတော့ တစ်ဘဝလုံး
စုံလုံးကန်းမှာ ကျိန်းသေ”

“ငါ သွားတော့မယ်”

အချစ်ချိုက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ အကြည့်တို့က သူတို့အားလုံး
ကို ကျော်လွန်ပြီး ကင်(နီ)တင်းအပြင်ဘက်သို့။ သူမ မျက်လုံး ရောက်ရာ
ဆီ အားလုံးက အကြည့်တွေတော့ ကင်(နီ)တင်းဘေး ညောင်ပင်ကြီး
ရှေ့ ရပ်နေသူက အချစ်ချိုရဲ့ လင်းသောကြယ်။



အခန်း (၉)

“ခဏလေး”

နောက်ကနေ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲခြင်းကြောင့် အချစ်ချို
အ ခြေခြေချင်း ခလုတ်တိုက်မိကာ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ
နုတ်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ညွှန်းစေက သူမနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင်
ကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။

“ဒီနားမှာ ရပ်နေ”

သူကပဲ အမိန့်ပေးသွားသေးသည်။ နောက်ကနေ ဘာမသိ
ညာမသိနဲ့ ပြေးလိုက်လာတဲ့ နှင်းဆီတို့တစ်တွေက သူမနား ရောက်လာ
ပြီး အချစ်ချိုက ရှေ့ဆက်မတိုးခင်မှာပဲ ညွှန်းစေက လင်းသောအနားသို့
ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ လင်းသောက အနားရောက်လာသူကို ဖျတ်ခနဲ
ကြည့်ပြီးမှ မျက်ဝန်းတွေက ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် နှုတ်မဆက်

ပြန်မပြောဘဲ ဒီတိုင်းရပ်နေသည်။ ညွန်းစေကတော့ လင်းသောနှင့် ပန်းချီ
မထိတထိ အကွာအဝေးမှာ သွားရပ်သည်။

“မပြန်သေးဘူးလား”

“ဗျာ...”

“နားမကောင်းဘူးလား၊ မပြန်သေးဘူးလားလို့ မေးတာ”

“ဪ... ပြန်တော့မှာပါ၊ လာကြိုတဲ့ကား မလာသေးလို့”

“လာကြိုမှ ပြန်တတ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

လင်းသောက အဝိုစကားတွေ မပြောဘဲ မေးတစ်ခွန်း၊
တစ်ခွန်းသာ ရှိခဲ့သည်။ ညွန်းစေကတော့ ပန်းတွန့်ကာ တဟင်းဟင်း
ရယ်သည်။

“ထူးဆန်းတယ်နော်၊ အကြံအစိုလုပ်မှ ပြန်တတ်သွားတတ်တာ
ထမင်းတောင် အိမ်မှာ ခွံကျွေးမှ စားတတ်သလား”

ရဲခနဲဖြစ်သွားတဲ့မျက်နှာကို ညွန်းစေက စိုက်ကြည့်သည်။ ဟွန်း
ရယ်လိုက်သောအသံသည် လူကို တရိုရို တိုက်စားနေသော အက်ဆ
တစ်စက်လို ပူလောင်ပြင်းရှခြင်းကို ပေး၏။ ရှက်စိတ်ကြောင့် တရိုရို
ဆူဝေလာသော သွေးတို့သည် အရေပြားကို ဖောက်ထွက်တော့မတော့
တဒိန်းဒိန်းဖြစ်လာကာ ဖြစ်ခွင့်ရှိလျှင် ဒီနေရာ ဒီအရပ်ကနေ ဖြေ

နန်းသွားချင်သည်။ ညွန်းစေကတော့ လိမ္မော်ဖျော့ရောင် ရှပ်လက်ရှည်၊
နီအိုကွပ်စိပ်နှင့် ဘေးလွယ်အိတ်လွယ်ကာ မျက်နှာကြီး အောက်ချ
သော လင်းသောကို အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်သည်။

“ပြောတိုင်းခံပြီး လှုပ်တိုင်းမလှုပ်တတ်တာ ဘာလဲ သိလား...”
“ဟား...”

ပန်းချင်းတွန်းချိတ်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် တွန်းပစ်သောကြောင့်
လင်းသော ယိုင်ထွက်သွားသည်။ ဒါကိုပဲ ညွန်းစေက သဘောကျသလို
နီနှင့် ခေါင်းမောကာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ အကောင်းမေးနေတာကို ဘာမှလဲ ပြန်မဖြေဘူး”

“ဇော်ရ”

“ပြော”

“လုပ်ပါဦး၊ ဒီမှာ ငိုတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“မငိုပါနဲ့၊ ချစ်လို့စတာ၊ စိတ်ဆိုးသလား”

“သွား... လူဆိုး”

ညွန်းစေသုဇယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းအော်တာက မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ကို စနေသလိုဖြစ်ပြီး ဟေးခနဲ ဟားခနဲ ရယ်ပစ်တာကြောင့်
လင်းသောမျက်နှာက လိုတာထက်ပိုပြီး အောက်သို့ စိုက်ကျသွားသည်။

“ညွန်းစေ”

ဧကန်တကယ် အားလုံးမြင်နေရတာကြောင့် အချစ်ရှိက အနားသို့
ရောက်လာသည်။ ဒါ တမင်သက်သက်ကြီး လုပ်နေတာမှန်းလည်း
သူမ သိသည်။ ထို့ကြောင့် လင်းသောနှင့် ညွှန်းစေကြား ဝင်ရပ်သည်။
ညွှန်းစေကတော့ နှုတ်ခမ်းပိတ်ကာ ပိကေကို တလှုပ်လှုပ် ဝါးရင်းထဲ
မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်းပြီး သူမကို ကြည့်သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ... ပြော”

“နင် တရားလွန်နေတဲ့အကြောင်း ပြောမလို့”

အချစ်ရှိက ခြေဖျားထောက်၍ မျက်နှာကိုမော့ကာ ခပ်တင်းတင်း
ပြောသည်။ ညွှန်းစေကတော့ သူမပြောတာကိုပဲ အံ့သြသွားတဲ့ပုံနှင့်
မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။

“ဟား... အချစ်က စားတယ်၊ လုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ ဘာတွေ
တရားလွန်နေလို့လဲ၊ ပြောပါဦး၊ ကျောင်းသားချင်း မပြန်သေးတာဖြစ်သို
နှုတ်ဆက်တယ်လေ၊ သူ့ဟာသူ ဘာတွေကြောက်နေမှန်းမသိဘဲ ငိုတော
မလို့ဖြစ်နေတာကို”

ဒီ ငိုတော့မလို့စကားပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသဖြင့် အချစ်ရှိက
လင်းသောကို အားနာသွားသည်။

“နင် တော်တော့နော်၊ အဲဒီစကားကို ထပ်တလဲလဲ မပြောနဲ့”

“မပြောတော့ပါဘူး၊ တော်ကြာ သူငိုရင် အချစ်က ကိုယ့်

ကြောင့်လို့ထင်နေဦးမယ်”

“ညွှန်း... စေ”

အချစ်ရှိက ခပ်ဆတ်ဆတ် ထပ်အော်သည်။ မပြောပါနဲ့ဆိုမှ
ဒီစကားပဲ ထပ်ပြောပါလို့ ကိုယ်က လက်တို့ပေးနေသလို ဖြစ်နေ၏။
အချစ်ရှိက ညွှန်းစေကို ဒေါသထွက်သလို ဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့
ပြောနေသော လင်းသောကြောင့် စိတ်သည်းတို။ သနားလည်းသနားကာ
ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ခံစားချက်တွေက ပေါင်းစုံနေ၏။ ထိုအခိုက်
ထဲ သူမတို့အနားသို့ အနက်ရောင် ဟွန်ဒါအင်ဆိုင်(ဒ်)ကားတစ်စီး
ရောက်လာ၏။

“လူလေး... စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”

ကားမှန် လျှော့ခနဲပွင့်ထွက်သွားခြင်းရဲ့နောက်မှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူ၊
နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူနှင့် ဆံပင်တွေပါဖြူနေသော အဘိုးကြီးက မေး၏။
နှုတ်တရက်မို့ အချစ်ရှိရော ညွှန်းစေပါ ကားဆီလှမ်းအကြည့်မှာပဲ
အင်းသောကတော့ ကားနောက်ခန်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။

“မောင်း... မောင်းတော့ ဘကြီး”

ပြောပုံက ဒီနေရာက အမြန်ထွက်သွားချင်သည့်နယ်။ ကြောက်ရွံ့
ချက်သွားချင်တာလား၊ အချစ်ရှိက အရှုပ်ထုပ်မို့ မဆက်ဆံချင်တာလား
ဆိုအောင် သူ အနားက ထွက်ခွာသွားပုံဟာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်။ အချစ်

၆၄

ဆုတောင်း

ချိုက ကားထွက်ရာနောက်သို့ မျက်လုံးကပ်ပါသွားပြီး ထင်ရအောင် လိုက်ကြည့်ကာ ညွှန်းစေကတော့ ဟွန်ခနဲ အသံပြု၍ရယ်သည်။

“ဒီကောင် ကြောက်တတ်တယ်၊ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး၊ ဘာမဆို ရှက်စရာချည်းပဲ မြင်နေတော့... သေချာတယ် အချစ်၊ ဒီကောင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး”

အချစ်ချိုက ညွှန်းစေမျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ခေါက်ကာ သင်းအနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆက်နေလျှင် ဒေါအထွက်စရာ အကြောင်းတရားတွေ များလာဦးမှာမို့ ယောက်ျားမဟုတ်တာ မဟုတ်တာ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။

အခန်း (၁၀)

“နင် ရောက်နေပြီလား”

အချစ်ချိုက ဖုန်းကို နားနားကပ်လိုက်သည်။

“အင်း... ငါ ရောက်နေပြီ၊ ထပ်မဆက်နဲ့တော့”

“ဟဲ့... နေဦး”

တစ်ဖက်က အသည်းအသန် တားမြစ်ချက်ကြောင့် ဖုန်းကို မသေးဘဲ ဆက်နားထောင်နေတော့ နားထဲ တိုးဝင်လာတာက အသက်စလုံးရဲ့ အူယားဖားယားအသံတွေ ကြားနေရသည်။

“နင် အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“မိန်းမ... သိပ်အတင့်မရဲနဲ့နော်၊ သူက ဘယ်လောက်ပဲ ကြောက်တတ်ပါစေ၊ ဘယ်လောက် ရှက်တတ်ပါစေ၊ ယောက်ျားက ယောက်ျားပဲ”

“ပြီးတော့ နင်က သူ့ပိုင်နက်ထဲမှာ၊ အဖော်လည်း မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း။”

ကိုယ့်ကို စိုးရိမ်နေမှန်း သိသည်။ ကိုယ့်အတွက် ပြောနေမှန်းလည်း သိသိကြီးနဲ့ သူ့ကို ထိခိုက်သောစကားက ကိုယ့်ကို ကျောတစ်ရပ်ရပ် ရိုက်နှက်နေသည့်အတိုင်း ခံစားနေရသည်။ အချစ်ချစ် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။”

“နင် သူ့အိမ်ရောက်သွားတော့ သူ အခု ဘယ်မှာလဲဟဲ့”

“အောက်ထပ် စာကြည့်ခန်းမှာတဲ့၊ ခဏနေ သူတက်လာမယ် တူတယ်၊ ဒါပဲနော်၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်ပြီ။”

အချစ်ချစ်က ဖုန်းချကာ ယူလာသောပန်းစည်းကို စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ဒီနေ့အတွက် ဒီအိမ်မှာ ပန်းအိုးလဲရန် အလှည့်ကျသော ပန်းက အနီရင့်ရောင် သစ္စာပန်းဖြစ်သည်။ အချစ်ချစ်က ပန်းအိုးထဲ အရင်ထိုးထားတဲ့ ပန်းတွေကို အခွမ်းတွေပစ်သော ခြင်းတောင်းလေ့ ပစ်ထည့်သည်။ ပန်းအိုးကို ရေချိုးခန်းထဲ ဆေးကြောရင်းက နောက်ထပ် ပန်းအသစ်တွေကို ရေထည့်ရင်း ထိုးစိုက်သည်။ ပန်းအိုးလဲလှယ်ရင်း ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ရ၍ ကြည့်နှားတာ သပ်သပ်။ စည်းကမ်း ချက်တွေကြားထဲ ရပ်တည်နေရတဲ့ လင်းသောကို သနားတာသပ်သပ်။

“ဝန်းခြံက ကောင်လေးရဲ့ စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

“အစ်ကိုလေးက မနက်ဆယ်နာရီဆို ရေချိုးခန်း တစ်ခါဝင်ရ လာ။ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ရေချိုးတာ၊ ထမင်းစားတာလည်း ဆယ် နာရီဆို အဲဒီနာရီတိတိပဲ၊ အတိမ်းအစောင်းမခံဘူး၊ အဲဒီ အစ်ကို သူ့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ချိန်ဆိုလည်း ကွက်တိပဲ၊ ကျောင်းက လွှတ်တာ၊ နောက်ကျတာသာ ရှိတယ်၊ အိမ်က ကားလွှတ်တဲ့ နေ့က အချိန်မှန်ပဲ”

ဖြစ်ရလေ။ ဘွဲ့ရပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်အား အိပ်ချိန် မရှိအပြင် အဲဒီလို ကန့်သတ်ချက်များထဲမှာ ထားလေသလား။ ကြောင့် အတန်းစောပြီးတဲ့နေ့များဆို လင်းသောက ကားပါကင်နားက နိုင်ငံကြီးအောက်မှာ ဒီအတိုင်း ရပ်စောင့်နေတာ ဒါကြောင့်ကိုး ပြီး အဖြေပေါ်သွားရသည်။ ဒီနေ့လည်း မေးချင်တာလေးတွေရှိ၍ အခန်းထဲ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ အချစ်ချစ်က နှုတ်သိုင်းထားသောအိတ်ထဲမှ ဗီဒီယိုကင်မရာအား ထုတ်ယူပြီး နှုတ်ယူပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘုရားပေါ်က ရိုက်ထားသော နေ့တွေအား ပြန်ပြောင်းကြည့်ရင်း သူ့ကို မေးရန် မေးခွန်းတွေက အစဉ်တကျ။ ဘယ်နှခါကြည့်ကြည့် ရေစင်ကြီးနောက်က လူမီး သော လက်တစ်ဖက်ကို တွေ့နေရတာကိုက သဘာဝကျသလို

ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ ဘာကိစ္စမဆို ခေါင်းငုံ့ငြိမ်နေတတ်တာကို သူမ သဘောမကျ။ နှင်းဆီကလည်း မကျေနပ်။

“သူ့အုပ်ထိန်းသူတောင် သဘောကျလို့ လွှတ်ထားတာ၊ လူမနေနဲ့၊ နင်က ဘောင်မဝင်ဘူး”

ပပကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါ သူ့ကာရိုက်တာ၊ နင်တောင် အဲဒီ ကာရိုက်တာ သဘောကျလို့ လင်းသောကြယ်၊ လင်းသောကြယ်လို့ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်လား”

ပပ ပြောခြင်းက မမှားပေမဲ့၊ မမှန်။ အချစ်ချိုက ဝန်ခံသည့် ဒီပုံစံ ဒီဒီရိုင်းကို သတိထားမိခဲ့ပေမယ့် ကြိုက်လို့နှစ်သက်လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်တာ။ အချစ်ချိုက သက်ပြင်းရှိက်ရင်း နာရီကို တစ်ခု ကြည့်တော့ ကိုးနာရီငါးဆယ်။ လင်းသောက ဆယ်နာရီမှာ ရေချိုး သေချာရဲလား။ အချစ်ချိုက သူ့အကြောင်းတွေးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမလို အားမရဖြစ်လာသည်။ ဖြစ်ရလေခြင်း အချစ်ချိုက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရေချိုးမဲ့အချိန်ပဲ စောင့်ရတယ်လို့ဆို အတွေးရောက်ပေမယ့် ထိုအတွေးက သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ သောသို့ ပေါ်ထင်သော ခြေရာတွေကို လှိုင်းကဖြတ်ပစ်သလို ပျောက်ပျက်သွားတာ ချက်ချင်း။ အချစ်ချိုက ပန်းအိုးလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ရှင်း

အစား စားပွဲအား ကြက်မွေးနှင့် ဟိုဒီလိုခါတုန်းမှာပဲ အခန်းတံခါးက သံတိုးတိုးလေးပေးပြီး ပွင့်သွားသည်။

“ဪ... မင်း မပြန်ရသေးဘူးကိုး၊ တစ်ခုခု သောက်မလား၊ ခုတိတ်၊ ကိုယ့် အောက်ထပ်ကို လှမ်းမှာပေးမယ်လေ”

“မသောက်တော့ပါဘူး”

အိမ်နေရင်းမို့ ထင်သည်။ အဖြူရောင်တီရှပ်က ရင်ဘတ်အပြည့်၊ အကြီးကြီးတစ်ခုပါသည်။ ရေညှိစိမ်းရောင် ပုဆိုးလေးနဲ့မို့ သူ့သွင်ပြင် အဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရှင်းလင်းသန့်ပြန်ဆဲ။ အထူးသဖြင့် သိမ်မွေ့သောမျက်ဝန်းနှင့် နူးညံ့သောအပြုံးတွေက အချစ်ချိုကို မျက်လုံးမလွှဲအောင် ဖမ်းစားထားသည်။ အချစ်ချိုက သူ့မေးခွန်းကို ခေါင်းခါခြင်းက တံခါးဆီသွားကာ လော့(ခ)ချပစ်လိုက်သည်။ သူက အချစ်ချိုအပြုံးကို အံ့သြသလို လိုက်ကြည့်သည်။ အချစ်ချိုက စိတ်ချရအောင် တံခါးကို ကျောမှီရပ်ရင်း သူမခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ချွတ်ချွတ်တာနှင့် သူက တအံ့တသြကြီး ကြည့်သည်။

“မင်း...”

အဲဒီတစ်လုံးပဲ ရေရွတ်နိုင်ကာ မျက်လုံးကြီးပြုံးနေပုံက အသက်ရှူသွားသလားလို့ ထင်ချင်စရာ။



အခန်း (၁၁)

“မေးစရာရှိလို့”

“ဒီ အခန်းထဲအထိ မေးစရာရှိတာလားဗျာ”

အစဉ်အလာတွေ ပျက်သွားမှာစိုး၍ ထင်သည်။ လင်းသော
ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချကာ လက်ဖဝါးအစုံပွတ်၍ မေး၏။ အချစ်
ကတော့ တံခါးကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ရပ်ရင်း ပီကေကို ပူဖောင်းအကြီး
ဖုတ်ပြီးမှ လျှော့နဲ့သပ် ပြန်သိမ်းသည်။

“ဒါပေါ့ ကျောင်းထဲမှာဆိုလည်း ရှင်က အချစ်ချိုတို့ကို အချစ်
မခံတာ၊ တွေ့တာနဲ့ ပြေးတာပဲဆိုတော့လေ၊ ရှင့်ကို သိချင်တာ
များနေတာလည်း ပါပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဝိုင်းအကဲခတ်မဲ့ မျက်စိ
တွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ”

မေးဖျားဆတ်ပြီး ပန်းတွန့်ပြလိုက်ပုံကို လင်းသောက ငေးခနဲ
မြဲသွားသည်။ အဖြူခံပေါ် အပြာရောင်ကော်လံကြီးတပ်ထားသော
အဆင့်ပွပ္ဖကြီးက လက်စည်းတွေအထိ အပြာရောင်တွေပဲဖြစ်ကာ
အဆင့်ဘိကလည်း အပြာရင့်ပေါ် ဘေးစင်းအဖြူလိုင်းတွေပါသော
အဆင့်ဘိ ဘောင်းဘီပွပ္ဖကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်အောက် လိပ်ခွေတင်
အဆင့်သော ဆံပင်တွေက ဦးထုပ်ချွတ်ပြီးသည်နှင့် ကျောနောက်တွေ
အဆင့်တွေရှေ့မှာ ကပိုကရို ဝဲကျလာပြီးဖြစ်၏။ လင်းသောက စိတ်ရှုပ်
သလို ဆံပင်တွေအား လက်ဆယ်ချောင်းနှင့် ထိုးမွပ်ရင်း သူ့ကို
အဆင့်တောင်မခတ်စတမ်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော အချစ်ချိုမျက်ဝန်း
တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာနှင့် ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းရပ်ပစ်သည်။

“မေးစရာရှိရင်လည်း မြန်မြန်မေးလေ၊ ပြီးရင် ခင်ဗျား ဒီအခန်း
ထဲထ...”

“အင်း... အချစ်ချိုမေးသမျှ ပြေပေးရင် ဒီအခန်းထဲက အမြန်
ထွက်သွားပေးမယ်... အိုခေ”

သူမအပြောကို ခေါင်းညိတ်ပြရပေမယ့် လင်းသောက မျက်နှာချင်း
အဆင့်... ကျောခိုင်းလျက်သားရှိဆဲမို့ အချစ်ချိုက သူ့နောက်သို့ လျှောက်
ညွှတ်ကာ ပန်းကို တို့လိုက်၏။

“ဒီမှာကြည့်”

“အာ... မကြည့်ချင်ပါဘူး”

ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲနဲ့ တန်းပြီးငြင်းတဲ့ လင်းသောကြာ အချစ်ချိုက ရယ်ချင်သွားသည်။

“ရော်... ခက်ပြီ၊ ဒီမှာ မိဒီယိုကင်မရာကို ကြည့်ခိုင်းတာ”

“ဒီမှာကြည့်”

အချစ်ချိုက ကင်မရာကိုအပြော အခန်းတံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ခိုးလော့(ခ်)က ဖျတ်ခနဲ လည်သွားသည်။

“သားငယ်... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ကြီးကြီးအသံကြောင့် သူရော အချစ်ချိုပါ မျက်လုံးတွေ ပြောင်အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

“သွားပြီ၊ ကျွန်တော့်ကြီးကြီးက တံခါးကို လော့(ခ်)ချထားတာ မကြိုက်ဘူးဗျ”

“ဟဲ့... သားငယ်၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် လော့(ခ်)ချထားရတာလဲ၊ ဒီကလေးနှယ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ သားငယ်... တံခါးဖွင့်ဆို၊ သိတာရေ”

သူပြောသော စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ခိုးလော့(ခ်)က တလှည့်လှည့်

နဲ့ လည်လာလိုက်၊ ဖွင့်မရ၍ ပြန်ပိတ်ကျသွားလိုက်နှင့် အချစ်ချိုတို့ နှစ်ယောက်ကို ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ အချစ်ချိုက ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ချန်းလည်း မသိ၊ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ပန်းခြံက ကောင်လေးလို ဟန်ဆောင်ထွက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့မှန်းလည်း သိနေသည်။ လင်းသောကြာကြီးက မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းတွေ လုပ်ခဲ့ရင် သူမ ဒီထက် ပိုဟန်ဆောင်နိုင်တော့မည်မထင်။ အခန်းဝထိ ရောက်နေသော လင်းသောကြီးကြီးကို ရှောင်လွှဲသွားဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။

“သိတာရေ... သားငယ်အခန်းရဲ့သော့ သွားယူစမ်းဟယ်၊ ဒီမှာ တံခါးကို လော့(ခ်)ချပြီး အထဲမှာ ဘာလုပ်နေလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက ထိုသို့ တံခါးလော့(ခ်)ချတာနှင့် စိုးရိမ်ပူပင်စိတ်က ငယ်ထိပ်အထိ တက်ဆောင့်နေပြီဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်တွေ မိဒီယိုတွေထဲမှာ တံခါးလော့(ခ်)ချပြီး အခန်းထဲမှာ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေတာတွေ များပြီဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့် သားငယ်ကို ညအိပ်ချိန်တောင် တံခါးလော့(ခ်)မချရန် သူမ မှာခဲ့ပြီးသား။ တရားနီးဖြစ်ဖြစ်၊ ညကြီးသန်းခေါင်ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက သားငယ်အခန်းဘက် ထူးလာနေကျ။ ဆံပင်လေးသပ်လိုက်၊ နဖူးလေးနမ်းလိုက်နှင့် ခွစိနစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော သားငယ်ကို တွေ့ရမှ သူမ ပိတ်ချသွားရ

စမြဲဖြစ်သည်။ အခု နေ့ခင်းကြီးတောင် လော့(ခံ)ချထားသည်။

“ဒီမှာသော့ မေမေကြီး”

သီတာ ကမ်းပေးသော သော့ကို စိတ်မြန်လက်မြန် ဖျတ်ဆွဲယူပြီး တံခါးဖွင့်ရန် လက်အလှမ်းမှာပဲ ခိုးလော့(ခံ)က လည်လာကာ တံခါးပွင့်သွားပြီး တံခါးချပ်နောက်မှာ သားငယ်။

“ကြီးကြီး... တံခါးပိတ်ရင်း လော့(ခံ)ကျသွားတာနဲ့ တယ်”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ရင်း ရယ်မောကာ ပြောပေမယ့် သားငယ်မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်ထင်နေသော ကောက်ကြောင်းတချို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက လင်းသောကို တွန်းတိုက်ပြီး အခန်းထဲဝင်သည်။ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးအား မျက်ဝန်းတွေ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားကာ မသင်္ကာဖွယ်ရာကို ရှာဖွေနေသည်။

“အဲဒါဆို ကြီးကြီးခေါ်တာနဲ့ ချက်ချင်း တံခါးလာဖွင့်ပေါ့ အထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ... ပြောစမ်း၊ မင်း ဆေးလိပ်တွေ ဘာတွေ သောက်တတ်နေပြီလား သားငယ်၊ ဒါမှမဟုတ်”

လူကိုလှည့်ပြီး စစ်ဆေးတာများ ပခုံးကို နိမ့်အောင်ဆွဲနှိပ်ပြီး ပါးစပ်ဟစ်ခမ်းဆိုကာ အနံ့ခံကြည့်တာမျိုးလည်း လုပ်သည်။ ပြီးတာနဲ့ ခုတင်အောက် ပြေးငုံကြည့်ကာ အိပ်ရာခင်းတွေ လှန်လှောရှာသည်။

အိပ်ခန်းလုံး ဟိုမှဒီ တတောက်တောက်နှင့် လျှောက်သွားလာသွားရဲ့။

အချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာတံခါးတွေ တွန်းဖွင့်ကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ

အာရုံစူးစိုက်လှည့်လည် လင်းသောက ဗီရိုကြီးရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

ပြောသည်။ ဒီဗီရိုရှေ့မှာ ပိတ်မရပ်လည်း ဖြစ်မှမဖြစ်တာကိုး။ ကြီးကြီး

မတုန်မလှုပ်ရပ်နေသော သူ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ လင်းသောက

အညံ့ကျဲကျဲလုပ်ပြလိုက်သည်။ ကြီးကြီးက သူ့နားသို့ ချက်ချင်း ရောက်

လာသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ မင်းက၊ ရုပ်ကိုက စပ်ပြီးပြီးနဲ့၊ ဘာမဟုတ်တာ

လုပ်နေလဲ... ပြောစမ်း၊ တံခါးခေါက်တာ ကြာလှပြီ၊ ချက်ချင်း

လာဖွင့်၊ ရေချိုးချိန်လည်း ကျော်နေပြီ သားငယ်၊ မင်း ဘာလုပ်နေလဲ

နော်”

“ဂိမ်းနှိပ်နေတာ ကြီးကြီး”

သီလတစ်ပါး နေရင်းထိုင်ရင်း ကျိုးပေါက်ပြီဆိုတာ လင်းသော

အိပ်ပေမယ့် စိတ်ထဲက မတတ်နိုင်တော့။ ဘုရားကို စိတ်မှန်းနဲ့ ဦးချ

အောင်းပန်ရင်းက လိမ်လိုက်ရပြီ။ ကိုယ့်ကြီးတော်ကြီးအကြောင်းလည်း

ထိုက်အသိဆုံး။ ကြီးကြီးက တစ်ခုခုကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး မသိရမချင်း

အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့မှာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လင်းသောက

ပြီးပြီးရောပြောပေမယ့် ဗီရိုရှေ့ကလည်း မခွာရဲပေ။ ကြီးကြီးကတော့

သိလိုရာသိပြီးသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သက်ပြင်းရှိကပုံက ဆုံးမစရာ စကားတွေအတွက် အင်အားယူလိုက်သည့်နည်း။

“မဟုတ်သေးပါဘူး သားငယ်ရယ်၊ စည်းကမ်းသည် လူတန်းတိုင်း တွေ့ရတာပဲ။ ဒီနေ့ ဒီချိန်အထိ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ချက်တွေ ထုတ်ထားခဲ့တာ သားငယ်ကို ချုပ်ခြယ်တယ်လို့များ ထင်သလား...ပြော”

“မထင်ပါဘူး ကြီးကြီး”

ဒါ သူ့ရင်ထဲက မှန်ရာပြော သစ္စာစကား။ ဒီစည်းကမ်းချက်တွေ ဒီသတ်မှတ်ချက်တွေကြားမှာ ရှင်သန်ခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်မကတော့တာ။ ဒါ ပြီးငွေ့စရာလို့ မမြင်ပါ။ ထိုစည်းကမ်းချက်တွေကြောင့်ပဲ သူ့ဘဝမှာ အခက်အခဲဆိုတာ မရှိဘဲ အောင်မြင်မှုတိုင်း သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တာ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ချုပ်ခြယ်တာမဟုတ်ဘူး သားငယ်ရဲ့၊ အဲဒါ သားတန်းဖိုးကို မြှင့်ပေးနေတာ၊ ကြီးကြီးပြောတဲ့အတိုင်း နေခဲ့လို့ သားငယ်မှာ ဘယ်တုန်း ဘယ်အခါကများ ဘေးတွေ့တာ၊ ဆုံးရှုံးတာ ရှိခဲ့ဖူးလဲ... ပြော”

သူ ခေါင်းယမ်းပြရင်း ကြီးကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ဘယ်သူတွေ့ခဲ့မှ မပတ်သက်ခဲ့တာကို အခု မခေါ်ဘဲရောက်လာတဲ့ စဉ်းသည်က ဘေး

အိမ်ထောင်စုဝန်းပေးနေပြီလို့ ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးကတော့ အင်းသောရဲ့ လက်ဖဝါးကို ဆွဲယူကာ သူမလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကြား ဆည့်ညပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ကြီးကြီးဘဝမှာ ကြီးကြီးစကားကို နားမထောင်လို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရ သူတွေ ရှိခဲ့ပြီးပြီ သားငယ်၊ သားငယ်ကို ပြောရဆိုတာတွေက နှစ်ခါတစ်ခါ နာထောင်ရင်း ကွဲလွဲမှုတွေ ရှိနေပေမယ့် ကြီးကြီး ဆုံးရှုံး မခံနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ပါကွယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက သူ့လက်ဖဝါးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်သည်။

“ဂိမ်းဆော့တာ မတားဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းဖျက်တဲ့ အထိတော့ မလုပ်နဲ့၊ ကြီးကြီးရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေထဲမှာ အားလပ် ခန်းတွေ အများကြီးပါတာပဲ၊ ကျန်တဲ့အချိန် ဂိမ်းဆော့ပေါ့၊ ကဲ... သွား၊ ရေချိုးတော့ သားငယ်၊ ထမင်းစားချိန် နီးနေပြီ၊ ပြီးရင် ကြီးကြီးနဲ့ ဆိုင်လိုက်ခဲ့ဦး၊ ကြားလား သား”

ကြီးကြီးက ကလေးငယ်တွေလို သူ့တီရှပ်ကို ခါးစပ်မှ ဆွဲလှန် ခြွတ်ပေးတော့ လင်းသောမှ ခါးညွတ်ဒူးကွေးကာ လက်ဆန်ပေးလိုက် ရသည်။ ကြီးကြီးက ရေချိုးတော့ပြောပေမယ့် သူက ရေချိုးခန်းဆီ သွားရတာတောင် နောက်ဆံတင်ငင်နှင့်။ တော်ကြာ ကြီးကြီး ပီရို ဆွဲဖွင့်တာနှင့် သူမကို တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူက ရေချိုးခန်း

ဝင်တာတောင် ခေါင်းတလည်လည်။ လည်ပင်းတလိမ်လိမ်။ ဘာ
မဟုတ်တာလေးကို ဖုံးကွယ်ချင်တာနှင့်ပဲ မထင်မှတ်သော ပြဿနာက
ပိုကြီးထွားလာနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးကတော့ သူမစကား
နားထောင်တဲ့ တူလေးအား သဘောတကျကြည့်ရင်းက ရေချိုးခန်း
တံခါးတောင် အပြင်ဘက်က ဆွဲပိတ်ပေးသည်။

“မြန်မြန်လေးနော် သားငယ်”

လင်းသောကလည်း ကြီးကြီးကျော့နပ်အောင် ခေါင်းညိတ်သည်။
ရေချိုးခန်းထဲ ရေတွေဘာတွေ ဖွင့်ချပြီးမှ ကြီးကြီးကို ပြန်ချောင်းတော့
ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ လင်းသောက
တခြား ဘာကိစ္စမှ စဉ်းစားချိန်မရဘဲ ရေချိုးခန်းအပြင်သို့ထွက်ကာ
တံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး ဗီရိုကြီးဆီ အမြန်ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။ ဗီရိုတံခါး
ဆွဲဖွင့်လိုက်တာနှင့် သူမက အထဲမှာ ဗီရိုနံရံကိုငြိပြီး ထိတ်လန့်ချောက်ချား
ခြင်း မျက်ဝန်းတွေက သူတွေ့လိုက်မှ ပြေကျသွားသည်။

“ထွက်ခွဲ”

လင်းသောခေါ်သံအဆုံးမှာ ကြီးကြီးအသံကို ကြားရသည်။

“သားရေ... လင်းသော”

“ဗျာ... ကြီးကြီး”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦးရဲ့ အသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါး ပြန်ဖွင့်လာသည်။

“ဝင်... ပြန်ဝင်”

လူတစ်ကိုယ်စာ ဗီရိုကြီးထဲ လင်းသောပါ ဝင်ရပ်၍ တံခါး
ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ မှောင်မည်းမည်း။ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်ထဲမှာ အချစ်
မျိုးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ထားသလိုရှိကာ သူ့လက်တွေက
သူမ ပခုံးပေါ်မှာ။ ခေါင်းကို တိမ်းလို့မရတဲ့အပြင် ကြောက်စိတ်ကြောင့်
ဆွဲစက်ထားတာလား မသေချာသော သူ့ရင်ခွင်လွင်ပြင်သည် သူမ
အတွက် နွေးမနေဘဲ အေး၍နေသည်။ သူက နေရာအခက်အခဲကြောင့်
သူမကို ဖက်မိသွားခြင်းလား။ သူမကိုဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ
အေးပေးနေတာလား။ အေးစက်သည့် သူ့ရင်ခွင်လွင်ပြင်က ဘာမှန်း
ထိပါ။

“ဪ... ရေချိုးနေပြီကို၊ အင်္ကျီတွေ ထုတ်သွားပေးဦးမှ”

တစ်ဖက်ဗီရိုအား တံခါးဆွဲဖွင့်သံ ကြားသည်။ အင်္ကျီထုတ်ပြီး
ခေါင်းပြန်ပိတ်သံလည်း ကြားရကာ တင်းနေအောင် ဆွဲဖက်ထားသော
သူ့ရင်ခွင်ထဲ သူမက နစ်မြုပ်မတတ်နှင့်။ စိမ်းသက်သော အထိအတွေ့
ကြောင့် ရင်ခွန်ရလွန်းလို့ သူမ ရူးတော့မည်ထင်သည်။



အခန်း (၁၂)

“ဖြစ်ရလေ၊ ရင်ထုပြီး ငိုချင်းချတော့”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါက နည်းသေးတယ်၊ အင်းလျားကန်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ကန်နှစ်ပတ်လောက် လက်ပစ်ကူးလိုက်”

“ပါးစပ်ကလည်း အော်... ကျွန်တော်မျိုးမ သေသင့်ပါတာ ဆိုပြီး”

“အရူးမတွေ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြတာကို အချစ်ချိုက ကောင်းပေးပစ်လိုက်သည်။ နှင်းဆီက ထိုင်ခုံနောက်မှီမှာ လက်တင်ရုပ်နေရာက သုံးယောက်ထိုင်နေသည့်ကြား ရအောင် ဇွတ်အထဲတိုးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေးချင်တာတွေ ဘာမှ သိမလာရပေမယ့် တန်ပါတယ်ဟင်”

“ဘာကိုတန်တာလဲ”

ပပက နေကြာနေခွံတွေကို အင်းလျားကန်ထဲ ပစ်ပေါက်ရင်း လည်းရှေ့သို့ လည်ပင်းရှည်ထွက်ကာ မေးသည်။ နှင်းဆီက အရန်အဆိုသည့် အကြည့်နှင့် မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဘာကိုတန်တာလဲ၊ ဗီရိယံ နှစ်ယောက်တည်း ရင်ငွေလွှဲခဲ့တဲ့ နှင်းဆီကရင်ဖို အချစ်ဇာတ်လမ်းအကြောင်း”

“အစုတ်ပလုတ်မ”

အချစ်ချိုက နောက်ကျောကနေ ကြားထဲက မိန်းမတွေကို ချစ်ပြီး နှင်းဆီကုတ်ပိုးအား ဆွဲဆိတ်တော့ နှင်းဆီက တွန့်လိမ်ရင်း အော်ရှောင်သည်။

“ဆက်ပြီး ရှင်းစမ်းပါဦး၊ နင် အဲဒီ ဗီရိယံက လွတ်လာရတဲ့ အကြောင်း”

“ရုပ်ကို ကြည့်ပါလား၊ ရှင်းချင်တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နင် အဲဒီ ဗီရိယံမှာပဲ အရှင်ထွက် ထွက်ချင်တဲ့ရုပ်”

ပပက စကားအဆုံးမှာ အချစ်ချိုက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ဗိုက်ဆာရင် တစ်ယောက်အင်အင်း တစ်ယောက်စားပြီး လေ”

“နင် ညစ်စုတ်လာပြီနော်”

ရယ်ရင်းက ထအော်တော့ အားလုံး ပြောသမျှငြိမ်ပြီး နားထောင်ကြည့်ပစ်သည်။
နေတဲ့ စုလတ်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ကဲ... တော်ကြပါတော့၊ စကားက လိုရင်းမရောက်ချေ”
ဖြစ်နေတယ်၊ ပြောပါဦး၊ နင် အဲဒီအိမ်က ထွက်လာရတဲ့အကြောင်း
“သူပဲ လိုက်ပို့တာပေါ့ဟဲ့... ဒါပဲ”

ပြီးစလွယ်မြေသည်။ ကျန်သုံးယောက်က မကျနပ်သလို ရှိနေတာကို
ထူးပြီးလည်း ထပ်မေးခွန်းမထုတ်တော့။ သူရေချိုးပြီးတာနှင့် အ
အစားကို သူကြီးကြီး ထုတ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း လဲလှယ်နေတာ
အချစ်ချိုက ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရသေးသည်။ သူ
အားလုံးပြီးမှ အချစ်ချိုက ဆံပင်တွေခေါက်သိမ်း၊ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုထိ
ဆွဲဆောင်း၍ သူ့နောက်ပါးက ခပ်ယိုယိုလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။
ပြီးစ ရှပါခရစ်နဲ့လေးသင်းနေကာ လတ်ဆတ်သော ကိုယ်သင်းဆွတ်
အချစ်ချိုက စိတ်ထဲမှ ဖြစ်မှားနေခြင်းအား သူကတော့ သိမည်မထင်
အိမ်ကြီး၏ လှေကားကွေ့ကွေ့ကြီးမှာ အတူတကွ ဆင်းခဲ့ပြီးမှ
စည်ခန်းတံခါးနားအထိ လိုက်ပို့သည်။

“မြန်မြန်သွားတော့၊ ကြီးကြီးက ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်
မတွေ့တော့တာ”

ဒါတောင် အချစ်ချိုက သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး သူ့မျက်

“မေးစရာတွေ အကြွေးကျန်ခဲ့တယ်လို့ သဘောထားလိုက်မယ်

သူ့မျက်နှာမသာမယာဖြစ်သွားတာကို အချစ်ချိုက ဒီအတိုင်း
ကြည့်၍ ဖျတ်ခနဲ မျက်စိမှိတ်ပြတော့ သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား
တာကို အခု ပြန်တွေ့။ အခု ပြန်မြင်ယောင်ကာ အခုထိ ရယ်ချင်ဆဲ
အိမ်၏ အချစ်ချိုက ပြီးချင်ချင်နှုတ်ခမ်းအား သွားဖြင့်ဖွဖွ ကိုက်ထား
သည်။

“ဒီက မိန်းကလေးမို့ ရှက်ဖို့ထားပါဦး”

အချစ်ချို ထိုသို့ပြောများပြောခိုရင် ကိုလင်းသောတို့ နေရာတင်
အိမ်ထုတ်ကျွမ်းပစ်မည်လား မသိ။ ရှိစေတော့။ သူနှင့်အပြိုင် အရှက်
ပြုနေဖို့ သူမ ရင်ခုန်သံက ခွင့်မပြုလေသောအခါ သူ ဖြစ်နေပုံကို
ကြည့်ပြီး ချစ်စနိုး ရယ်မောလိုက်သည်။



“ဟာ... ဘာလဲ၊ ပြောစရာရှိလည်း အားလုံးရှေ့မှာပဲ ပြောပေါ့”

အချစ်ချိုက ခါးခါးသီးသီး ထငြင်းသည်။ နှစ်ယောက်တည်း ညွှန်းဆောင် ကြံစည်ပြီး ညွှန်းစေတဲ့ ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ သိပြီးသား။ ညွှန်းစေက ခရမ်းပျော့ရောင်သမ်းသော မျက်မှန်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲချွတ် ခြင်းက အချစ်ချိုနား ဝင်ထိုင်သည်။

“အားလုံးရှေ့ ပြောပြီးသားပေမယ့် အချစ်က အားလုံးရှေ့မှာ ခြေချင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာဖြေစရာလိုလို့လဲ”

ကန်ရေပြင်ထက် မျက်နှာမူပြီး အချစ်ချိုက စိတ်မဝင်စားသလို ဖြစ်သည်။ အစိမ်းပျော့လည်ထောင် လက်ရှည်စွယ်တာကို ပခုံးထိ ဆွတ်ထားသည်။ စီးထားသည့် ပင်(နီ)ဆယ်(လီ)ဟီးက အနီကြွကြွမို့ အလွန် ဆင်မြန်းထားသော ဝတ်စုံနှင့် ပန်းနုရောင်ပျော့ပျော့လေး ခြုံနေသော မျက်နှာက လိုက်ဖက်ညီသည်။ အမြဲ ကပိုကရို ချထား သော ဆံပင်တွေကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်း၍ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် ချထားခြင်း ကြောင့် ကလေးဆန်ခြင်းမှာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အသွင်အပြင်က အနီစိန်ကြည့်လေ ကြည့်မဝလေ။ ညွှန်းစေက သူမ ပခုံးနား ရောက် အားရ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုဘက်တိုးထိုင်”

အခန်း (၁၃)

“ဟေ့... ရီစီ၊ ကင်(နီ)တင်း သွားကြရအောင်”

အနားသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်လာတဲ့ ညွှန်းစေနဲ့ အပေါင် တစ်သိုက်ကြောင့် ပြောလက်စ စကားတွေ ရပ်တန့်သွားရသလို ညွှန်းစေကို တွေ့တာနှင့် သူမအနားထိုင်နေသော နင်းဆိက ထရပ်ထဲ သွင်းသည်။

“သွားမယ်လေ၊ ငါလည်း မနက်စာ ဘာမှမစားရတာ ကြာပြီ”

ပပနှင့်စုလတ်ကလည်း ထရပ်ပြီးသား။ အချစ်ချိုက သူငယ်ချင်းတွေကို ဖျတ်ခနဲ မောကြည့်သည်။

“ငါလည်း လိုက်မယ်”

“နင် လိုက်လို့မရသေးဘူး၊ နင့်ကို ညွှန်းစေက ပြော ရှိလို့တဲ့”

အချစ်ချိုက ဒေါသနှင့် လှည့်ဆော်တာကို သူက နှာခေါင်းတွင်ဖြူ
ပြုံးပြတော့ သူမက မျက်စောင်းထိုးကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထိုင်ပြီး
ဘာတွေ့ပွဲစိစိ ရွတ်မှန်းမသိ။ ညွှန်းစေကလည်း မရတာမှ ပိုလိုချင်
သည်။ မချစ်နိုင်ရအောင် သူ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိသလဲလို့တွေးပြီး
ခေါင်းထောင်ထချင်ပေမယ့် သူမအပေါ် ချစ်စိတ်က အနိုင်ယူသွား
သောအခါ ဘာမဆို ကြည်ဖြူရန် အသင့်ဖြစ်နေတာမျိုး။ အပေါင်း
အသင်းတွေကတောင် သူ့ဘက်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြပြီး ပြောကြတာက
သူမဟာ လွမ်းလောက်စရာ မရှိပါတဲ့။

“ဒီဘက်ခေတ်မှာ သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျိတောင် ပြင်တစ်
ဆင်တတ်ရင် အချစ်ချိုလောက်တော့ မျက်စိမှိတ်ထားတာတောင်
ပုံထွက်တယ် ဟေ့ကောင်၊ အမေကျော်ပြီး ဒွေးတော်လွမ်းရအောင်
ဘယ်အရာက တန်ဖိုးပိုရှိလဲ၊ သူ မသိဘူးလား။”

အားလုံးသော သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အထက်တန်းကျောင်း
ကတည်းက အကုန်ခင်ကြမင်ကြတဲ့ သူတွေချည်းပါပဲ။ အချစ်
တစ်ယောက်ကလွဲရင်ပေါ့။ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက
အချစ်က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် အရယ်အပြုံး ကင်းမဲ့သူလည်း
ဖြစ်၏။ ထိုကတည်းက အချစ်ချိုက ကျောင်းရဲ့အလှဘုရင်မ၊ ပြီးတော့
မာမင်းသမီးလည်း ဖြစ်သည်။ ညွှန်းစေကတော့ ထိုအရွယ်ကတည်းက

သမီးရသူပီပီ သူမအပေါ် ရင်ခုန်ခြင်းကား ကာလကြာလာတာနှင့်
အချိုးညီစွာ တန်ဖိုးမြင့်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ငါက သူ့ကို လှလို့ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲက တစ်စုံစိမ့်
ခေါက်ထွက်လာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကြောင့် ချစ်တာ၊ ငါ့အချစ်က
သူ့မလှလည်း ချစ်မှာပဲ၊ ဘယ်အခါမှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”
ချစ်၍ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် သူ့ရင်၌ ဝန်တိုခြင်း
ရှိပေါ်လာ၏။ ဝန်တိုခြင်းကြောင့်ပင် သူမနှင့်သူ့အကြားက တားဆီး
အားသော မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လျှင်ပဲ ညွှန်းစေဟာ မီးပုံဘေး
သို့တူပုံတည်းရသူလို ပူလောင်ခြင်းနှင့် နာကျင်ခြင်းအား တစ်ပြိုင်
တည်း ခံစားရစမြဲ။

“ဒီခေတ်မှာ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းတွေ တိမ်ကောသွားပါပြီကွာ”
ဘယ်သူက ဘယ်လိုဆိုဆို၊ သူ့အချစ်က ရှင်သန်မြဲ။ ကြီးထွား
မြဲ။ သုံးပွင့်ဆိုင်တွေ ခေတ်မစားဘူးဆိုရင်တောင် ခေတ်ကုန်သွားတာ
တော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့အချစ်က ဒီဃသင်္ဂီရိရဲ့ စွန့်စားမဲ့ အချစ်မျိုး။
အခွဆန်ဆန် သိမ်းပိုက်မည့် အချစ်မျိုးဖြစ်တာကြောင့် သူဟာ ဘယ်
အခါမှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံရဖို့ စိတ်မကူးခဲ့။ သူ့မနက်ဖြန်တိုင်း
အညီ သူမ အချစ်တို့နှင့် ဆုံစည်းရန် ဖြစ်သည်။

“အဖြေပြန်ပေးတော့ အချစ်ရာ၊ ဒီမှာ မျှော်ရတဲ့လူက”

“ဘယ်သူက မျှော်နိုင်လို့လဲ၊ စောင့်ပါလို့ ငါ တစ်ခွန်းပြောလား... ပြေ”

“ဒါပေမယ့် ငါချစ်တာ နှစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့တော့ လိုသေးတာပေါ့ဟ”

“အသိအမှတ်ပြုတိုင်း အဖြေပြန်ပေးပါမယ်လို့ နှစ် တစ်ထပ် ထွက်ထားသလား ညွန်းစေ၊ ဆောရီးပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နှင့်အတွဲနေရာမရှိဘူး”

ပြောရင်း အချစ်ချို ထရပ်သည်။ မချစ်နိုင်ပါဘူး ပြောပြီးသလူတစ်ယောက်နဲ့ တတွဲတွဲ၊ တပူးကပ်ကပ် သူမ မနေချင်။ ညွန်းစေကတော့ ခုံတန်းမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်တဲ့ သူမလက်ကောက်ဝတ် အဖျတ်ခနဲ ဆွဲထားသည်။

“နှင် ဒီလိုထွက်သွားလို့ မရဘူး”

“ဘာလို့မရမှာလဲ၊ နှင် အခုလွတ် ညွန်းစေ”

ဆတ်ခနဲ လက်ကိုခါအချမှာပင် သူမတို့ရှိရာဘက်ဆီ ဦးတည်လာနေတဲ့ လင်းသော။ မြင်နေကျအတိုင်း အဖြူရောင် ရှပ်လက်ရှည် တံတောင်ဆစ်နားအထိ လက်ခေါက်တင်ထားသည်။ ကချင်ပုခုံးမိုမှောင်မှောင်နှင့်မို့ လင်းသောက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လတ်အရှင်းသန့်ခြင်းအတိနှင့်။ လင်းသောကလည်း ထိုင်ခုံ၌ အချစ်ချို

ဖြစ်ပျက်နေပုံအားမြင်သည်။ ထိုအခါ တစ်ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားကာ ဒီဘက် ဦးတည်ထားသော ခြေလှမ်းတွေ ဆက်လှမ်းမလာတော့။ နီးစပ်ရာ ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်ခြင်းကြောင့် အချစ်ချိုက ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရှက်လည်းရှက်။ ညွန်းစေအား ဒေါသလည်း ထွက်သွားရသည်။ ကြည့်စမ်း... သူက အချစ်ချိုလက်ကိုဆွဲ၍ တခဏယတောင်းပန်နေပုံက စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေသည့် သမီးရည်းစားတွေအတိုင်း။ အချစ်ချိုက လင်းသော မြင်သွားတာကိုလည်း ရှက်စိတ်ဖြင့် သွေးတို့က လှိုက်ခနဲ ဆူပွက်လာကာ လက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် အားပါပါ ဆောင့်ရုန်းသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အချစ်ချိုရယ်၊ နှင်နဲ့ငါ့ကြား အဲဒီလောက် အထိ ခါးသီးရအောင်”

ညွန်းစေက သူ့စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။ အချစ်ချိုရဲ့ မျက်ဝန်း တည်နေရာသို့ ရွှေ့ပြီးလှမ်းကြည့်တော့။ ကြည့်စမ်း... ဒီကောင်။ ဒေါသမီးဟာ လောင်စာဆီ လောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ ဟုန်းခနဲ အကောက်တာ မီးညွှန်မီးစွယ် အလျှံတည်ပြီးနဲ့။ လင်းသောကတော့ သူတို့ရှိရာဘက်မကြည့်ဘဲ မလှမ်းမကမ်း ခုံတန်းမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အည်းကြီးမည်းကြီး ဖတ်ပြနေပေမယ့် စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိတာ အသေချာကြီး။ ညွန်းစေက ဆွဲထားတဲ့ အချစ်ချိုရဲ့လက်ကို မလွှတ်ဘဲ

ပိုတင်းအောင် ဆွဲထားသည်။

“အဖြေပေးပြီးမှ နင် ထွက်သွားရမယ် အချစ်၊ ပြီးတော့ နင် ပေးတဲ့အဖြေကလည်း ငါ မလိုချင်တဲ့ အဖြေလည်း မဖြစ်ရဘူး”

“နင် ရူးနေလား ညွန်းစေ၊ ငါ နင့်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီးသား၊ မချစ်နိုင်ဘူး၊ နင့်ကို ငါ မချစ်ဘူး”

ညွန်းစေက ဒေါသအရှိန်နှုန်းတွေ မြင့်တက်လာကာ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် အားကောင်းသော မီးညွှန်းမီးလျှံတွေအလား ယိမ်းနွဲ့နေပြီးမှ အချစ်ချိုရဲ့ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲခါကာ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်စေသည်။ တစ်ယောက်က ဒေါသသင့်မျက်ဝန်း၊ တစ်ယောက်က မာနသင့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် အသံတိတ်စစ်ခင်းနေသည်။

“နင် ငါ့ကိုပဲ ချစ်ရမယ် အချစ်”

အချစ်ချိုက သူမပခုံးပေါ် တင်ထားသည့်လက်တွေကို ရုန်းခါ ထွက်ရင်းက ညွန်းစေကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။

“ဆောရီး၊ ငါ နင့်ကို မချစ်ဘူး”

“အချစ်”

လှမ်းဆွဲသော လက်တစ်ဖက်ကို သူမက ရုန်းထွက်ရင်း ထွက် လက်တစ်ဖက်က အရှိန်နှင့် ရိပ်ခနဲ မြှောက်တက်သွားသည်။ ဖောင်အောက် ထိခတ်သံကြီးသည် အသားချင်းထိခတ်မှုမှာ ရာစဝင် စာတင်လော့

သည်အထိ အကျယ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ညွန်းစေရဲ့ ပါးစပ်ခြမ်းက မီးသင့်သွားသလို ပူလောင်ခြင်းအရသာက တရှိန်ရှိန် ပြင်းတက်လာ၏။ အရေပြား၏ နာကျင်မှုထက် ရင်ဘတ်ထဲက ဝေဒနာ ခံစားသွား၏။ ပိုခံရခက်သည်။ အချစ်ကတော့ နာကျည်းခြင်း၊ အမုန်းတွေ ဆတူပေါင်းစပ်ထားသော အကြည့်တစ်စုံပေါင်းစပ်ကာ သူ့ထံ ချစ်ပေါက်ရင်း အနားမှ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ထိုမြင်ကွင်းအား ခုံတန်းများတစ်ခုသာခြားသော လင်းသောကလည်း အစအဆုံး မြင်သည်။ မြင်တာက သူ့တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ လူ့သဘာဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ထူးဆန်းတာမြင်ရင် ငေးကြသည်။ စပ်စုကြသည်ဟု အခု အပြစ်အပျက်အား အင်းလျားကန်ဘောင် တစ်လျှောက် တွေ့မြင်ကြသည်ဆိုသော်ငြား ညွန်းစေရဲ့ အပြုံးမျက်ဝန်းက ဒိုင်းခနဲ သူ့ထံ အာဝေဆောင်တာများ မီးပွားတွေလာစင်သည့်နှယ် ခံစားရကာ အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး လင်းသော။ ဒီရောက လစ်တော့လို့ ကိုယ့် နှယ်ကို သတိပေးနေရသည်။

“နေဦး... လင်းသောကြယ်”

သူ့အကြည့်ထဲကို ညွန်းစေက ဦးအောင် သိမြင်သွားသည့်နှယ်။ အနားသို့ရောက်လာတာ လေပွေတစ်ချက် မွေ့လိုက်သလိုဖြစ်တာ သူ့ဝန်းကို နောက်မှ ဆွဲကိုင်လှည့်လိုက်၏။

၉

ထုတ်ခွင့်

“ခွတ်”

ခနဲ အသံကြားရကာ ပါးရိုးတစ်လျှောက် ပူထူသွားရကာ နေထိုင်ကြီး သူ့အမြင်အာရုံက ပြာခနဲ မှောင်မှိုက်သွား၏။



အခန်း (၁၄)

“ကြည့်စမ်း၊ ပါးရိုးကြီးတစ်ခုလုံး ညှိမည်းဖူးယောင်နေတာများ ချွတ်လို့တောင် မကောင်းဘူး၊ ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သားငယ်နော်၊ ခလုတ်တိုက်ပြီး ချော်လဲရသလားဟဲ့။ ဆရာဝန်နဲ့ ခေါ်ပြရင် ကောင်းမလား၊ ပါးရိုးတွေ ဘာတွေ အက်သွားလား မသိဘူး”

“အဲဒီလောက်တော့ မဟုတ်ပါ... အ”

စကားပြောရင်း ကျပ်ထုပ်ကိုဖိခြင်းခံလိုက်ရတာကြောင့် လင်းသော နှုတ်ဖျားမှ ညည်းညူသံ ထွက်သွားရသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက ကျပ်ထုပ်ကို အသာပြန်ချသည်။

“ဘာ... အဲဒီလောက် မဟုတ်ရမှာလဲ၊ အခုဟာက အထိတောင် မခံနိုင်တဲ့ဥစ္စာ၊ ရှေ့မှာ ခဲလုံးကြီးမြင်တာတောင် ခလုတ်တိုက်ရတဲ့အထိ ဘာတွေများ ငေးမောစရာ ကောင်းနေလို့လည်း သားငယ်ရယ်၊ ကြီးကြီး

ပြောထားတဲ့စကားကို မေ့သွားပြီလား၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်ထက် ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ဆိုတာ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက တူဖြစ်သူကို မဆုရက် ဆုရက်နှင့် ပြောရင်းက
အခုထိ အနား၌ ရပ်နေဆဲ ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးဖူးညိုထံ အကြည့်က
ရောက်သွားရသည်။

“လေးလေးညိုတို့ကလည်း ကလေးသွားကြီးဆို ကြိုတာပဲ၊ ဒီလို
ဖြစ်ဖျက်လာတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ခင်ဦးတွေ
မထင်ဘူး၊ ချော်လဲတာလို့”

ဦးဖူးညိုက အပြစ်ရှိသူမဟာ မျက်လွှာကိုချပြီး လင်းသော
ခုံးကြည့်သည်။ လင်းသောနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ လင်းသောအကြည့်က
တောင်းပန်ဟန်စွက်နေတာမို့ ဦးဖူးညိုမှာ တစ်ကိုယ်တည်းသာသိသော
သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်သည်။ သိခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြောပြလျှင် ခင်ဦး
ဒီနေရာတင် သွေးတွေဆောင့်တိုးပြီး လဲကျသွားနိုင်သည်။ သူ အရောင်
စောသွား၍သာ သားငယ်အပေါ် ထပ်ရွာချမည့် လက်သီးမိုးတွေ
နေရာတင် တန်သွားသည်။

“ဘကြီး... ဒီနေ့ ကန်ဘောင်ပေါ်လာခဲ့၊ မန်တီ အတူသွား
ရအောင်”

မနက် ကျောင်းသွားသည့်အချိန်ကတည်းက သူ့ကို ချိန်းသွား

ခဲ့တာ။ ဒါတောင် ဦးဖူးညိုက ငြင်းပါသေးသည်။

“ကျောင်းသားလူငယ်တွေကြားမှာကွာ၊ ဘကြီးအသက်အရွယ်နဲ့
ကိုလိုကန့်လန့်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဘကြီးရဲ့၊ စားသောက်တန်းတွေပဲကို၊ ဘယ်သူမဆို
ဝင်စားလို့ရတယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူ လိုက်သွားတာပါ။ ပြီးတော့ အပေါင်းအသင်း
ခွဲရှာသည့် ကိုယ့်ကလေးအတွက် အဖော်ပြုပေးရာလည်း ရောက်သည်
ဆိုပြီး သွားလေမှ တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းက မဖွယ်မရာ။ လင်းသောရဲ့
အင်္ကျီကော်လံကို ဆွဲဆုပ်ကာ အားပါးတရ ထိုးချသောလက်သီးချက်က
ဘေးမှမြင်သူတွေတောင် ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့အထိ ပြင်းထန်
လေသည်။ သူ ကြားဝင်ဆွဲမှ သက်သာခွင့်ရသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ကြီးကြီးကို ပြန်မပြောပါနဲ့နော် ဘကြီး၊
ကြီးကြီးက ရန်ဖြစ်တာ မကြိုက်ဘူး”

“လူလေးက ရန်စတာမှ မဟုတ်တာကွယ်၊ ဘေးလူတွေတောင်
သိတယ်၊ တစ်ဖက်သတ် ရန်လိုခံရတာကွ”

“အထင်လွဲပြီး ဖြစ်ကြတာပါ ဘကြီးရာ၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊
ကြီးကြီး စိတ်ပူသွားမှာစိုးလို့ပါ၊ နော်... ဘကြီးနော်၊ ကြီးကြီးကို
ဘာမှ ပြန်မပြောပါနဲ့”

တောင်းထားတဲ့ကတိကြောင့် သူ ခေါင်းညိတ်ထားရတာ မှတ်သော်ငြား။ ဦးဖူးညိုက ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းမှိုက်ရင်း ခံစားထားရသမျှ ရင်ထဲ သိမ်းထားလိုက်သည်။

“ချော်လဲတာပါ ခင်ဦးရာ၊ ညည်းလေးတူက စာကလေးပေဒင်ကလေးတော၊ လေးညှိပါ ဘေးကပါတယ်၊ လေးညှိလည်း သူနဲ့အတူ ရောငေးမိတာနဲ့ သူလဲမှ သိတာ”

ပြောလိုက်မှ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက ဘဝင်ကျသွားသလို မျက်နှာထဲ ပြေပစ်ခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။ ဦးဖူးညိုဆိုတာက ဒီအိမ်မှာ ရှိတာနဲ့တော့ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သစ္စာရှိလှပေ။ လူကြီးလည်း ဖြစ်ပြန်တာကြောင့် မလိမ်ဘူးဟု ယုံကြည်တာလည်းပါသည်။

“အံ့ပါရဲ့၊ မကြီးမငယ် နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ငေးရတဲ့အထဲ စာကလေးပေဒင်က ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းနေလို့လဲ၊ အံ့ပါတော်—အံ့ပါ၊ ကဲ... သားငယ်၊ သွား... စောစောအိပ်ချေတော့... သွား”

ကြီးကြီးက မျက်စောင်းတဝင့်နဲ့ ပြောသည်။ သူက ကြီးကြီးရှေ့ထရပ်ရင်း ခြေလှမ်းတို့ ဦးတည်တာက အိပ်ခန်းဆီမဟုတ်ခဲ့။ အောက်ထပ်ရှိ ပေဖေစာကြည့်ခန်းဆီမို့ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက အလိုမကျသလို ကြည့်သည်။

“သားငယ်... တစ်နာရီပဲနော်၊ တမေ့တမော စာဖတ်မနေနဲ့”

“ကြီးနဲ့အတူ ဘုရားခန်းဝင်ရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီး”

ဘာမဆို ပြောတိုင်းနာခံ၍ ခိုင်းတိုင်းခေါင်ညိတ်တတ်သော ဒီလိမ္မာတဲ့လေးအတွက် ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက ဘာကိုစိုးရိမ်နေသလဲလို့မေးရင်တော့ ဖြေရုံပါသည်။ အနာဂတ်ဆိုတာ ကြိုသိခွင့်မရမှတော့ သူမ စိုးရိမ်တာ အဆန်းတော့မဟုတ်ခဲ့။ ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသုငယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ခြွင်းရောက်ရောက် ကြောက်စိတ်တော့ ရှိစမြဲ။



အနီးရောင် ဝတ်လွှာရုံ

၈၉

အချားတို့ကို စွဲလမ်းတတ်လာ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဗဟုသုတပေါင်းစုံက သူ့အသွေးသားထဲ စိမ့်ဝင်ယုံနဲ့နေခဲ့သည်။ လင်းသောက ဒီညတော့ အိပ်ထားခဲ့တာနဲ့ သူက ဆုံလည်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကြိုးလေးညှပ်ရုံ စိတ်ထားသော စာမျက်နှာကို ဖွင့်သည်။

“ခွမ်း”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် သူလန့်သွားသည်။

အိပ်ကိုယ်လုံးတောင် ဆတ်ခနဲအထိ တုန်သွားကြောင်း သူ ဝန်ခံရပါ သိနေသည်။ ဒီအသံက သူ့ရှိရာ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမို့ လင်းသောက တစ်စုံတစ်ရာ ကျကွဲသံဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ မိမိပေမယ့် ဘယ်အရာကျကွဲသလဲ။ လင်းသော မသိ။ စာအုပ်ကို ခြစ်၍ ထရပ်သည်။ တစ်ခန်းလုံးအနံ့ အကြည့်တွေ တစ်ပတ်လျှောက် ခြည့်သွားပေမယ့် ကျကွဲစရာ ဘယ်အရာမှမရှိ။ ဖန်ခွက်၊ မီးပန်းဆိုင်၊ အပွန်းအိုးတွေက အားလုံး သူ့နေရာတကျ။ ထိုခဏမှာပဲ ရွှေညိုရောင် ချိတ်ကာခန်းဆီးတွေ ကာထားသော မှန်ပြတင်းက ခန်းဆီးအကာ အကွယ်ကြောင့် ပြတင်းပေါက်တွေဆီ မမြင်ရပေမယ့် အပြင်ဘက်လေထု ကို တိုးတိုက်ခြင်းကြောင့် လိုက်ကာကြီးက တလှုပ်လှုပ်။ မှန်တံခါးတွေ အသံပိတ်ထားလျက်နဲ့လို့ တွေးပြီးတော့မှ စောစောက မှန်ကွဲသံက ပြတင်းပေါက်တွေဆီကပဲ ဖြစ်မလားလို့ အတွေးရောက်ရင်းက ပြတင်း

အခန်း (၁၅)

လင်းသောက လူတစ်ရပ်နီးပါးမြင့်သော နံရံကပ် စာအုပ်စင်ကြီး တွေရှိသည့် ဒီအခန်းထဲ ဝင်ခိတာနှင့် စိတ်က ညှိနှိုင်းတည်ငြိမ်သွားခဲ့တယ်။ အမြဲပင်ဖြစ်၏။ တစ်ခန်းလုံး၏ လေးဖက်လေးတန်၌ စာအုပ်စင်ကြီး တွေရှိကာ အခန်းအလယ်၌ စာကြည့်စားပွဲ၊ ဆုံလည်ခုံနှင့် ဆိုဖာတို့ ကြီးတစ်ခု ချထားသည်။ ဆိုဖာရှည်က လှဲအိပ်ချင်လျှင် ကျောမှိုင်း လှန်ချရုံသာဖြစ်ပြီး ထိုအခါ ခုတင်အငယ်စားအဖြစ် သုံးလိုရသကဲ့သို့ တူးအင်ဝမ်း ဒီဇိုင်းဖြစ်သည်။ ဒီစာကြည့်ခန်းထဲက စာအုပ်တွေ မှတ်မှတ်ရရ သူပြောရလျှင် သူ့အသက် ရှစ်နှစ်၊ ပေပေနဲ့မေမေ မရှိသေး ကတည်းက ဝင်ရောက်မျှောက်ဖတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအရွယ်ကတော့ စာအုပ်ရွေးသည်။ ရွှေသွေး၊ တော၊ ရုပ်စုံကာတွန်းများ ဖြစ်ပြီး နည်းနည်းလေး အရွယ်ရောက်လာတော့ ရွှေခေါင်း၊

တံခါးဝတွေမှာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားမိသည်။ သိလိုစိတ်
ခန်းသီးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖယ်မိသောအခါ သူ့အတွေးမမှန်
မှန်ချပ်သည် အပြင်ဘက်မှ လေးလံသောအရာနှင့် ပစ်ပေါက်ခွဲခံရသကဲ့သို့
အက်ကြောင်းရာတွေထင်ကာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြေလျက်
ရုတ်တရက် ထိခိုက်မိတဲ့ မာကျောသော ခြေဖျားထိပ်အထိအထိ
လင်းသောက ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့ကည့်တော့ သူ့ခြေဦးထိပ်မှာ အ
အတန်ကြီးမားသော ကျောက်စရစ်ခဲကြီးတစ်လုံး။ လင်းသော
ခါးညွတ်၍ ထိုခဲလုံးကြီးအား ကောက်ယူကြည့်တာ မမြင်ဘူး၍မဟုတ်
ထူးဆန်းလွန်း၍ပါ။ ဒီလို ခဲနှင့်ပေါက်ပြီး မှန်ပြတင်းခွဲခြင်းအလုပ်
လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ အလုပ်တော့မဟုတ်။ ဒါဆို ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်
အလုပ်ကို ဘယ်သူလုပ်သနည်း။ အတွေးမဆုံးခင်မှာပဲ လေထဲ
ခွင်း၍ လာသောအသံတစ်ခု သူ့နားက ဖြတ်သွားသည်။

“ဝိုး”

ခနဲ ဖြတ်ခွင်းလာတဲ့ သူ့ထံသို့ မသိစိတ်ရဲ့ နေ့ဆော်မှုနဲ့ လင်းသော
က နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ရှောင်စဉ်မှာပဲ သူ့မျက်နှာ နှာ
သီသီလေး ပွတ်ကပ်ထွက်သွားကာ တစ်ဖက်စာအုပ်စင်ဘေး ဘေး
စိုက်သွားသော မြားတံတစ်ချောင်း။ အရှိန်ပြင်းလွန်း၍ မြား
နောက်မြီးဖျားက တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါဆဲ။ ဒါ သမားရိုးကျဖြစ်

အတိုက်ဟု ခံစားမိတဲ့ လင်းသောက ဆွဲဖယ်ထားခြင်းခံရတဲ့ လိုက်ကာ
တို့ကို လွှတ်လိုက်ကာ စာအုပ်စင်ဘောင်သို့ မပြေးရုံတမယ်သွားသည်။
ဘေးရဲ့ အလယ်၌ စာရွက်တစ်ရွက်ပါကာ အလယ်မှ မောက်တပ်ပြီးမှ
အားပစ်လွှတ်လိုက်ဟန်ရှိသည်။ လင်းသောက အားစိုက်၍ မြားတံ
ဆွဲနုတ်ပြီးမှ စာရွက်ကို ဖြုတ်ကြည့်သောအခါ ပါလာသာ စာ
ကြောင်းက တိုတိုလေးပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်အများကြီး ပြည့်ဝသည်။

“မင်းအဖေ ယူထားတဲ့ ငါတို့ပစ္စည်း ပြန်ပေးပါ”

“ဟင်...”

လင်းသောက ချက်ချင်း မျက်မှောင်ကျ၍ ပြန်ဖတ်သည်။ စာထဲ၌
တို့ပစ္စည်း ကိုယ့်ထံမှာ ရှိနေတာကို တပ်အပ်သေချာစွာသိသော
ကြည်ခြင်းအသံတွေကို သူ ကြားနေရသလို ခံစားရသည်။ ဖေဖေ
သွားသောပစ္စည်း။ သူတို့ပစ္စည်း။ အဲဒါ ဘာပစ္စည်းလဲ။ ဘယ်လောက်
အရေးပါသလဲ။ ဒါဟာ သမားရိုးကျပစ္စည်းတစ်ခုအား ပြန်တောင်းခြင်း
မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ ခက်တာက သူ့ကိုယ်တိုင်
အဆိပ်တာနှင့် ဒီလောက် တရင်းတနှီးကြီး နေခဲ့ရတာ မဟုတ်။
အဆိပ် မေမေ ဆုံးသွားတော့ သူ့အသက် ခုနစ်နှစ်။ ကြီးကြီးငို၍သာ
တိတ်ငိုရသည်။ ဝမ်းပန်းတနည်း မခံစားရ။

“မခံစားရတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ နဂိုကတော့ သားသမီးအပေါ်

ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဂန္တီရပစ္စည်းတွေ၊ ရှေးဟောင်းစာတမ်းတွေလေးတွေကလေးအပေါ် စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ထင်သလောက် မှန်တော့ သားငယ်ဘက်ကနေပြီး သူတို့လင်မယားကို အပြစ်တင်တာလေ၊ အခုတော့ သံယောဇဉ် ထင်သလောက် မတွယ်ခဲ့ဘဲ သားငယ်လေး မခံစားရတော့ဘူးပေါ့။”

ကြီးကြီးပြောတာ သူ့အတွက်ဆိုတာ လင်းသော နားလည်ပါသလား။ မှတ်မိသလောက် ပြောရရင် ဖေဖေက သူနဲ့ အလှမ်းကွာသောနေရာ ရပ်၍ မေမေက ဖေဖေဘေးနား အမြဲရှိနေသောကြောင့် သူက စိတ်ရင်ဖြူနှင့် အသံလိုနေရင်း စိမ်းသက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်မှာရှိစဉ်က ဖေဖေက သူ့အကြည့်နည်း၌ပဲ အနေများ၍ မေမေကတော့ မြေပုံကားချပ်စာအုပ်ကူကြီးတွေနှင့် မျက်မှန်တစ်လက်တပ်ကာ အလုပ်ရှုပ်စရာ တိုအချိန် ထိုကာလကတည်းက သူ့ရဲ့ဖေးကူဖော်၊ ဂရုစိုက်စောင့်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ လင်းသောက စာရွက်ကို နောက်ကြမ်းဖြုန်း၍ဖတ်ပြီး ဖတ်လက်စ စာအုပ်ထဲ ညှပ်ထည့်သည်။ မြားတံ၊ အပိုင်းပိုင်းနဲ့ပြီး အမှိုက်ခြင်းထဲ စက္ကူတွေနှင့် ရောထွေးလုံးထည့်ကာ သူ မသိလိုက်၊ မမိလိုက်သော ကိစ္စအတွက် ကြီးကြီးကို မေးလျှင်မေး အဖြေရမရ မသေချာဘဲ စိုးရိမ်စိတ်ကြီးထွေးတတ်သော ကြီးကြီးက သူ့အား လက်ရှိပေးထားသော အခွင့်အရေးတွေ ပိတ်ပစ်လိုက်လျှင်

လင်းသောက ခေါင်းယမ်းရင်း ကြီးကြီးအား ပြန်မပြောရန် တထိုင်တည်းမှာပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... သားငယ်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ကြီးကြီးက စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ဘုရားရှိခိုးရတော့မယ်... ထွက်ခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

စိတ်ထဲမှာတော့ ရှေ့ဆက်ခံစားရမည့် အစီအစဉ်တွေထဲမှာ ဘကြီးမှန်လဲတပ်ခိုင်းရမှာက ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။



အဲဒီလေးတကြော်ကြော် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်
အစ်မနို့စီး ကျော်ကြားသူတွေနဲ့ ညွှန်းစေနှင့် လင်းသော ပြဿနာဖြစ်ခြင်း
အား မသိသူ ခပ်ရှားရှားရယ်။ ပိုဆိုးတာက ထိုနှစ်ယောက်ကြားထဲသို့
အချစ်ချိုရဲ့အမည်က ပူးတွဲပါဝင်နေသည်။

“အချစ်ချိုက ညွှန်းစေကို ပါးရိုက်လိုက်လို့ ညွှန်းစေက ရှက်ရမ်း
နုန်းပြီး လင်းသောကြယ်ကို သွားထိုးတာတဲ့”

“ဟယ်... မဆီလေးရယ်မှ မဆိုင်”

“အံ့မယ်... ဆိုင်ဆိုင်ဆိုင်လို့တောင် မြည်နေသေးတယ်၊ အချစ်ချို
က သူ့လက်ကို ညွှန်းစေဆွဲထားတာကို လင်းသောကြယ်က မြင်သွား
လို့ ပါးရိုက်လိုက်တာတဲ့”

“ဒါဆို လင်းသောကြယ်နဲ့ အချစ်ချိုက ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ လင်းသောကြယ်ကို ကြည့်ပါလား၊
အချစ်ချိုနဲ့တွေ့တာနဲ့ နောက်က မြွေဟောက်အလိုက်ခံရတဲ့အတိုင်းပဲ၊
မြွေတာများ မှန်လို့”

“အေးလေ၊ ငါတို့ရဲ့ အိုက်(စ်)လေး သနားပါတယ်၊ ဗလင်းကြီး
အထိုးခံရတယ်”

“ငါကတော့ ညွှန်းစေ စတိုင်(လ)ကို ကြိုက်တယ်သိလား၊
အဲဒါလည်း တော်တယ်၊ ဒီနိုင်ငံကမီတယ်၊ ဓူပါက မိုက်တယ်၊ လုံးဝ

အခန်း (၁၆)

“နင် ဖုန်းလည်း မကိုင်ဘူးပေါ့”

မြည်သံပေးလာတဲ့ ဖုန်းအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ပိတ်ပစ်
အချစ်ချိုကြောင့် စုလတ်က မေးသည်။ အချစ်ချိုက အခါတိုင်း
မျက်စောင်းလည်း မရွယ်၊ နှုတ်ခမ်းလည်းမစုဘဲ မေးထောက်
ကားအပြင်ဘက်ကို ငေးမောလာ၏။

“မကိုင်ချင်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုတွေ့ရင် ငါနဲ့စကားပြောရရင်
မှားပါတယ်၊ ဒါပဲပြောမှာ၊ တကယ်ဆို သူ တောင်းပန်ရမှာ ငါ့
မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ တကယ်အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့သူကို”

ဒါကတော့ သုံးယောက်စလုံး နှုတ်ခတ်သွားသည်။ ဟိုတစ်နေ့
အင်းလျားမှာ ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာအား သူမတို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ
မဟုတ်ပေမယ့် မျက်စိနဲ့ မြင်တာထက် သေချာသော သတင်းကတော့

အလန်းစား”

“အေး... မလန်းတာက အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံးကို အချစ်ချိုက သိမ်းပိုက်ထားတာပဲ”

တမင်ကြားအောင် ပြောတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုစကားတွေ လက်တို့မေးငေါ့မှုတွေကို အချစ်ချိုက မမြင်ရ၊ မကြားရသူလို ဥပေက္ခာ ပြု၍ တစ်ကျောင်းလုံး၌ လင်းသောကို လှည့်ပတ်ရှာတာ တောင်းဖမ်း ချင်၍ပါ။

“ဒီနေ့လည်း ကျောင်းမတက်ပြန်ဘူးလား မသိဘူးနော်”

နှင်းဆီက နောက်ခန်းကနေ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ပြီး ထင်မြင်ချွတ် ပေးသည်။

“နဂိုကတည်းက လင်းသောကြယ်ဆိုတာ အင်မတန် အရှက်ကြီး သူ၊ အခုလို ဖြစ်သွားတော့ အရမ်းခံစားရပြီး ကျောင်းတွေဘာတွေမှ ထွက်သွားပြီလား မသိဘူးနော်”

ပပက နှင်းဆီကို ပန်းချင်းတိုက်ပြီး တိုင်ပင်သလိုပြောတော့ စုလတ်က နားမခံသာတော့။ နောက်ခန်းဆီ ကိုယ်ကို တစောင်း လှည့်လိုက်၏။

“အေး... နင်တို့က အနောက်ကနေပြီး ကြပ်ကြပ်ပို့၊ ရှေ့ခန်းထဲ တစ်ယောက်က အရည်ပျော်ကျပြီး မျက်ရည်ဖြစ်ထဲ လက်ပစ်ကူးရတော့

အယ်၊ ပြောချင်ရင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး ထိန်းပြောကြပါလား”

ပပတို့နှစ်ယောက်က ပန်းနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပုပြီး ငြိမ်ကျ သွား၏။ အချစ်ချိုက မေးထောက်ထိုင်နေရာမှ ကူရှင်ပေါ် ဖိုချလိုက် သည်။

“မနက်က ကျောင်းလာချိန်ကို ငါတို့ လာမကြည့်မိလိုက်ဘူးနော်၊ ချီကောင်စုတ် ရှိနေတာနဲ့... တောက်”

ပြောရင်း ဒေါသတွေပါလာကာ အချစ်ချို တက်ခေါက်ရင်း အဘီယာရင်အား လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုပ်ပစ်သည်။ ဘယ်နေရာသွားသွား အာလုပ်လုပ် အဲဒီ ညွှန်းစေ့ဆိုသောကောင်ရဲ့ စက်ကွင်းထဲက မလွတ် အာဖို့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက အချစ် ကျောင်းမတက်တာကြာပြီ။ အင်(နီ)တင်း ထိုင်စောင့်လည်း သင်းရှိရာ ဆေးကျောင်းကို သတင်း ထွန်းပို့မှာ စိုးရိမ်သဖြင့် ကားတောင် သူမ စီးနေကျကား မဟုတ်ဘဲ အိမ်က နောက်တစ်စီးနှင့်ချိတ်ပြီး လင်းသောကို လာစောင့်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ လင်းသောကား ဒီပါကင်မှာရပ်၍ လာပို့တတ်တာ၊ လာကြို တော့လည်း ဒီနေရာပင်ဖြစ်ကြောင်း အချစ်ချို သိပြီးသား။

“အေးနော်... ကျောင်းများ မတက်တော့တာလား။ ကျောင်းဆင်း ချိန်တောင် ကျော်သွားပြီ၊ လင်းသောရော လာကြိုတဲ့ကားပါ မတွေ့ သေးဘူး”

ကျောင်းဝန်းထဲ လူတွေ ကျွဲတို့ကျွဲတဲ။ ကားပါကင်မှာလည်း တစ်စီးစ နှစ်စီးစ ကျန်တော့ကာ ကျောင်းဆင်းချိန်ကျော်တဲ့အထိ ကျောင်းဝန်းထဲ အချိန်ဖြုန်းတတ်သော အတွဲတွေတောင် အလျှိုဏ် လစ်ထွက်ကုန်ကြပြီ။ အချစ်ချိုက စုလတ်စကားကြောင့် ဂန္ဓာမဏိ ဖြစ်လာပြီး စတီယာရင်ပေါ် မေးတင်ကာ လက်ချောင်းတွေက စိတ်လွှဲ ရှားခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်ကို တတောက်တောက်ခေါ် နေသည်။ စောင့်ရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ နောက်ခန်းက နှစ်ယောက်လည်း စိတ်ညစ်နေကြသည်။

“ရေဆာလိုက်တာဟယ်”

“ငါက ဗိုက်ဆာတာ”

ပယန့်နှင်းဆီက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီပြောပြီးမှ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဟီးခနဲ ရယ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှင်းဆီက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကင်(နံ)တင်းကို အကြည့်ရောက်သွားစစ်

“ငါတို့ တစ်ခုခု သွားဝယ်ရအောင်”

“သွားလေ”

ဒေါ်ပပကလည်း မငြင်း။ နှစ်ယောက်အတွဲ ကားပေါ်က ဆင်း သွားကြသည်။

“နင်တို့ရော ဘာမှာဦးမလဲ”

အချစ်ချိုနဲ့ စုလတ်က ခေါင်းခါလက်ယမ်းပြရင်း ဟိုးအဝေး ခြေလမ်းမှာ လျှောက်လာတဲ့ အရိပ်လေးကိုပဲ စူးစိုက်သောအာရုံနဲ့ ကြည့်နေမိသည်။ ဒီအချိန်မှာ လင်းသောအား တွေ့ရန်မှတစ်ပါး အာကိုမှ စိတ်မဝင်စား။



အခန်း (၁၇)

“လင်းသော”

“ဟုတ်တယ်... လင်းသောကြယ် အစစ်ပဲ”

မိုးပြာရောင်လွင်နေတဲ့ ဂျင်းရှပ်က ထုံးစံအတိုင်း လက်ခေါက် ပင့်တင်ထားတာ တံတောင်ဆစ်နားထိ ရောက်လှလှ။ မိုင်းနေအောင် ပြာသည့် ပုဆိုးကို ခြေမျက်စိဖုံးတဲ့အထိ ဝတ်ထားကာ ကချင် လွှမ်း အိတ်နှင့် သူက မပြောင်းလဲသော စတိုင်ဖြင့် ငိုက်စိုက်စိုက် လျှောက် လာ၏။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ တွေ့ရလို့”

“အေး... ပျော်နေတာတွေ သတိထားဦး၊ ပါးစပ်ကြီးဖြို ရယ်နေတာများ နောက်ဆွဲမှာ ဆွဲချုပ်ပြီး ခေါင်းစည်းကြီးတောင် လှုပ် ရပြီ”

အိမ်နုရောင် ဝတ်လွှာရုံ

“နင်ကလည်း စုလတ်ရယ်၊ ငါ့ခံစားချက်ကို သိသိကြီးနဲ့၊ ကိုယ် ခုန့်တဲ့လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ကိစ္စမှာ ဘယ်လို ထုပ် စိတ်အေးနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ ပိုဆိုးတာက သူက တကယ် ထူးရိုးလူအေး”

“အေး... သူ ရိုးလွန်းအလွန်းလို့ နင်က လူဆန်းလူပူဖြစ်နေ နာလေ၊ အခု ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကိုပဲ နင်က ပြုစားသလိုလို၊ အိန်းချပ်ထားသလိုလိုနဲ့၊ ဟိုတစ်ယောက်က အသည်းအသန်ကြွပြ၊ တစ်ယောက်က ရှေ့မှောက်ရောက်လာတာတောင် မစင်ပုံအတိုင်းပဲ၊ ပြောနေတာက”

“ဟဲ့... သက်သက်သာသာ ဥပမာနှိုင်းစမ်းပါ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ပါက...”

ပြောလက်စ အချစ်ချိုစကားတွေက လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ရပ် အိန္ဒြိ သွားလေပြီ။ ရှေ့မြင်ကွင်းမှာ မြင်ရတာက ရုတ်တရက် ရှေ့(ခံ) ရွာသည်။ မြေခိုလမ်းကျဉ်းလေးနှင့် သူမတို့ ကားရပ်ထားရာ နေရာ တွင် ကားလမ်းမကြီးတစ်ခုက အလယ်မှ ကန့်လန့်ဖြတ် လဲလျောင်း ခဲ့၏။ ထိုလမ်းမကြီးပေါ်သို့ အနက်ရောင် အိန္ဒြေနေသော လင့်ခရုဆာကြီး တစ်စင်း ထိုးရပ်ပြီး ကပ်ပေါ်က လူနှစ်ယောက်က ဆင်းသွားတာ ဆင်းသောရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ဝင်ရပ်သည်။ ထို့နောက်

လင်းသောရဲ့ လက်မောင်းအား ဘယ်ညာတစ်ဖက်စီတွဲ၍ ကားနောင်
ခန်းဆီ ဆွဲသွင်းကြသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

စုလတ်ထံမှ တအံ့တဩမေးခွန်းကို သူမက မဖြေအား။ တွန်းကန်
ချိန်မရဘဲ ကြောင်အအ ပါသွားတဲ့ လင်းသောကြောင့် အချစ်ချို
ကားစက်နှိုးပြီးသားဖြစ်ကာ လမ်းမကြီးမှ တစ်ရှိန်တိုး မောင်းထွက်သွား
သော ကားကြီးနောက်လိုက်ရန် အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

“နေဦး... အချစ်ချို၊ ဟိုမှာ ဟိုနှစ်ကောင် ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ထားခဲ့လိုက်”

စုလတ်မှာ အရှေ့ကားရဲ့ အရှိန်မီအောင် အမြန်နှုန်းတင်ထား
ကားပေါ်ပါလာရင်း နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော နှင်းဆီ
အူယားဖားယား ပြေးလိုက်လာတာ မြင်တော့လည်း ရယ်ချင်သည့်
ရှေ့ကားတွေကို ဝေါခနဲ ဝိုက်တက်ဖြတ်ကျော်နေတဲ့ အချစ်ချိုကြောင့်
ရင်ဘတ်ဖိကာ ဘုရားစာကာ မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၈)

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

လင်းသောက အလယ်မှနေ၍ ကားပြတင်းနှစ်ဖက်၌ မိတ်ထိုင်
သူတွေအား မေးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက မေးရိုးကားကားကြီးတွေ
လိုက်ဖက်သော တင်းမာသည့် မျက်နှာထားကိုယ်စီ ရှိသည်။
အနက်ရောင် လည်ဝိုင်းတီရှပ်တွေပေါ်မှာ အနက်ရောင်ကုတ်။ အနက်
ဆောင် ဘောင်းဘီတွေနှင့် အနက်ရောင်မျက်မှန်တွေပါ တပ်ထားသဖြင့်
အိတ်တိုယ်လုံး နက်စွေးနေတာက ကားမောင်းသူပါ ဆင်တူ။ လင်းသော
သူမေးသမျှ မသိသလို မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတဲ့ လူတွေ
ကြောင့် ထိုနှစ်ယောက်ကြားက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူတွေ... မေးနေတယ်လေဗျာ”

လင်းသောကြယ် အော်တဲ့အချိန်မှာပဲ သူညာဘက် ဘေးလူ ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တာဖြစ်၏။ ထိုလူက ပျာပျာသလဲ သွားတဲ့ဟန်ပန်နဲ့ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာကြီး”

ဖုန်းထူးသံကိုက ရိုရိုကျိုးကျိုး။ ထို့နောက် တစ်ဖက်က ဘာမှ သလဲမသိ။ လင်းသောရှိရာဘက်ဆီ အကြည့်ရောက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်လာပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဘာအရာ အယှက်မှ မရှိပါဘူး၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခြေ... ဟုတ်၊ ဒါဆို ရှင်းပြထားလိုက်ပါ့မယ်”

လင်းသောနှင့်ပတ်သက်ပြီး ညွှန်ကြားချက်ဆိုတာ သိသာထင်ထက် ထိုလူကြီးက ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် လင်းသောဘက် လှည့်ထိုင်သွား

“မောင်ရင့်ဆီကို ကျုပ်တို့ အရင် သတိပေးစာ ပို့ထားတာကြောင့် ဂရုမစိုက်တာလဲ”

စကားသံက နည်းနည်းဝဲခြင်းကြောင့် လင်းသော မနည်းနည်း နားစိုက်ထောင်ရသည်။ အသားဖြူခြင်း၊ မေးရိုးကားခြင်းနှင့် စကားဆို တို့ကြောင့် ဒါ တောင်ပေါ်သားတွေလို သူ အကဲဖြတ်၍ ရသေ့ ဒါပေမယ့် ပြောလာတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူက နားမလည်။

“သတိပေးစာ၊ ဘာသတိပေးစာလဲ”

မေးပြီးမှ စာကြည့်ခန်းထဲ ဖောက်ဝင်လာတဲ့ မြားတံနှင့် စာ အစီစောင့်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ ဒါဆို ဒီလူတွေက...။ အတိအခြင်းနောက်မှာ ထိတ်လန့်စိတ်က ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိန်တက် ဘာ၏။

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့က...”

“ငါတို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ ဆရာကြီးက ပစ္စည်းပိုင်ရှင်၊ ဒါကြောင့် မင်းဆီမှာရှိတဲ့ပစ္စည်း ငါတို့ကို ပြန်ပေးပါ”

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ တောင်းနေတဲ့ပစ္စည်းက ဘာမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော် ကလေး အဝကတည်းက ဆုံးသွားတာ၊ အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်သိတာ ဘာမှမရှိဘူး”

သူ ရှင်းပြနေတာ တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်မှန် နှစ်ဘက်ထားသော လူကြီးကတော့ ယုံသည့်ပုံမရှိဘဲ လင်းသောကိုသာ နားစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။

“အဲဒါတော့ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်ကတော့ မင်း ရှင်းပြပေါ့”

လင်းသောက စိတ်ညစ်တာထက် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် သွားခြင်းဆိုလျှင် ပိုမိုနာလိမ့်မည်။ ကိုယ် မယူသော ဝင်ကြွေးအား အသိ ညာမသိ ဆပ်ရမဲ့အဖြစ်မှာ သူက ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိ၊ လည်စင်း

ပေးနေရတာမို့ သေမိန့်ကျပြီးသား ရွေးချယ်ခွင့် မရှိသူလို။ ကားက မြန်သောအရှိန်ဖြင့် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ ဒီလူကြီးနှစ်ယောက်ကြားက ကရော တရိပ်ရိပ်ပြေးနေတဲ့ ကားပေါ်ကရော သူ့အတွက် လွတ်လမ်း မမြင်။ ဆရာကြီးဆိုသူနဲ့ တွေ့ရင်ရော သူ့ကို ဘယ်လို စီရင်ချက် ချဦးမလဲ။ ကြည့်ဖူးသော ရုပ်ရှင်ကားတွေကလို တတိတိ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းရင်း လိုချင်သောအရာကို မေးမည်လား။ သေချာတာတော့ ယတိပြတ် သူ့အသက်ကို ယူမှာမဟုတ်။ လိုချင်သောအရာက သူ့ထံမှ ရှိနေတာကိုး။ ဒါဆို သူ့ကို နှိပ်စက်မှာတော့ သေချာနေပြီ။ ကြီးကြီး ကရော။ သူ့ အခုလိုဖြစ်နေတာကို သိမှာမဟုတ်။ ဒီလို လျှို့ဝှက်ခြင်း အကြောင်းတရားတွေရှိ၍သာ ကြီးကြီးက သူ့မိဘနေရာ၌ ဝင်အစား ထိုးခဲ့မှန်း လင်းသော အခု သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“မိဘအစစ်အမှန်ဆိုတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း သိရင်ရပြီပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား သားငယ်၊ ကြီးကြီးကို မင်းမိဘလို သဘောထားရ။ မိဘနေရာက နာမည်အလွဲအပြောင်းက သားငယ်အတွက် အရေးတကြီး ခံစားစရာမလိုဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သားငယ် ခံစားချက်ကိုယ်တိုင် ပြောပါဦး၊ လောလောဆယ် ကြီးကြီးက အုပ်ထိန်းသူဆိုပေမယ့် သားငယ်က ကာယကံရှင်လေ၊ သားငယ်ဆန္ဒကို ပြောဦး”

ကြီးကြီးမေးတုန်းက သူ့အတွက် စက္ကူလွတ်ပေါ်မှာ မိဘအမည်

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးသောအရာမဟုတ်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးအလိုကျ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သော်ငြား သူ့ဖခင်နေရာ၌ ကြီးကြီးတွင် တစ်ခါမှ မရှိဘူးသော ခင်ပွန်း၏အမည်အား ထည့်ထား သောအခါ သိချင်စိတ်ထက် ရယ်ချင်စိတ်က ပိုပါသည်။

“ကြီးကြီးက အဖျိုကြီးကို...”

“ဟဲ့... အဖျိုကြီးက ဒီအရွယ်သားတစ်ယောက် ဘယ်က တွလာသလဲလို့ မေးချင်စရာရှိတော့မှာပေါ့၊ သားငယ်ရယ်၊ လိမ်တယ် ဆိုမှတော့ ပီပီရီရီလိမ်မှ အဆင်ပြေမှာပေါ့”

ထို့ကြောင့် မိခင်နေရာ၌ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးဖြစ်ကာ ဖခင်ကျတော့ အစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ဦးကိုကိုကြီးဆိုသူက အစားထိုး ခင်ရောက်လာ၏။ လူ၏သဘာဝသည် ဘေးနှင့်တွေ့ကြုံသည့်အခါ ဆိုသို့ ဖြစ်တတ်သလား၊ အတွေးတွေ ယောက်ယက်ခတ်ကာ ဟိုဒီ ဆွေးရင်း ပြုံးစရာရှိပြုံးမိကာ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်သတိရသွားတော့လည်း ဆိုင်ငံချင်တဲ့အထိ အကြောက်တရားက ပြင်းပြစွာ ထက်သန်လာခဲ့ သည်။ ကြီးကြီးက ဒီလို အကြောင်းတရားတွေရှိတာ ကြိုသိပြီးဖြစ်၍ သူ့ကို ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

“ဖုန်းလေးတစ်လုံးတော့ ဆောင်ထားပါလား သားငယ်ရယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိတော့ ဆက်သွယ်လို့ရတာပေါ့”

ပြောခဲ့သေးသည်။ အရေးအကြောင်းဆိုသော စကားက အဲဒီတုန်းက သူ့အတွက် ရယ်စရာဖြစ်သည်။

“ဘာမှရှိမလာနိုင်ပါဘူး ကြီးကြီးရာ၊ ဘကြီးက လိုက်ဖို့ လိုက်ဖို့ လုပ်နေတာပဲ၊ လမ်းမှာ ကားပျက်တာတို့ ဘာတို့ ရှိခဲ့ရင်တောင် သားတက္ကစီငှားပြန်လာလို့ရတာကို၊ ကြီးကြီးက အပျိုကြီးပီပီ အစိုအရေ လွန်နေတာကိုး”

“နောင်တဆို နောင်မှတခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုနေ ဖုန်းသာရှိခဲ့လျှင် တွေးပြီးမှ ဘေးက လူကြီးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ဖုန်းရှိလည်း ဖုန်းကို သူတို့သိမ်းပြီးလောက်ပြီလို့ တွေးမိတာ တစ်ဆက်တည်း ဒါဆို အစောကြီးကတည်းက ဒီလို ပြဿနာတွေရှိတယ်လို့ ကြီးကြီး ကြီးဟင်ရှင်းပြထားခဲ့ရင် သူ ရှောင်တိမ်းလို့ ရသေးသည်။ အခုတော့ သူ့အဖြစ်က ဘုမသိ ဘမသိနှင့်။ လင်းသောက မနောက်ဖြင့် ကြီးကြီး ကို ဒေါသထွက်လိုက်။ ကြောက်စိတ်ကို ဒေါသစိတ်က လွှမ်းမိုး သွားလိုက်နှင့် ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် တိုက်ပွဲဘယ်နှုန်းမှန်းမသိ ဆင်ခြင် ကာနေရဦးမှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ဆီ သတိထားကြည့်မိသည်။ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေချည်း ရှိတာတွေပေမယ့် လူနေကျပါးကာ လမ်းတွေ တစ်ဖက်ဟစ်ချက်မှာ မြက်ရိုင်းရှည်ကြီးတွေ ထူထပ်စွာ ရှိနေသေးတာ ကားသည် ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း ကွေ့ကောက်စွာ မောင်းနှင်

သွားနေတဲ့ ရုတ်တရက် ကျွမ်းခနဲ ကြားလိုက်ရသော မြည်သံကျယ်ကြီးကြောင့် အော်ပါလာတဲ့သူအားလုံး လန့်ဖျန်သွား၏။ သူတို့ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ အဖြူရောင် ဟွန်ဒါ ဟိုက်(ဒ်)ကား။

“တိုက်မိသွားပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ ဆရာကြီးက သေချာမှာထားတာ၊ ပြဿနာမှ မကြုံပါစေနဲ့ဆိုတာကို”

လူလေးယောက်ပါသော သူတို့ကားထဲ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွား အထဲ လင်းသော အသံမပါ။ သို့ပေမယ့် ရှေ့ကားမှ တံခါးဖွင့်ဆင်း သော သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အ... ချစ်... ချို”

ခေါ်သံက ရင်ဘတ်ထဲမှတစ်ဆင့် လည်ချောင်းဝကို ကျော်လွန်ကာ နှုတ်ထဲသို့ ထွက်မလာပေမယ့် သူမကတော့ သူရှိနေသော ကားရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။



မန်းနုရောင် ဝတ်လွှာရုံ

၁၂၈

“ဒီမယ် ကလေးမ”

မောင်းသူဖြစ်သော ကားဒရိုင်ဘာက စိန်ခေါ်နေဟန်ရှိသည့် နိုက်တိုမိုက်ကန်း မိန်းကလေးအား ကြည့်မရစွာနှင့် ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းသည်။

“ပြဿနာမဖြစ်စေနဲ့ မောင်ခိုင်”

လင်းသောဘေးအား၌ ထိုင်နေသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် တူသူက သတိလှမ်းပေး၏။ အခါတိုင်း အချိန်တွေမှာ လင်းသောကု သူမ အရိပ်မြင်တာနှင့် ရှောင်ပြေးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ် ဒီတစ်ခါ တော့ သူ့ကို တွေ့သွားပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာ စိတ်ထဲမှ အခါခါ။ အခုအချိန်မှာ သူမသာ သူ့ရဲ့ကယ်တင်ရှင်။ လင်းသောက ကားပေါ်မှ ထူ သူမ သိပ်မျှော်လင့်နေပေမယ့် ကားအောက်က အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းလှ။ ကားမောင်းသူ မောင်ခိုင်ဆိုသူကလည်း သူ့အမှား ဖျတ်သဖြင့် အရှုံးမပေးချင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူဟု ထင်ရသည်။

“ဒီမယ်... မင်းအရှေ့က မောင်းနေရင်း ဒတ်စ်တော့(ပ်)အုပ်တာ ထည်း ထည့်ပြောဦးလေ”

“ဪ... ကျွန်မကားရှေ့က ခွေးဖြတ်ပြေးသွားတယ်လေ၊ ဒတ်စ် တော့(ပ်)မအုပ်လို့ရမလား”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း စကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောမနေနဲ့၊

အခန်း (၁၉)

“ကြည့်စမ်း၊ မောင်းတာ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိနဲ့၊ ဒါ မြန်မာနိုင်ငံ နိုင်ငံခြား မဟုတ်ဘူး၊ လေးစားသမှုလေး ရှိဦးမှပေါ့”

ဘောနက်ကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်သည်။ ကော်လံပါ အစိမ်းလက်တိုတိုလေးပေါ် ပခုံးထိ ကြိုးသိုင်းထားသော ခြေသလုံးတစ်ဖက် ခန့်အရည်ရှိသည့် ဘောင်းဘီလီမွှော်ရောင်ရဲရဲ။ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်အစိမ်း အမြဲတမ်း ကပိုကရိုကျနေတတ်သော ဆံပင်လိပ်ခွေခွေတွေက ဖိုမပျက်ရှိကာ နားရွက်နောက်နားကနေ ဖဲပြားအကြီးကြီးနှစ်ဖက် မြင့်မြင့် လေး သိမ်းထားသေးသည်။

“အံ့ပါရဲ့၊ နောက်ကလာတဲ့ကားက ရှေ့ကားကို ဝင်ဆောင့်နေရတယ်လို့၊ သွားပါပြီ၊ ငါ့ကားအသစ်လေး၊ ကဲ... ကားမောင်းတဲ့ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ”

ငါတို့ ဘယ်လောက်လျော်ပေးရမလဲပြော”

ကားနောက်ခန်းမှ လူကြီးတစ်ယောက်က ခေါင်းပြူးပြီးမေးသည်။
ထိုအခါမှ အချစ်ချိုက ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသော အနေအထားဆီ
ရောက်သွားသူပီပီ နောက်ခန်းဆီလျှောက်သွားသည်။

“ငွေစကားမပြောရင် ကောင်းမယ် ဦးလေးကြီး၊ ဒါဆို ဦးလေးကြီး
တို့ကားကို ရှေ့တက်ရပ်လိုက်၊ ကျွန်မ နောက်က ဝင်တိုက်မယ်၊
ပြီးရင် ကြိုက်ချေးပြော၊ လျော်ပေးမယ်”

“ဟေ့... မင်း စကားပြောတာ ရိုင်းလှချည်လား”

“ဪ... ဓာတ်တုနာမ်တုပေါ့၊ ဦးလေးကြီးတို့ စပြီး မယဉ်
ကျေးတာ ထည့်ပြော”

အချစ်ချိုက သူမကားဆီ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်သည်။
ဘယ်နေရာကျလျှင် ဘယ်လိုဝင်ရမယ်ဟု ကြိုတင် စည်းဝါးကိုက်ထား
သော စုလတ်က ဖုန်းပြောလျက်သားနှင့် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသည်။

“ငါ့အဖေဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီ၊ (၅၁)လမ်းရုံးကနေ အခုစ
ထွက်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ဒီနားကနေ ကားတွေကို တစ်လက်မမှ မရွေးဘဲ
စောင့်ခိုင်းပါတဲ့”

“၅၁ လမ်းရုံးဆိုတာ”

မောင်ခိုင်က နားစွန်နားဖျား ကြားတာကို သေချာအောင် ဝင်

သည်။ စုလတ်က မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ ပင့်ချီထား၏။

“ယာဉ်မှစစ်ရုံးလေ၊ စုလတ်အဖေက အဲဒီမှာ”

“ဟို... အဲဒီလောက်အထိ လိုသလား ကလေးမရယ်”

လင်းသောဘေးက လူကြီးက စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ချက်ချင်း
ဘေးတံခါးဖွင့်ဆင်းတာ ပျာပျာသလဲနှင့်။ သူတို့လုပ်ခဲ့သောကိစ္စဟာ
အကယ်တော့ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသည့် ပြန်ပေးမှုဆန်ဆန်။ ထို့ကြောင့်
ဆရာကြီးကလည်း ထပ်တလဲလဲ မှာလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
ဆိုင်စေ့နှင့်ဆိုကာမှ အခု ရွှေပွေးခေါင်းပုတ်ပြီး ရန်စသလို၊ ယာဉ်ထိန်း
နဲ့တွေ့ ရောက်လာကာ ဒီကောင်လေးက ဘာဘာညာညာတွေနှင့်
အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောချပစ်ပါက သူတို့ သံတိုင်ကြားသွားရမှာ
သေချာနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒီပြဿနာကို ဒီမှာ ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်
သည်။

“ဦးလေးတို့က ဒီက သမီးတို့ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင်...”

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ထိုကလေးမနှစ်ယောက်ထဲမှ ရန်စွာ
သော ဆန်ကျင်ဘက်အရောင်တွေနှင့် မျက်စိစူးဖွယ်ဖြစ်သော ကလေးမ
အ သူပုန်းကိုကျော်၍ ကားထဲ လည်ပင်းရှည်ကြည့်သည်။

“လင်းသော... နင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကားပေါ် ရောက်နေ
အလဲ၊ ငါတို့က နင့်ကို လိုက်ရှာနေကြတာ၊ နင်နဲ့ ဒီလူတွေက...”

၁၂၄

ထုတ်လွှာရုံ

“ဟို...”

ရုတ်တရက်မို့ လင်းသောက ဘာပြောမှန်းမသိ။ ထိုအခိုက်မှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက စကားစသည်။

“တူလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲကိုး။ ဦးလေးတို့က တူလေး အမျိုးတော်တာလေ။ အဲဒါ ကျောင်းကြိုပြီး အိမ်သွားကြမလို့၊ တူ တို့က...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ စုလတ်လက်ထဲကဖုန်း ထပ်မြည်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ၊ မီးပွင့်ရောက်နေပြီလား၊ ကျွေဝင်ခဲ့လေ၊ ဟုတ်ကားနဲ့ပါတ်က...”

စုလတ်က အနက်ရောင်ကားကြီးရဲ့ နံပါတ်ကိုကြည့်ရန် မြေထဲသို့ ပြင်သည်။

“ဟို... တူမ”

“စုလတ်... နေပါဦး၊ ငါတို့ လင်းသောမျက်နှာ ရှိသေးတယ်လေ။ အချစ်ချိုက စုလတ်ကို ပန်းချင်းတိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောပေးလေသံအားလုံး ကြားသာသည့်အနေအထား။ ထို့နောက် လင်းသောဘက် လှည့်ရပ်သည်။

“ငါတို့နဲ့ ကစားကွင်းလိုက်ခဲ့ရမယ် လင်းသော၊ မလိုက်မိဘဲ ဦးဦးလေးတွေရဲ့လိုင်စင် အသိမ်းခံရတာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ။

“အယ်လိုလဲ၊ ငါတို့နဲ့ လိုက်မလား၊ နင့်ဦးလေးတွေနဲ့။”

“ဟို... ဒီလူကြီး...”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ တူလေးရယ်၊ ဦးလေးတို့က အရေးမကြီးဘူး၊ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့။”

စောစောက ဆင်ဖမ်းမလို ကျားမြီးဆွဲကိုင်ပေါက်မလိုနဲ့ ရုပ်တည် ဦးတွေဖြင့် ရှိတဲ့သူတွေက အခုကျတော့ ရုပ်ပြောင်းလိုက်တာချက်ချင်း။

သူတို့ ကားပေါ်က ဆွဲချတော့မတတ် မျက်နှာပြုံးကြီးတွေနဲ့ ရှိကာ နောက်မှ တွေ့ကြမယ်ဆိုပဲ။ ဒီကလည်း နဂိုကတည်းက ကားပေါ်မှ

အင်းပြေးချင်သူမို့ မြန်မြန်ဆင်းချိန်မှာပဲ သူ့လက်ကို အချစ်ချိုက ဆွဲထားလိုက်သည်။

“စုလတ်... နင့်ဒယ်ဒီဆီ ဖုန်းဆက်၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ၊

အခုရောမလိုဘူးလို့”

ပြောချင်ရာပြောပြီး လင်းသောလက်ကိုဆွဲကာ ကားဆီပြေးတာမို့ အတတ်ရော နောက်ကလူတွေရော ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်။ လုပ်ချင်တာပြန်ပြီ။ အချစ်ချိုတို့က လင်းသောကြယ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အဲဒီလို ခြံသံသံလှုပ်။



ဖြစ်ရပ်တွေထဲမှာ ကယ်တင်ရှင်ဟာ ယောက်ျားလေးသာ ဖြစ်သင့်သည်။

“ပြောလေ သားငယ်”

အားမရမှုတွေနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက လင်းသောပန်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်သည်။ ဆိုဖာမှာ ခပ်လျော့လျော့ရှိထိုင်ကာ ခြေထောက်တွေ စင်းလျက် ခြေဖဝါးချင်းချိတ်ထိုင်နေသော သားငယ်က မျက်တောင်တွေ စင်းချထားလျက် တကယ် မလှုပ်မယှက်။

အခန်း (၂၀)



“သားငယ်... ကြီးကြီး မေးနေတယ်လေ၊ အို... မဖြစ်ပါဘူး။

ခင်းကို ဒီတိုင်း ဆက်ပြီးလွှတ်ထားရင် ငါ စိုးရိမ်တာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်တော့မှာ၊ မဖြစ်ဘူး သားငယ်၊ ကြီးကြီးတို့ ဒီကပြောင်းပြီး တခြား တစ်နေရာမှာ...”

“နေရာပြောင်းလိုက်ရုံနဲ့ ကြီးကြီး စိုးရိမ်တာတွေ မဖြစ်မှာ သေချာလား”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦး အငိုက်မိသွားသည်။ လင်းသော ဒီလို ပြန်မေးလိမ့် နည်းဟု ထင်မထား၍ အဖြေဟာ ဆိုနှင့်ပျောက်ရှုလျက်။ တူတော်ဆောင်ကို ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းငေးကြည့်နေမိ၏။ မေးတာဖြေ၊ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံခဲ့သော သားငယ်သည်...

“သားငယ်”

“သားပြောတာက ပြဿနာတွေကို မရှင်းဘဲ ကြီးကြီးက

“ပြောပြပါ ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီး အဲဒီလို လျှို့ဝှက်နေလေသေးသား ဒုက္ခတွေလေလေဖြစ်နေတော့မှာ၊ ဒီနေ့တောင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထတာနှင့် လက်ကောက်ဝတ်နှင့် နားမှာပန်ထားသည့် တစ်ပွင့်တည်း စိန်တွေက ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ခါသွား၏။ တူဖြစ်သူအနားသို့ ချက်ချင်း ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါ၊ ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ၊ အိမ်က ကြိုခိုင်းဆွဲကားမှာ ပါမလာကတည်းက ကြီးကြီး စိတ်ပူနေရပြီ၊ သား ဘာခုနဲ့ တွေ့ခဲ့သလဲ”

လင်းသောက ခေါင်းယမ်းပြခြင်းနောက်မှာ ပြန်မပြောလိုခြင်းတွေနဲ့အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကူညီခြင်းမှ လွတ်မြောက်လာသော ကိုယ့်အဖြစ်အား ရှက်ရွံ့ခြင်းများစွာနှင့် တကယ်ဆို ရိုးရာမပျက်သေး

အန္တရာယ်တွေလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ရှောင်ပြေးခဲ့တာ သားတစ်ယောက်ရှိပြီ။ ပြေးသာပြေးခဲ့ကြတယ်။ ဒီနေ့အထိ မလွတ်နိုင်ဘူး ကြီးကြီးအခု ကြီးကြီး ကြောက်နေတဲ့ အန္တရာယ်လက်တံက သားဆီ အရောက်ခတ်လာပြီ”

“ဘယ်လို ...”

ထိတ်လန့်ခြင်းတွေနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဦး မတ်တတ်ရပ်ပြီးသား ခြောက်သွား၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေနှင့် ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘုရားတည်သူကဲ့သို့ ခုကွတွေ့မှ ဘုရားတခြင်းတော့ မဟုတ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက အမြဲတမ်း ဘုရားဖက်၍ အသက်ရှည်သူအဖြစ် ခံယူထားသူ။ အများသူငါတို့အားကိုးစရာ ခင်ပွန်းလည်း မရှိ။ အမျိုးအဆွေဆိုတာလည်း နတ္ထိမလင်းသောကို အမြဲတမ်း ကလေးအရာထားခဲ့သူမို့ ဒီကလေးအဘယ်အခါမှ အားကိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက်အဖြစ် သဘောမထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အခုတော့ သူမက အန္တရာယ်ကိုကြောက်၍ ပြေးလွှားရှောင်ပုန်းခဲ့သမျှက သားငယ်အတွက် စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီလား။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက ထရပ်နေရာမှ လင်းသောဘေးနား ချက်ချင်းပြန်ထိုင်သည်။

“သားငယ်”

“သား သိချင်တာတွေကို အရင် ဖြေပေးပါ ကြီးကြီး”



အသံမဲ့မျက်ဝန်းနှစ်စုံအား ကောင်းစွာ ဆုံစည်းသွားသည်။

“သားမွေးစာရင်းရော၊ မှတ်ပုံတင်မှာပါ အဖေ၊ အမေအရင်းအနွယ်နဲ့မှာမည် ဘာလို့မရှိတာလဲ ကြီးကြီး၊ ပြီးတော့ ရောက်ရာနေရာမှာ ချိတ်မြှုပ်ပြီး ပေါ်ပေါ်တင်တင် မနေရဲတဲ့ဘဝရဲ့အတိတ်မှာ ဘယ်လို ခိုလှုံစည်းမျိုး ရှိနေလဲ ကြီးကြီး၊ အရေးကြီးဆုံးက သားအဖေနဲ့ အကြောင်း အပြည့်အစုံ သိချင်တာပါ။ ဝင်ကစွပ်လို တွေ့ရာအခွံထဲ ခိုလှုံစည်းပြီး လုံခြုံရာရှာရအောင် သားက အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ ချစ်ဆုံး ကြီးကြီး၊ အဲဒီအတွက် သားရဲ့အတိတ်ကြီးနဲ့ မှောင်ချမထားဖို့ အဖေ့လို သားသိမှဖြစ်မယ် ကြီးကြီး”

ထိုင်နေရာမှ စကြဝဠာထဲကို မြူမြူနံ့တစ်စလို့ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သစ္စာမဲ့စွာ စေသီလာသော မျက်ရည်တွေကို ဒေါ်ခင်ခင်ဦး မျက်တောင်ဖျားနှင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းသည်။ သတိရစရာ အတိတ်ကလေးတွေ အတိတ်ဖြစ်ထဲမှာ သူမက မျက်ရည်များစွာနဲ့ လက်ပစ်ခဲ့သည်။



အခန်း (၂၁)

“သားငယ်ရဲ့ အဖေက ဝါအရသာ မတ်တော်တယ်ဆိုပေမယ့် ကြီးကြီးတို့ညီမထက် အသက်လည်းကြီးတယ်၊ ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခုစီပဲ ရခဲ့တဲ့ ကြီးကြီးတို့အတွက် တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခဆိုသူက တကယ် လေးစားလောက်စရာ ဟီးရီးကြီးပေါ့”

ကြီးကြီး ပြောခဲ့သော အသံလှိုင်းတွေကို ဆက်စပ်ပြီး သူက ဖေဖေနဲ့ မေမေပုံရိပ်တွေကို ပုံဖော်ခဲ့၏။

“တကယ်လည်း လေးစားလောက်ပါတယ်၊ လူဆိုတာမျိုးက ကိုယ် မသိတာ၊ မတွေးမြင်တတ်တာတွေကိုသိပြီး တွေးမြင်ပြောပြ တတ်ရင် ဒါ လေးစားစရာ၊ အထင်ကြီးစရာပေါ့။ ဦးမြတ်သူက အဲဒီလိုလူ၊ သူရောက်နေတဲ့ အသက်ကို တစ်ဆယ်နဲ့မြောက်ရင်တောင် သူ ဖတ်ခဲ့တဲ့စာအုပ်က ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံမရှိဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ ရှင်သန်မှုကို စာဖတ်ခြင်းထဲ မြှုပ်နှံထားတဲ့သူ။

ထို့ကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ပေဖေစာကြည့်ခန်းက လိုတာထက် ကြီးမား ခြံပြန့်ခဲ့တာကို သူ သတိထားမိတာ ငယ်စဉ်ကတည်းကဖြစ်သည်။

“ဒါကြောင့် မင်းမေမေက ယောက်ျားရဲ့ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် ကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ ဦးမြတ်သူကိုယ်ပွားလို့ ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်၊ ဆွေဖတ်ပြီး လေ့လာရသလောက် အကောင်အထည်ဖော်ကြရင်းက မှာ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တော့တာပဲ”

ကြီးကြီးရဲ့ အပြောအရတော့ ဂန္တိရဆန်သောနယ်တွေမှာ ဂန္တိရ သော ပစ္စည်းတွေ သွားရှာဖွေခြင်းဟု လင်းသော သိခဲ့သည်။

“ချိုးအမတော့၊ မိုးကြိုးသွား၊ ကျည်ပိုးတဲ့အဆောင်ရုပ်တု၊ ဘီလူးပုံ၊ အာဒင်လို ဆီမီးခွက်၊ နှစ်တစ်ရာပြည့်တဲ့အထိ မဆွေးမြည့်နိုင်တဲ့ ချိုကား၊ မိဖုရားရဲ့ ဝတ်လဲတော်၊ ဘယ်ခေတ် ဘာမင်းကြီးရဲ့ ဆင် ပတ္တမြား၊ ပျူစာ ပုရပိုက်နဲ့ အို... စုံတကာစေ့ရောပါပဲ”

ကြီးကြီးပြောသော အရာတွေကို စာကြည့်ခန်းရဲ့ မှန်ဘောင်တပ် ကြီးကြီးထဲမှာ သူ မြင်ဖူးပြီးသား။ သို့ပေမယ့် အရင်ကတော့ စိတ်မရှိခဲ့တာ အခုတော့ အမှတ်တရအဖြစ် ငေးမောကြည့်ရတာ အပ်ရုံမောဖြစ်သည်။

“အဲဒီပစ္စည်းတွေရဖို့ဆို လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်စရာ သူ့၊ ယောက်ျားက မတ်တတ်ထရပ်တာနဲ့ မိန်းမက အလှူအပိုး

ပြင်ပြီးသား၊ တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်လည်း ရောသီးအောင်သွားပြီး သား၊ ယောက်ျားနောက် အဲဒီလောက် လိုက်စောင့်ရှောက်ဖို့ မလိုပါဘူးလို့ ကြီးကြီးကပြောတော့ အစ်မကို ပြန်ခွဲသွားသေးတယ်လေ မင်းအမေက၊ ယောက်ျားက သူထိန်းမှ၊ သားကတော့ မမရှိသတဲ့... အံ့စရာ”

ကဲ့ရဲ့သူမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့လို့ ပြောရလောက်အောင် ကြီးကြီးပြီးခဲ့သောအတိတ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေနှင့် ပြောသည်။

“သွားကြလာကြရင်းပဲ ငါးသည်းသည်းညကြီးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ရောက်လာကြတယ်၊ သားငယ်အမေ ယဉ်ယဉ်မျက်နှာဆိုတည်းက သွေးမရှိတဲ့ ဖြူစုပ်နေတာများ စက္ကူဖြူစာရွက်ကတောင် အလျော့ပေးမယ့်အထိ၊ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကိုဗြတ်သူရော ယဉ်ယဉ်ရော ဒီစာကြည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ညတိတိ နေကြတယ်”



လင်းသော အခန်းထောင့်၌ ချထားသော သစ်သားပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဒီအခန်းထဲ သူ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဝင်ဖူးပါသည်။ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို သဘောကျတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအခန်းထဲက ကျွန်းသီးသန့်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပရိဘောဂတွေရယ်ကို သဘောကျခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ တခြား ထွေထွေထွေတော့ မခံစားရ။ ယေလစ်(ရ်)ရောင် ပြောင်နေတဲ့ ကျွန်းသားကြမ်းပြင်

အတိုင်း လှဲအိပ်ရတာ သူ သဘောကျသည်။ တစ်ခန်းလုံး နံရံကပ်အိပ်ကြီးထဲက စာအုပ်တွေအားလုံး လှဲပြီး မော့ကြည့်ရတဲ့ အရသာကို သူ တပ်မက်သည်။ ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ ခုံဆို၍ ထိုင်ဖန်များသောကြောင့် အပြေသီးမှည့်ရောင်ပေါက်နေသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးရယ်၊ အခန်းထောင့်၌ ထောင်ထားသည့် ခြေတံတို့ ကျွန်းစားပွဲ ဝိုင်းကြီးရယ်က

လှည့်ပြီး တခြား ဘာနဲ့မှမရှိတာကိုလည်း သူ သဘောကျ၏။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အဓိကကျတာ စာအုပ်တွေရှိဖို့နဲ့ အေးအေးလူလူ ဖတ်ခွင့်ရဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်လား။ ဒါပေမယ့် ဒီည ခံစားချက်ကျတော့ တစ်မျိုး။ ရင်ထဲ ၃

ချွေးထွေးနေကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးအား လွှမ်းမိုးတဲ့ တောင့်တခြင်းတွေ ခံနေထားသလို။ အပြည့်အစုံ မကြားဖူးခဲ့သော အတိတ်မှ မိဘတွေအတွက် တောင့်တစိတ်က ရင်ဘတ်ထဲ ပြည့်လျှံတက်လာ၏။ လင်းသောပက်လက်ကုလားထိုင်လက်တန်းအား လက်နဲ့ဖွဖွဖွတ်သပ်ရင်း ကြီးကြီးပြောသော စကားတွေကို အခန်းဆက်အဖြစ် နားထဲ ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

“စားစရာကိုလည်း တခြားလူတွေ အစိုးမခံဘူး၊ ယဉ်ယဉ်အိပ်ထိုင် ထွက်ယူတယ်၊ နှစ်ညနဲ့နှစ်ရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ သူတို့ အရေးကြီး ခရီးထွက်ရမယ်တဲ့၊ သူတို့သားကို ကြီးကြီးသားအဖြစ် ပေးသားအတွက်၊ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ အတိအကျပါတဲ့”

“ကိုယ့်တူ ကိုယ့်သားပါပဲလို့ ငါ သေသေချာချာပြောထား
သူတို့က လက်မခံခဲ့တာ သားငယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူတို့မျိုး
မှန်းသိတာနဲ့ မင်းအတွက် အန္တရာယ်က အရှိပ်လို ကပ်ပါလား
သိထားသတဲ့”

လင်းသောက ပက်လက်ကုလားထိုင်လက်တန်းကို လက်နှစ်
အားဖြပြီး ထရပ်သည်။ စာအုပ်ထူကြီးတွေ တန်းစီထားသော နေရာ
စာအုပ်အနှောင့်တွေအား လက်နဲ့ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း နာမည်တွေ
လိုက်ဖတ်၏။ ဒီစာကြည့်ခန်းထဲက တချို့စာအုပ်တွေတော့ သူ
ပြီးပြီ။ စိတ်ဝင်စားစရာ စာအုပ်တွေရှိသလို သူ သဘောမတွေ့၊
မဝင်စားတဲ့စာအုပ်တွေလည်း ရှိသည်။ လောကဓာတ်ကျမ်းလို မန္တ
စုထားတဲ့စာအုပ်တွေဆို သူက ယူပင်မကြည့်။ ဒီညတော့ ထူးဆန်း
စိတ်ခံစားချက်ကြောင့် သူက အနီရောင်အနှောင့်နဲ့ ကတ်ထုန်းထဲ
စာအုပ်ကို ယူကြည့်မိသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတားမြစ်သော စာ
စာအုပ်။ လင်းသောက ပန်းတစ်ချက်တွန့်ရင်း စာအုပ်ကို နေရာထဲ
ပြန်ထည့်သည်။ ထို့နောက် စာအုပ်သုံးလေးအုပ်ကို ထုတ်ကြည့်ရာ
ကိုယ့်မိဘတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ သူ့စိတ်ဝင်စားမှုအား ညှိကြည့်ရာ
မတူလျှင် ခေါင်းယမ်းပြီး ပြန်ထည့်လိုက်နှင့် အတော်ကြာကြာ ရှာ
ပြီးမှ အပြာရောင်ရောင်ကတ္တီပါ အနှောင့်ခံချပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ထူကြီး

ထုတ်ယူသည်။ စာအုပ်ရဲ့အဖုံးမှာ ရွှေရောင်စာလုံးများနဲ့ ရေးထားတာက
လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ဆီသို့တဲ့။ ရေးသူအမည်လည်း မတွေ့ရ၍ သူက
ဒီအတိုင်း စာအုပ်ကို ပြန်ထိုးထည့်သည်။ ထိုအခါ စာအုပ်သည်
အရင်အုပ်များလို နေရာတကျ ပြန်မဝင်သွားဘဲ အထဲမှာ တစ်ခုခု
ခံနေတာမျိုး စာအုပ်အနှောင့်ကြီးက အပြင်သို့ ငေါထွက်နေတာမို့ သူက
အတင်းထိုးထည့်ပေမယ့် အထဲ၌ ခိုးလို့ရလှပြစ်နေသည်။ လင်းသောက
စာအုပ်ကြီးကို ပြန်ဆွဲထုတ်သည်။ ထို့နောက် စာအုပ်စင်ရဲ့ နောက်ကျောနဲ့
အောက်ခြေကို စူးစမ်းကြည့်မှ လင်းသော အံ့သြစိတ်ကြောင့် မျက်ခုံးတွေ
ဆတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားရသည်။ စာအုပ်ထောင်သောစင်ရဲ့ နောက်ကျော
ဘက်မှာ ထွင်းထည့်ထားတဲ့ ကြေးဘုသေးသေးလေး။ ပထမတစ်ကြိမ်
စာအုပ်ထည့်ထားသော အဆင်ပြေရဲ့သားနဲ့လို့ တွေးပြီး စာအုပ်ကို
တစ်ဖက်လှည့်ပြီး စူးစမ်းတော့ သူ ထပ်အံ့သြသွားသည်။ တွေ့ရမည်
ထင်ထားသော စာရွက်တွေမဟုတ်ဘဲ ကတ်ထုဗူးလို ထောင့်စွန်းမှာ
ကြေးဘုနေရာ၌ အပေါက်လေး ထွင်းထား၏။ သဘောက အထာ
ကျစွာ ထိုးထည့်လျှင် ကြေးဘုလေးကလည်း သူ့နေရာသူ ဝင်သွား
မည်။ ဒါဆို ကတ်ထုဘူးအား စာအုပ်ယောင်ဆောင်ပြီး စင်ပေါ်
တင်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်။ ပြီးတော့ စာအုပ်ရဲ့အမည်က လျှို့ဝှက်
တံခါး။ လင်းသောရင်ထဲ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာကာ ဆွေးကြောတွေထဲ

၁၄၆

သုတေသန

စီးနေသောသွေးတွေ အရှိန်အဟုန်ဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည်။ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တွေ ကြုံဆုံရတော့မှာမို့ ရင်ခွန်ရတာမျိုး။ စိတ်လှုပ်ရှားရတာမျိုး။ လင်းသောက တခြားဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ ကြေးဘုလေးကို ခုန်ပစ်ချလိုက်သည့် အချိန်မှာပဲ ရပ်နေသောကြမ်းပြင်သည် ဒီအသံပေးကာ သိပ်ခနဲ နိမ့်ဆင်းသွားကာ ဘေးတိုက်ရွေလျားသွားသည့် ရုတ်တရက် စက်လှေခါး စီးလိုက်ရသလိုမျိုး လင်းသောက ထိတ်လန့်သွားသည့်အချိန်မှာပဲ ကြမ်းပြင်ပွင့်ခြင်းက ပြီးဆုံးသွားပြီ။ အောက်၌ကြည့်သောအချိန်မှာ လှေကားထစ်တွေ မြင်နေရတာမို့ သူ့လှေကားတစ်ထစ်ဆီ ခြေတစ်လှမ်း အချမှာပဲ ဖျတ်ခနဲ မီးတွေလင်းသွားတာကြောင့် အောက်ကအခန်းကို လင်းလင်းချင်းချင်း တွေ့မြင်လိုက်သည်။



အခန်း (၂၂)

လှေကားတစ်ပေါင်း ကိုးခု၊ အားလုံး ဆုံးသွားသည့်အချိန်မှာ မြေတိုက်ခန်းအပေါ် တံခါးက အလိုလို ပိတ်သွားခဲ့ပြီ။ အားလုံးဟာ ဆီတွေလိုက်တာနှင့် အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားသောစနစ်ကို ကျင့်သုံးပြီး ဆီထွင်ခဲ့တာလား။ တီထွင်သူက ဘယ်သူလဲ။

အတွေးတွေက လင်းသောကို အခြေတစ်ခုရတဲ့အထိ အလုပ်ဆောင်ပေးဘဲ ရောက်ရာနေရာမှာ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။ ရပ်တန့်ရတဲ့ အကြောင်းအရာက မြေတိုက်ခန်းရဲ့ အလယ်မှာ ကလပ်နဲ့တင်ထားတဲ့ ကြေးနီရောင်သေတ္တာလေးတစ်လုံး။ မဂ္ဂဇင်းဆိုင်လောက်ရှိသည့် သေတ္တာလေးထဲ သူ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားသည်။ သေချာကြည့်မှ သေတ္တာလေးက ရှေးကျသော ခေတ်ဟောင်းပုံစံရှိပြီး သေတ္တာက ဆော့ကျတော့ နံပါတ်တွေနှင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသေတ္တာဘေးမှာ အောင်ထားသော ကတ်ထူပြားလေးတစ်ခု။

ချစ်သော...သား

လင်းသောကြယ်အတွက်

ဟေ့ဟေ့၊ မေမေတို့၏ စိတ်ကူးတောင်ပံများ ရွက်လွင့်လိုက်သည့် သားဘဝတစ်လျှောက် ရဲရင့်စွာ ပျံသန်းထိုးဖောက်နိုင်ပါစေ-

စာကိုဖတ်ရင်း ရင်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ထိုးခွဲစီးဆင်းသွားသလို ပေါ့ပါးခြင်းနှင့်အတူ ပြင်ပမှ လတ်ဆတ်ခြင်းစွမ်းအင်တွေ ခန္ဓာကိုယ် တိုးဝင်လာသည့်အတိုင်း ခံစားရသည်။ ရင်ပွင့်သော ခံစားချက်ဆိုတော့ ဒါမျိုးလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးရင်း သူက သေတ္တာဖွင့် ခလုတ်တွေကို စူးစမ်း၏။

“လင်းသောကြယ်အတွက်လို့ ရေးထားကတည်းက ငါ့ ဝတ်သက်တဲ့အရာတွေက တံခါးဖွင့်နိုင်တဲ့ ဂဏန်းပေါ့၊ အရင် ငါ့မွေးနေ့”

လင်းသောက နှုတ်မှ သူ့မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို တတွတ်တွတ်စွာ ရင်းက နံပါတ်တွေကို တတောက်တောက် နှိပ်သည်။ ဒါပေမယ့် သက္ကရာဇ်သာ ဆုံးသွားသည်။ ကွန်ပျူတာက ဆောရီးဟု အသံထွက် အဖုံးက ပွင့်မလာ။ လင်းသောက အကြံအစိုက်သွားကာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ထိလှန့်ပါး မျက်မှောင်ကျွန်းရင်း ဖြစ်နိုင်မှန်ညှိလမ်းတွေ စဉ်းစား

“ငါ့မွေးနေ့မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဖေဖေမွေးနေ့၊ မေမေ မွေးနေ့”

ပြောရင်းခေါင်းယမ်းတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း။ အဖေ အမေရဲ့ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို သူ ကြီးကြီးထဲမှ တစ်ခါမှ မမေးမြန်းခဲ့ဘူး။ ရင်းနှီးခွင့်မရအောင်လည်း သူ့ကျောင်းသားကတ်တွေ၊ မှတ်ပုံတင်တွေ ထဲမှာ ဖေဖေနှင့် မေမေအမည်မှ မဟုတ်ခဲ့တာ။

“ဒါဆို ငါ့မှတ်ပုံတင်နံပါတ်”

ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်ပြီး တတောက်တောက်နှိပ်ချသည်။ ဒါပေမယ့် စက်ထဲက ဆောရီးဟု ဖြေဆိုတုန်း။ အတွေးအခေါ် ပညာ ရှင်ကြီး လက်လျှော့ရမလိုဖြစ်သွားသည်။ သူ မှတ်ပုံတင်ရသောအချိန်မှာ သူ့မိဘတွေက အနားမှာမရှိတော့တာမို့ သူ့မှတ်ပုံတင် နံပါတ်ကို သိစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒါဆို မှတ်ဉာဏ်တွေက အတိတ် နေ့ရက် တွေကို စာရွက်လှန်သလို တဖျပ်ဖျပ်လှန်တာက ကြီးကြီး ပြောဖူးတဲ့ သူ့မိဘ ရာဇဝင်အကြောင်း။

“ကိုမြတ်သူက ဂဏန်းတွေထဲမှာ သုံးဂဏန်းမှက သူ့လပ်ကီး ဂဏန်းလည်းဆိုရော သားငယ်အမေရဲ့ လပ်ကီးနံပါတ်ကလည်း သုံးဖြစ် သွားရော၊ ယဉ်ယဉ်ဦးတို့ ယောက်ျားကို ချစ်တတ်ပုံများ ဖြေပါတယ်၊ ပြန်ပြောရင်နဲ့တောင် ရင်နာတယ်... တကယ်”

ရင်ထုမနာပြောသော ကြီးကြီးအသံကို ပြန်ကြားယောင်တဲ့အခါ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ဟာ သုံးဖြစ်လေမလားလို့ သူ တွေးကြည့်သည်။ ဂဏန်း တစ်လုံးတည်းက အဲဒီလောက် မလွယ်ကူနိုင်။ ကဲ... စဉ်းစားစမ်း လင်းသောကြယ်။ လက်ဝိုက်ခါးဆန့်ကာ မိန့်မိန့်ရပ်ပြီး သူ စဉ်းစားချိန်မှာ ကတ်ထူပေါ်မှာ ခပ်ကြီးကြီးရေးထားသော လင်းသောကြယ်ဆိုတဲ့ အမည်။ ထိုအမည်မှာ စိတ်အာရုံစူးစိုက်သွားပြီးနောက်မှာ သူ လက်ချောင်းတွေက နံပါတ် လေး၊ ခြောက်နှင့် နှစ်တို့ကို နှိပ်ချ လိုက်သည်။

“ဝဲ(လ်)ကမ်း”

အသံနှင့်အတူ သေတ္တာသော့က ထောက်ခနဲ အသံပေးပွင့်သွားပြီး တဲ့နောက်မှာ အတွင်းမှာ တွေ့ရတာက ကလပ်အသေးစားလေးပေါ် တင်ထားသော လက်တစ်ဆစ်ခန့်အရွယ်ရှိ သံလျက်ပုံလေး။ ဘေးနားမှာ ကြိုးအမည်းနှင့် တွဲလျက် ကြုပ်လေးတစ်ခုရှိကာ သံလျက်လေးကတော့ ရွှေသားစစ်စစ်နှင့် ပြုလုပ်ထားပုံရကာ မျက်နှာပြင်နှစ်ဖက်နှင့် သေးငယ်သောစာတွေ ထွင်းထားတာ လက်ရာမြောက်စွာတွေ့ရ၏။ စာအိတ်ညှိကြီးတစ်အိတ် တွေ့ရသည်။

“လင်းသောကြယ်အတွက် အသက် (၂၅)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ လက်ဆောင်”

မှတ်ချက်။ အသက် ၂၅ နှစ်ပြည့်မှ ဖွင့်ဖတ်ရန်။ ၂၅ နှစ်ကျော်သွားပါက ဖတ်ခွင့်မရှိ။

သတိပေးစာဆန်ဆန် ရေးထားပါသေးသည်။ ထို့နောက် သူက သန်လျက်လေးအား ကြုပ်ထဲထည့်၍ အဖုံးပိတ်ပြီး ကြိုးအမည်းလေးကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲလိုက်သည့် ထိုခဏမှာပဲ သူ့ရင်ထဲ မီးညှန်မီးစွယ်တွေ တက်လာသလို တဖျပ်ဖျပ် မြည်သံပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ အားတစ်မျိုးက နွေးထွေးစွာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။



အခန်း (၂၃)

“ဟေ့ကောင်... မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုညွန့်နုရ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီသတ္တဝါဆို တကယ်
ရွံ့ကြောက်ကြီးမို့လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပညာရဖို့ သူ့ကို အစိမ်းလိုက်ကြီး”

“တော်စမ်းပါ၊ အဲဒါ ဆေးကျောင်းသားတွေရဲ့ ဗျူဟာ”

ညွန့်စေက စားပွဲမျက်နှာပြင်အား ဖြန်းခနဲပုတ်ရင်း ထပြောတော့
တစ်ဝိုင်းလုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းလို ဖြစ်နေရှာသော ဇေရဲက ဘာမှ
စောဒကမတက်ရဲ။

“ဒီလိုရှိတယ် ဇေရဲရ”

ညွန့်စေအနား အမြဲရှိကာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြင့်သည့် မိုးအေးက
ဇေရဲပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်သည်။

“သတ္တဝါဆိုတာ လူ့ဇာတိမှ ကျွတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက ကြားရ
ဖန်များလို့ ရိုးအိနေလောက်ပြီနဲ့တူတယ် ဇေရဲ၊ ဒီတော့ ဆရာဝန်

အင်းဆိုတာ လူ့အသက်ကယ်တဲ့အလုပ် လုပ်ခွင့်ရဖို့ သူများအသက်
အာ ပြန်စတေးရတာပဲ၊ ဟစ်တလာဆို သူလိုချင်တာရဖို့ လူ့အသက်
အာ အများကြီး ပေးဆပ်ရတာ သမိုင်းသိပ်ကို၊ ဒီတော့ အောင်ကျော်ရေ
အော်ပေးလိုက်ပါကွာ”

မိုးအေးက ပခုံးဖက်ထားသလိုနှင့် ချုပ်ထားတာမို့ သူ့ရှေ့သို့
အာစ်ကောင် ပက်လက်လန်ရောက်လာသောအခါ ဇေရဲက မျက်လုံး
ပိတ်သည်။

“အာ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဟေ့လူတွေ... မလုပ်ကြနဲ့ဗျာ”

အော်ရုံကလွဲပြီး ထွက်ပြေးလို့လည်းမရ။ မိုးလုံးနဲ့ မိုးအေးက
အိတ်ဖက်တစ်ချက်စီ လူကို ဝိုင်းချုပ်ထားကြတာကို အခုမှ ကင်(နံ)
အင်းအတွင်းရှိ တခြားဝိုင်းတွေကလည်း သူတို့ကို သတိထားမိတာ
အာကြည့် ကွက်ကြည့်။ ကောင်မလေးတွေချည်း ထိုင်နေသော ဝိုင်းက
အာ သူတို့နဲ့ ဝေးရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ ဒါကို ညွန့်စေက
မို့ပြီး တဟက်ဟက်ရယ်ကာ သဘောကျမဆုံး၊ ဒီနေ့ သူတို့ စာမေးပွဲ
သွားတဲ့ရက်မို့ အချစ်ချိုတို့ ကျောင်းဝန်းထဲ ရောက်နေကြခြင်း
မို့သည်။ နေ့လယ်ခင်းမို့ ကင်(နံ)တင်းက တိတ်ဆိတ်နေပေမယ့်
အင်းရှင်းလင်းလင်းကြီးတော့ ဖြစ်မနေခဲ့။ အခုတော့ ဇေရဲရဲ့ ငယ်အ
သော အော်သံကြောင့် အသက်ဝင်လာတာများ ကောင်တာတော်ကဲ့သို့

ထိုင်ငိုက်နေသော တရုတ်ကြီးပါ သူတို့ဝိုင်းကို ကြည့်ရတဲ့အထိ
ဒါပေမယ့် ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုပြီး မမေးရဲ၊ မလုပ်ပါနဲ့ဆိုပြီးလည်း
မတားရဲကြ။ ဒီလိုပဲ ဆေးကျောင်းသားတွေ ဗရတ်ကျနေခြင်းအထိ
သူတို့အုပ်စုက အမွှေးယားတွေမို့ မဆိုင်သလို နေလိုက်ကြတာများ
ပါသည်။

“ကိုညွန့်... ပြောပါဦးဗျာ”

“ဟကောင်...ဘာမှမပြောဘူး၊ ဒါ မင်းစာရဖို့အတွက်၊ ပရတ်
တိကယ်လုပ်တိုင်း နောက်နားကပ်နေတာ၊ အခုလုပ် ပင်အပ်နဲ့ လက်တွေ
ခြေထောက်တွေကို စိုက်စမ်း”

“အာ... မစိုက်ရဲဘူး”

ညွန့်စေက ခိုင်းသည်။ ဇေရဲက ခေါင်းခါငြင်းတာများ မျက်စည်
တွေ ဘာတွေဝေလို့။ ညွန့်စေက ဒါကိုကြည့်ရင်း အားမလို အားမ
ဖြစ်လာကာ ဇေရဲလက်ကိုဆွဲရင်း လက်ထဲ ပင်အပ်တွေ ထည့်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင်... စိုက်စမ်းပါ၊ ငါတို့ဆီမှာ ကိရိယာတွေ အားထိုး
စုံတယ်၊ ငါလည်း အသက်ရှူအင်္ဂါတွေကို သေချာကြည့်ရအောင်”

“ကို... ညွန့်”

ဇေရဲက တုန်ယင်စွာနဲ့ ခေါ်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ပက်လက်အကွက်
ခံထားရတဲ့ ဖားလေးက လက်ကားယား၊ ခြေကားယားနှင့်။ အသက်

ဆဲဖြင့် ခိုက်ကလည်း မောင်းလိုက်၊ ပိန်လိုက်ရှိသည်။ ဒါကိုပဲ
အခြား မကြည့်ရဲ။ မကြည့်ရက်၍ ထွက်ပြေးလိုက်လည်း မဖြစ်ပြန်။
ညွန့် အားလုံးက ဝိုင်းချုပ်ထားခြင်းကြောင့် ဒီအုပ်စုရဲ့ ခေါင်းဆောင်
သော ကိုညွန့်ကိုသာ တောင်းပန်ရမည်။

“ကျွန်တော် တကယ် မလုပ်ရဲလို့ပါ ကိုညွန့်ရော၊ ကျွန်တော့်ကို
နှုတ်ပေးပါ၊ ဒီစာတွေလည်း ကျွန်တော် မကျက်ချင်ဘူး၊ ဒီကျောင်း
လည်း ဝါသနာပါလို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်
နှုတ်ပေးပါဗျာ”

“လွှတ်ဆို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ကာယကံရှင်ကမှ ဝါသနာမပါတဲ့
သူ”

စားပွဲဝိုင်းဆီသို့ အရိပ်တစ်ရိပ် ထိုးကျသည်။ အားလုံးက ဖျတ်ခနဲ
မကြည့်ခြင်းမှာ ဇေရဲက အားကိုးတကြီး မျက်လုံးတွေနဲ့ဖြစ်ပြီး ညွန့်စေ
ကတော့ ထင်မထားတဲ့သူကို တွေ့သွားတာမို့ ဆတ်ခနဲ မျက်ခုံး
တင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ မှတ်တယ်၊ အဟက်... လင်းသောကြယ်ပါလား”

ညွန့်စေက ထိုင်ရာမှာ ထရပ်တော့ ခုံကို နောက်ပြန် ခြေနှင့်
ညွှန်ဆုတ်သလိုဖြစ်သွားကာ မြည်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။
အတစ်ဝန်းလုံးက လင်းသောကြယ်နှင့် ညွန့်စေရဲ့ ရုပ်အောင်ကို

သိထားသူတွေမို့ စိတ်ဝင်တစားအကြည့်တွေက ပစ်ကွင်းထဲက ပစ်မှတ် တစ်ခုလို။ စူးစိုက်စွာ ကျရောက်စေသည်။ လင်းသောကတော့ တွေ့ရ ကျအတိုင်း။ အရောင်ဖျော့ ရုပ်လက်ရှည်နှင့် ပုဆိုးမှိုင်းမှိုင်းကို တွဲဝတ် ထားသည်။ ညွှန်းစေကတော့ တွေ့သူတိုင်း နှစ်ခါလည်ပြန် ငေးရမည့် အနက်ရောင်လည်ဝိုင်းတိရုပ်ပေါ် ချိုင်းပြတ်ရုပ်အကွက် ဝတ်ဆင်ထား သော စကင်(နံ)နီအဖြူနှင့်။

“မဆိုးပါဘူး။ မော်မကြည့်ရဲတဲ့ မင်းက ငါတို့ဝိုင်းထဲ စကားတွေ ဘာတွေ ဝင်ပြီးပြောတာ၊ ဒါပေမယ့်...”

ညွှန်းစေက စကားကို အဲဒီနေရာမှာ ဖြတ်ချထားရင်း လင်းသော ရုပ်တော်လံကို လက်ညှိုးနဲ့ တောက်ထုတ်သည်။

“ငါ မကြိုက်ဘူး”

“ငါလည်း မကြိုက်ဘူး”

ခပ်စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောတဲ့အသံထဲမှာ အေးစက်ခြင်းမျှ သိပ်သည်းဆများနေပြီး အကြည့်တွေကျတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် တောက်ပခြင်းတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာပြောတယ်”

ညွှန်းစေကလည်း မောင်းပွလာတဲ့ ဒေါသတွေကို မျိုချပြီး စသည်။

“လူတစ်ဖက်သားကို တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ကျင့်တာ ငါ မကြိုက်ဘူး”

“အေး... မကြိုက်တဲ့ သူအတွက်...”

ခွပ်ခနဲအသံက ခပ်အုပ်အုပ်ပေမယ့် လင်းသောမျက်နှာ လည်ထွက် သွားသည်။ မေးရိုးတစ်လျှောက် ပူခနဲ ခံစားလိုက်ရအောင် မျက်လုံး တွေ ပြာထွက်သွား၏။ နာကျင်မှုက မေးဖျားမှမဟုတ်ဘဲ နှလုံးသားဆီမှ ဖူးအောင်ကာ ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံးဆီ ကျယ်ပြန့်သွားတာမျိုး။ နှုတ်ခမ်း အတွင်းက ငန့်ကျိကျိအရသာနှင့် သွေးညှိနဲ့တွေ့ကို လင်းသောက ထွေးထုတ်ပစ်သည်။

“ငါ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားတာမျိုး ငါလည်း မကြိုက်ဘူး”

အပြောနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျသွားတာက လျှပ်စီးထက်မြန်သော အက်ဖြောင့်ထိုးချက်။ ထင်မှတ်မထားခြင်းကြောင့် ညွှန်းစေကခေါင်း တစ်လျှောက် ပူထူသွားကာ သွေးတွေ စီးကျလာတာ သိလိုက်ပြီး ထူကလည်း ဝန်းခနဲ နောက်ပြန်လဲကျတယ်။ တစ်ဆိုင်လုံး ပျာယာခတ် သွားခြင်းထဲမှာ ညွှန်းစေအပေါင်းအသင်းတွေက အလှုပ်ရှားဆုံး။ ဝန်းခနဲ အရပ်ကြတော့လည်း ပြိုင်တူ။ လင်းသောကတော့ သူတို့ တစ်ဦးမှ မမြင်ဘူးသော အေးစက်မှုတွေနဲ့ အထူးတလည် တည်ငြိမ်နေကာ

လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်သည်။

“မင်း သွားတော့”

စေ့ရဲကို ပြောပုံက အေးစက်စက်။

“မင်းက...”

ဒေါသရော ရှက်တာရောနှင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး အရောင်ပြောင်းကာ ဘယ်လို စီးဆင်းသွားမှန်းတောင် မသိ။ ညွန်းစေက ထရပ်တာနှင့် မိုးအေးတို့ကလည်း လင်းသောအနား ဝိုင်းရပ်သည်။

“ဟေ့... ဟေ့... ကျောင်းသားချင်း ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ကွာ။ နေရင် ထိုင်ရင်း ငါ့ဆိုင်ပိတ်ပေးနေရပါဦးမယ်၊ လူစုခွဲတော့၊ လူစုခွဲ”

ကောင်တာနောက် ငိုက်ဖို့သာ ဝါသနာပါသည့် တရုတ်ကြီး ညွန်းစေနှင့် လင်းသောကြယ်တို့ကြား ဝင်ရပ်ကာ ဖုန်ဖြေသလို တခြား စားပွဲဝိုင်းက ကျောင်းသားတွေက လင်းသောကို ဆွဲသည်။

“တော်ပါတော့ လင်းသောကြယ်၊ တော်ကြာ ရုံးခန်းရောက်မပါလိမ့်မယ်”

တားမြစ်သူတွေကြားမှာ လင်းသောက လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်လိုက်သည်။

“မှတ်ထားပါ ညွန်းစေ၊ ကောင်းကျိုးလိုလားတဲ့သူရဲ့ တိုက်တွန်းချက်က အဓမ္မဆန်ဘူး၊ တကယ့် ပညာတတ်တွေက လူနဲ့ သူနဲ့

သိက္ခာကို လေးစားတယ်”

ညွန်းစေက ဒေါသတွေ ရှူးခနဲ ငယ်ထိပ်အထိ တက်ဆောင့်ကာ ဆူလှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပေမယ့် ဆွဲထားသော လူတွေလက်ထဲက ဇွန်းမထွက်နိုင်ခဲ့။ မိုးအေးကတော့ အားပေးသလို သူပုခုံးကို ဖျစ်ထားသည်။

“ဒီကောင်နဲ့ ထပ်ဆုံဖို့ ရှိပါသေးတယ်... ထားလိုက်”

လင်းသောကြယ်ကတော့ ညွန်းစေမြင်ကွင်းထဲကနေ အေးအေးဆက်သာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ထိုမြင်ကွင်းအားဖြင့် ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ။ ဒေါသတွေနဲ့ ကြည့်နေသူတွေ ရှိသကဲ့သို့ ထာဝရအေးချမ်းခြင်း အေးမောသူတွေလည်း ရှိနေခဲ့ပါသည်။

“တကယ်ကြီးလား၊ ငါ အိမ်က မှတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးချစ်”

သစ်ပင်ပင်စည်ကိုကပ်ပြီး ပေးကမ်းတော့ နှလုံးရိုက်နှင်းသိပ် ဆက်ဖြောင့်သီးတစ်လုံး ဟန်ပြပစ်သွင်းသည်။

“အဲဒါ တကယ်ကြီး”

အချစ်ချိုကတော့ ဖြစ်နေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လိုစေခြင်းအပေါ် သရာဝိုလို ဂုဏ်မပြုသေးနိုင်တဲ့အထိ ဆွဲခြင်းကို ရင်မှတိုက်ခိုက် နှစ်သွားသည်။

“ငါ့အတွက် ငါ့အတွက် အေးအေးအေး”

“ငါ့အတွက် ငါ့အတွက် အေးအေးအေး”

မျက်ဝန်းက ကမ္ဘာပေါ်က အတောက်ပဆုံးဆိုတဲ့ အရာတွေထက်
 ထင်သည်။ နှုတ်ချွန်ချွန်လေးက ပါးမိုမိုနှစ်ဖက်ကြားမှ ထိုးထွက်
 ထွက်ကာ ပုလဲရောင်စိအိနေသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ကြည့်သူ မျက်စိ
 ဆွဲနိုင်အောင် ခပ်ညိုညို ပြုစုထားသည်။ အဖြူခံတီရှပ်ပေါ် အပြာရင့်
 ခြေသိုင်းစကဒ်က ဒူးကျကို ခြေမျက်စိအထက်နားကနေ ခြေသလုံး
 အစလျှောက် ခြေစွပ်ခေါ်မလား ခြေပတ်ခေါ်မလား။ ထိုအရာက
 အနီရဲ့ရဲ့ ပင်ဆယ်ဟီး(လ်)ကျတော့ အနက်ရောင် ပြောင်နေတာမို့
 Colourful girl လို့ပင် ခေါ်ရမလား မသိတော့။ လင်းသောက သူမကို
 အားရအောင် ဝေဝေအကဲခတ်သည်။

“ရပါတယ် ထိုင်”

လေးယောက်သား အလှအယက် ဝင်ထိုင်ကြတာ သူမက သူနဲ့
 နှုတ်ချွန်ချွန်ချင်းမှာ။ အားလုံးထဲမှာ မျက်နှာတစ်ဖက်တဖက် တစ်ယောက်က
 ထည့်ချောင်းရှင်းသည်။

“မေးစရာရှိလို့၊ လင်းသောကြယ် ဖြေပေးမှာလား”

“ဖြေပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

လင်းသောက အနားသို့ ရောက်လာတဲ့ စားပွဲထိုးလက်ထဲက
 ဆမင်းပေါင်းပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။

“ဒါလေး အရင် စားပါရစေဦး၊ ကျွန်တော် ဗိုက်အရင် ဆာနေလို့”

အခန်း (၂၄)

ပြောင်းလဲခြင်းတရားက သူ့ထံ ဆိုက်ရောက်ပြီးချိန်မှ အစပြု
 သူ့က မလုပ်ဘူးတာတွေ လုပ်ကြည့်ချင်သည်။ မစားဘူးတာတွေ
 စားကြည့်ချင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အား အထူးအဆန်းသတ္တဝါ
 စိတ်ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း လင်းသောက သဘောတူ
 ပါသည်ဟုဆိုလျှင် လင်းသောက ကမ္ဘာအထူးဆန်းဆုံး လူသား
 ဖြစ်သွားလေမည်လား မသိ။ သူ့က ကိုယ့်အတွေးကိုယ် သဘောကျ
 လှစ်နေ ပြီးမိစဉ်မှာပဲ သူထိုင်နေသော စားပွဲမျက်နှာပြင်မှာ အပြာရင့်
 ရောင် အချိန်အပ်သည်။ လူက ရုတ်တရက် အမွှေးကမ္ဘာတစ်ခု
 ရောက်သွားသလို လတ်ဆတ်စွာ ချီအိနေသော ရန်က လင်းသော
 မေးဖျားအား ဆွဲမောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

ပြီးမှ ပြောပေးလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

ထမင်းပေါင်းကို ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ နယ်ပြီး အချစ်ချိုထဲ မျက်နှာပင့်ကြည့်တော့ သူ့ထဲ စူးစိုက်ငေးနေသည့် မျက်ဝန်းလှလှလေး တင်းခနဲ ဆုံသည်။ လင်းသောက ခပ်လက်စ ထမင်းပေါင်းဇွန်း သူမထဲ လှမ်းဆပြ၍ ကျွေးတော့မှ အချစ်ချိုက ခေါင်းခါငြင်းသည်။

“နင့်မျက်လုံးကြီး သတိထားဦးလေ၊ ကျွတ်ကျပြီး သွားထဲ နေဦးမယ်၊ ဟိုက နင် အဲဒီလို ကြည့်ပြတော့ စားချင်တယ် ထင်မှာပေါ့”

ဘေးနားကပ်ထိုင်နေသည့် စုလတ်ရဲ့ ခြေကန်ချက်တွေပေး တံတောင်နှင့် တွက်ခြင်းတွေပါ ခံယူလျက် သတိပေးချက်တွေ အချစ်ချိုက လက်ခံရလေသည်။ သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အကြည့်မလွှဲစေဖို့ ငေးချင်နေတဲ့ ကိုယ့်မျက်ဝန်းတွေကို သူမ ဘယ်လို တားဆီးရမန်းတော့ မသိ။ အမြဲတစေ ရှင်းသန့်နေတတ်တဲ့ လင်းသောက ဂျင်းရှပ်အပြာ ရိုးရာမပျက်သော ပုဆိုးကွက်စိပ်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ အစဉ်အလာ ပျက်သွားခဲ့ခြင်းကား သူမကိုတွေ့တိုင်း ရှောင်ပြေးတတ်သောသူ အခုတော့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံတာတောင် ရဲရင့်သော တောက်ပခြင်းများ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေတာ သေချာသည်။

“အိုခေ... မေးချင်တာ မေးလို့ရပါပြီ”

ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲကို လက်စသိမ်းလိုက်ပုံက မြန်မြန်ဆန်ဆန်

တစ်ရှူးနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေသုတ်ပြီး သူက မျက်ခုံးတပင့်နဲ့ မေးပုံအား သူမ တကယ် ခိုက်သွားတာ ဝန်ခံသည်။

“အရင်က လင်းသောနဲ့ အခု လင်းသော မတူတော့ဘူး၊ ကွာခြားတယ်... သိလား”

မေးမယ့်သူက စုလတ်လို့ အမည်ခံထားပေမယ့် တကယ်မေးဖြစ်တာ သူမ။ အို... ဘယ်သူမေးမေး အဓိကကျတာက လိုချင်သောအဖြေ သိရဖို့ မဟုတ်လား။ လင်းသောကတော့ သူမအမေးဆုံးတာနဲ့ ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်တင်ကာ ကိုယ်ကို ကိုင်းထားသော သူနဲ့သူမက နီးကပ်စွာ၊ သူ့အပြီး၊ သူ့အကြည့်တွေကို တစ်မှိန်မှိန်ငေးရင်း အချစ်ချိုက ကမ္ဘာပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အတိုင်း သတိလွတ် သွားသည်။

“ဘာတွေ ကွာခြားတာလဲ ပြောပါဦး”

“အရင်က ကင်(နီ)တင်းမထိုင်ဘူး၊ အခုကျတော့”

လင်းသောက ခေါင်းမော့ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“ဒီကျောင်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဗိုက်ဆာလို့ ကင်(နီ) တင်းထိုင်တာ အဲဒီလောက်အထိ ထူးဆန်းသွားလား”

“ဟင့်အင်း... တခြားကျောင်းသားဆိုထားပါ၊ အခုက လင်းသောမို့လို့ ပြီးတော့...”

ညွှန်းစေ့ကိစ္စကို မေးရန် နှုတ်ခမ်းပြင်ဆင်မှာပဲ သူက သူ့မီးမေ့လောက်သော အပြုံးမျိုးနှင့် ခပ်စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“နေနဲ့ညတောင် မတူဘူးလေ၊ လောကမှာ အမြဲတူနေတာ ပြောင်းလဲခြင်းပဲ၊ မမြဲခြင်းတရားကို မင်း နှလုံးသွင်းထားရင်း ကိုယ့်ပြောင်းလဲခြင်းက ထူးဆန်းစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အိုခေ... မင်းတို့အင်တာဗျူး ဒီလောက်နဲ့ ရပ်လို့ရပြီထင်တယ်”

အားလုံးကို အကြည့်စေမေးပြီးမှ သူက မတ်တတ်ရပ်ရင်း ယင်းတစ်ဖက်မှာ နေသားတကျရှိဆဲ လွယ်အိတ်ကြီးကို လွယ်လိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကိုယ် အတန်းတက်ရမှာမို့”

မျက်ခုံးတပင့်နဲ့ နှုတ်ဆက်လက်ပြသွားသူအား လေးယောက်သားက အံ့သြမကုန်သော အကြည့်တွေနဲ့ လည်ပြန်ငေးမိတာ အကြာကြီး-

“သူ မဟုတ်တာ သေချာတယ်”

နှင်းဆီက အရင်ဆုံး သတိဝင်တဲ့သူလို ထအော်သည်။ အချစ်ချိုတစားပွဲပေါ် တံတောင်ထောက်ရင်း လက်ဖဝါးထဲ မေးဖျားထည့်သည်။

“အဲဒီ မဟုတ်တော့တာကိုပဲ ငါချစ်တာ”

“သူ တကယ်ပြောင်းလဲသွားတာ၊ နင့်ကို ပြောသွားတာ မင်းကိုယ်တုံး၊ ဟာ... ဟာ... လန်းတယ်”

“အဲဒီလို ပြောင်းလဲသွားတာလည်း ချစ်စရာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုတွေ့တာနဲ့ သူ ထွက်မပြေးတော့တာလည်း...”

“အဲဒါလည်း ချစ်စရာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောပြီးမှ ချစ်မယ်ဆိုတာချည်း ဖြစ်နေသော သူမကို စုလတ်တို့တစ်တွေက မျက်စောင်းထိုးသည်။



“ဟဲ့... ဒါဆို”

“သားစိတ်နဲ့ သားကိုယ်ကို ပြုပြင်လိုက်တာ”

“ဘယ်... လို့”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦးမှာ ရှေ့(ခံ)ရသွေးတဲ့သလို။ ရုတ်တရက် ဘာစကားမှ ပြောနိုင်ဘဲ အပြင်အဆင်တစ်မျိုးနဲ့ လုံးဝအသစ်ဖြစ်သွားသော အသက်သက်ကြယ်အား ဒီအတိုင်း ငေးနေမိပါတော့သည်။ မနက် အိမ်က ထွက်သွားတော့ ဒါ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ စာအုပ်အဝယ်ထွက်မယ် ဆိုထားတာ။ ထို့ကြောင့် လေးလေးညီနှင့် ကောက်ရဆိုသော အဆင်အသွယ်ပါ အဆစ်ထည့်ပေးတာ သားငယ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အတွက်ပါ။

“ခင်ဦး အပြင်သွားစရာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ လေးညီလိုက်ဖို့ အဆင်အသွယ်ပါ အဆစ်ထည့်ပေးတာ သားငယ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အတွက်ပါ။

“ခင်ဦး အပြင်သွားစရာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ လေးညီလိုက်ဖို့ အဆင်အသွယ်ပါ အဆစ်ထည့်ပေးတာ သားငယ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အတွက်ပါ။

“ခင်ဦး အပြင်သွားစရာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ လေးညီလိုက်ဖို့ အဆင်အသွယ်ပါ အဆစ်ထည့်ပေးတာ သားငယ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အတွက်ပါ။

အခန်း (၂၅)

“ဘုရားရေ... ဒါ ငါ့သားငယ် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟုတ်လား၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ သားငယ်၊ ဘယ်သူမြှောက်ပေးတာလဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက လင်းသောတစ်ကိုယ်လုံးကို ရှေ့နောက်ဆာ ဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ထိုင်ရမလို ထရမလိုဟန်ပန်းမျိုးရှိတဲ့ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ လင်းသောကိုဖက်ပြီး ငိုချတော့မလိုဟန်ပန်းမျိုး အတော်ကြီး ယူကျုံးမရဟန် ရှိလေ၏။

“ပြောစမ်းပါ သားငယ်၊ ဒါမျိုး အပြင်အဆင်တွေကို ဘယ်သူက....”

“ဘယ်သူမှ မြှောက်ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ခြိမ်းခြောက်ခံရတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

တစ်ခါ။ လေးညှိကို အကြံပြုလွှတ်ပြီး သားငယ်ပါမလာဘဲ အိမ်ထဲ
 နောက်ကျတုန်းကတစ်ခါ။ သူမစိတ်ထဲ အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါ်
 လောင်းတွေ မြည်လာသည်ဟု ခံစားရသည်။ တကယ်တမ်းတော့ သူ
 အဖြစ်က တစ္ဆေဆိုတာ မြင်ဖူးခြင်းမရှိဘဲ သရဲခြောက်မှာ ကြောက်နေ
 လေလို့။ ညီမနှင့်မတ်တော်သူက အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု ပြောသွားသည့်
 ထိုအန္တရာယ်က ဘယ်လိုအရာလဲ။ ဘယ်ကလာမှာလဲဆိုတာ သိ
 မရှိဘဲ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာတွေနဲ့ သားငယ်အား သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်
 အုပ်ကာထားချင်တာမျိုး။ အခုတော့ အားလုံးထက် ကြောက်ရမဲ့သူ
 သားငယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ငယ်ကတည်းက ခပ်အုပ်အုပ်နှင့် လှိုင်းတူ
 ပါသော ဆံပင်တွေအား တိုတိုညှပ်ပေးခဲ့သည့် ထုံးတမ်းက သွေဖီခဲ့
 ဆန်းတပြားပြား။

“ဆံပင်တွေရှည်နေပြီ၊ ညှပ်ခဲ”

မနက်က သတိပေးမိပါသည်။ ဘေးအန္တရာယ်ထင်နစ်ဖက် အပြောင်
 သိမ်းပြီး ရှေ့ဆံပင်ကို နောက်လှန်ကာ အမှောက်လိုလိုထောင်ထားသည့်
 အိမ်ကထွက်သွားတုန်းက ဝတ်ထားသည့် ရှပ်လက်ရှည်နဲ့ ပုဆိုး
 အိတ်ထဲခေါက်ထည့်လာဟန်ရှိပြီး ခွီရိုက်တီရှပ်၊ အညိုရောင်ရောင်လက်တီ
 ဘော်ဒီဖစ်(ထဲ)၊ စကိုင်ဘလူးကျင်း(နံ)ကို ခြေမျက်စိနား ခပ်ရှုံ့ရှုံ့နှင့်
 တွဲဝတ်ထားတာမို့ သားငယ်က သူမအတွက် အမြင်ဆန်းနေသည်။

ဆံပင်က ဆွဲကြိုးဟာ ချက်ထောက်လောက်အထိ ရှည်သော ကြိုး
 အမည်းကို လောကတိက စတီးပြားကြိုး ဖြစ်သည်။ ဒီကြိုးအပြင်
 ဆံပင်နားမှာ ကပ်ကပ်လေး ဆွဲထားသော နောက်ထပ်ကြိုးတစ်ကုံး
 ဆည်း ပါသေးသည်။ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်မှာ နာရီအကြီးကြီး
 ဆက်ထားတာ ထားပါတော့။ နောက်လက်တစ်ဖက်မှာက ကြိုးအမည်း
 တွင်းတွေ ထပ်ညှပ်နေအောင် ဝတ်ထားတာလည်း မျက်စိရှုပ်စရာ
 ကောင်းလှ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက တူတော်မောင်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်
 ကြည့်နေဆဲမှာပဲ လင်းသောက ဆိုဟာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေရာမှ
 အရပ်သည်။

“အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်နေနေနဲ့၊ ကြီးကြီးရာ၊ ဒါ ဒီခေတ်ရဲ့
 အင်းမေ့(ချ်)ပဲ၊ အင်တာနက်ထဲ ဝင်မယ်၊ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်မယ်၊ အားရင်
 ရှာပင်(နံ)လေး ဘာလေးထွက်ပြီး ကလပ်တက်မယ်၊ ဒါ သောက်ဖူးလေး
 တော်တော်များများ လုပ်နေကြတာပဲ၊ အဟွန်း... ကြီးကြီးတို့ မိန်းမ
 တွေ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းတာထက် ပိုခေတ်မီတဲ့ လိုရှင်းလိမ်းသလို
 ချိုးပေါ့”

ပြောချင်တာ ပြောချသွားတာများ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးတို့ ဆုံးမစကားတွေ
 ရှားပါးကုန်တဲ့အထိ။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ဖျားတွေနှိက်ပြီး ဧည့်ခန်း
 ထဲက လှည့်ထွက်သွားတဲ့ သားငယ်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း ပယောဇ္ဇာများစွာ

နဲ့ ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့ ဦးဖူးညိုက သက်ပြင်းရွက်၍ ကောက်ရသ
ပန်းတွန့်ပြသည်။ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြောင်း အသံတိတ် မက်ဆွေ(ခွဲ)
ပိုပြီးမှ ကောက်ရသည်...

“အစ်ကိုလေးဒီခိုင်းက အခုမှ ပိုလန်းသွားတာတော့ သေချာတယ်
မေမေကြီး”

အနား၌ရှိနေသော အိမ်အကူ ကလေးမက ကြက်မွေးနှင့် ဖုန်သုတ်
ရင်းက ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်က တောသားကြီးနဲ့ တူတယ်”

ဒိုင်းခနဲ ပစ်ဆောင့်သည့် ဒေါ်ခင်ခင်ဦး မျက်စောင်းကိုမြင်စွာ
ကောင်မလေးက ဇက်ပုကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ အခုမှ အားလုံးရဲ့
မျက်နှာပိုးက မီးကိုရေနဲ့ဖျန်းချလိုက်သလို အငွေ့တွေပါ သေသွားရကာ
ဒေါ်ခင်ခင်ဦးရှေ့မှ ကိုယ်ယောင်ပျောက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦး
ကတော့ သားငယ်ရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းတရားတွေကိုကြည့်ပြီး တွေးမီ
တာက ရဲရင့်ခြင်းဟာ မျိုးရိုးလိုက်တာတင်သာ ရောဂါတစ်ခုလေလားလို့



အခန်း (၂၆)

“အန်ကယ်လေး”

နံပါတ်အစိမ်းကြီးမို့ ဇေဝေဝါနှင့် ဖုန်းဖွင့်ကာ ဟဲလိုထူးပြီးမှ...

“ဆွီတီ”

ခေါ်သံကြောင့် အချစ်ချိုက တကယ် ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်သွား
၏။ ဒယ်ဒီညီဖြစ်တဲ့ အန်ကယ်လေးက လူပျိုကြီးဖြစ်သလောက်
မိမိသည်သည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ အဓိကအချက်က အချစ်ချိုအပေါ်
အတန် အလိုလိုက်ခြင်းပင်။ တောင်းဆိုစရာ၊ ပူဆာစရာများရှိလျှင်
အချစ်ချိုက အန်ကယ်လေးထံသို့သာ တိုက်ရိုက်အကြောင်းကြား။
ချစ်တာဖြစ်ခွင့်ရမည်သာ။ စည်းကမ်းသမားတွေ မဟုတ်ပေမယ့်
အိမ်နီးကလေးမို့ စည်းစနစ်တကျ အုပ်ချုပ်ထိန်းချုပ်ကျောင်းရမည်ဟု
ဆထားသော ဒယ်ဒီ။

“အဲဒီလောက်အထိ လိုတာရတာဝကို မပန်တီးပေးနဲ့ကွ၊ တော်ကြာ
အသက်က ယောက်ျားချောချောလိုချင်ပါတယ်၊ ကိုရီးယားရယ်၊ အာနီး

ဘော်ဒါဆိုပြီး ပူဆာရင် မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အချစ်ချိုက စေ့
တက်ကရ အတွေးအခေါ်သမား”

ဒယ်ဒီပြောတော့ အန်ကယ်လေးက ရယ်သည်။

“သူက ပေါက်ကရပူဆာတော့လည်း ကျွန်တော်က နောက်
ရွတ်ရွတ် ပြန်လုပ်ပေးရတာပေါ့၊ ဘုံတွေထဲက ကိုရိုးယားနဲ့ ဆင်း
တူတဲ့ တစ်ကောင် ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

သူမမှ ထိုစကားကို ဆွေဆွေခန့် ဒေါသထွက်တဲ့ သဘော
သည်။ အချစ်ချိုရဲ့ အန်ကယ်လေးက ထိုသို့ပင်။ သူများစလျှင် သူ
နောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒယ်ဒီကတောင် သူ့ညီကို စိတ်စွဲ
လက်ပျက်နှင့် ဝေဖန်ဖူးသည်။

“အတည်အတန့် မပြောတဲ့ကောင်က ဂျာနယ်လစ်တဲ့၊ ဒီစကား
ထုတ်တဲ့ ဂျာနယ်ဆို သေချာဖတ်ပြီး ယုံသင့်မှ ယုံရမယ်”

အန်ကယ်လေးက ကင်မရာတစ်လုံးဆွဲပြီး မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ သွား
ထောက်လုပ်တတ်တာလည်း ရှိသည်။ ဂျာနယ်တိုက်သာ ထူထောင်
ထားသည်။ သူ ဝါသနာပါတာက သတင်းထောက်အလုပ်။

“အေး... ဆွီတီ၊ ညည်း အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျောင်းမှာပေါ့၊ အန်ကယ်လေး ပြန်လာပြီပေါ့”

“ရိုက်(ထ်)”

“စစ်တွေက ဘာအသစ်တွေ ရခဲ့လဲ”

“အသစ်တော့ အသစ်ပဲ၊ မချစ်ရသေးတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ တစ်ယောက်
တော့ ရှိတယ်၊ ယူမလား”

“တော်ပါပြီ၊ ဒါပဲပြောနေ”

အချစ်ချိုက ရယ်ရင်းက ဦးလေးဖြစ်သူ မမြင်နိုင်မှန်း သိသိကြီးနဲ့
ချစ်စောင်းထိုးသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုမျက်စောင်း၏ လားရာအရပ်တက်မှာ
နေသူက ညွှန်းစေ။ အချစ်ချိုက မျက်ဝန်းအကြည့်တွေရော၊ ခြေလှမ်း
တွေကိုပါ သင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီ ဦးတည်ပစ်သည်။ လင်းသော
အပေါ် သင်း လက်ရုံးအားသုံးကတည်းက အချစ်ချိုနှင့် မဆုံဖြစ်ခဲ့တာ
ပဲ။ မဆုံအောင်လည်း ရှောင်သည်။ ကြောက်ပါသည်ဆိုသောသူအား
အပေါ်စီးမှ ကြောက်ပြီလား မေးရဲသူမျိုးကို သူမ သဘောမကျတတ်ပါ။

“ကင်(နီ)တင်းမှာ ပြန်ထိုးပြီးပြီပဲ၊ ကျွေပြီပေါ့”

စုလတ်ပြောတော့ နှင်းဆီကလည်း မခံ။

“အဲဒါ သူ အရင်စထိုးလို့ ပြန်ထိုးတာ၊ အရင်တစ်ချက် အကြွေး
ချွန်သေးတယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနိုင်ကျင့်ရမ်းကားတဲ့ သူမျိုးဆို အချစ်ချို မှန်းသည်။

“ညနေ ညည်းတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားမယ်၊ အဲဒီကျမှ တွေ့မယ်

ဆွီတီ”

“ဟုတ်... အန်ကယ်လေး၊ ဆီးယူ”

စကားဖြတ်ပြီး ဖုန်းအပိတ်မှာပဲ ညွှန်းစေက သူမရှေ့သို့ ရောက်လာတာဖြစ်၏။

“စကားခဏပြောကြရအောင် အချစ်”

“ငါ့မှာ နင်နဲ့ပြောစရာစကား မရှိဘူး၊ လမ်းဖယ်၊ ငါ အထက်ရဦးမယ်”

ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာထဲ လက်စုံနှိုက်ကာ ခေါင်းစွပ်ပါ ဆောင်းထားသော ညွှန်းစေပုံဟာ ဘာနဲ့တူနေမှန်းမသိ။ အချစ်ချို ကွေ့ရှောင်ထွက်လာလမ်းကို ညွှန်းစေက ခြေလှမ်းရွှေ့ပိတ်ထားသည်။

“ခဏပါပဲ၊ နင် ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာတွေ ရှင်းပြချင်လို့ပါ”

“ညွှန်း... စေ”

ဝင့်ခနဲ တက်လာသည့် မျက်လွှာအောက်မှာ အကြည့်တွေ တောက်ပခြင်းထက် ကျော်လွန်ကာ စူးစူးရဲရဲ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြင်ထားဆုံးမသွားလိုက်ဝင့်ကာ သူ့နှလုံးသားဆီ ထိုးစိုက်တော့မည့်ဟန် အပြေနှင့် ဖြစ်သည်။ ညွှန်းစေက ဒီမျက်နှာ ဒီမျက်ဝန်းတွေအား တောင့်တိတ်ဖြင့်ငေးရင်း ရင်ထဲ မချီမသန်နာကျင်လာကာ ကိုယ်တိုင်အသိသည်။ ငယ်သံယောဇဉ်က နှစ်ချိုနေပြီ။ ရင်းနှီးမှုဟာ နှလုံးသားထဲထဲ ထုထည်ရှိပြီးသားကို သူ ရလိုက်တိုင်း အမုန်းအငြိုးတွေချည်

အထာ လင်းသောကြယ်ကျတော့ အပြုံးတွေ ဖော်ရွေစွာနှင့် ရင်ဘတ် ညွှန်း တံတားထိုး ငြိမ်းချမ်းရေးယူကြသည်။ ဒါတွေ သူ မသိဘူးထင်သေး။ မင်းရဲ့နောက်မှာ အရိပ်လိုရှိနေတာ ငါ့လို ညွှန်းစေက အသံအော်ကြွေးကြော်သည်။ မျက်နှာထက် မဲ့ရဲ့အံ့ကြိတ်ခြင်းကို အက်ကြောင်းထင်ရစေပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မီးညွှန်မီးလျှံတွေ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် ဖြည့်၍နေလေ၏။

“နင်နဲ့ငါ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကို ထောက်ထားပြီး ခဏလေး လိုက်ခဲ့ပေးပါ အချစ်၊ ခဏလေးပါ”

အချစ်ချိုက မျက်တောင်ဖျားတွေ အောက်စိုက်ပြီး ခေတ္တတွေစေ့သွားသည်။

“ငါ ရိုး(လ်)ရှိ ထိုးရဦးမယ်”

“မိုးအေးကို ငါ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်၊ နင်းဆီတို့ အစားထိုးမလိမ့်မယ်”

ကြိုတင်ကြစည်မှုတွေနဲ့ပါလားလို့ ထပ်တွေးရင်း ဒေါသထွက်စရာ ညွှန်း ဖြစ်ကုန်တော့မှာမို့ အချစ်ချိုက ညွှန်းစေနောက် လိုက်ခဲ့သည်။ မီးခွင့်ရရင် မေးချင်သည်။ အားနာစရာတွေထဲမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာပါသည်။



“ငါ လော(ခ)ချထားတယ် အချစ်”

ဒေါသနဲ့လှည့်ကြည့်ပေမယ့် ညွန်းစေရဲ့ အေးစက်စက် အကြည့်
ဓမ္မာ သူမဒေါသအား အုပ်စီးသွားသလိုရှိသည်။ ညွန်းစေက မျက်ခုံး
ပြေကာ တပ်ထားသော မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်၍ ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်ပေါ်
တင်သည်။

“နင် သိပါတယ်၊ ငါက ဘယ်ကိစ္စမဆို စီစဉ်ရင် အကွက်နေစေ
အောင်စေမှ”

“ယုတ်မာတတ်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းကြီးပေါ့၊ ဖွင့်စမ်းတံခါး၊ ငါ
အိပ်မရှည်ဘူးနော်၊ ညွန်းစေ... ဖွင့်”

“မဖွင့်ဘူး”

ကန်တော်ကြီးရဲ့ သစ်ရိပ်အောက်မှာ အခုလို တံခါးပိတ်၊ မှန်ပိတ်
ချထားတဲ့ကားတွေ အများကြီးရှိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ရပ်ထားကြသော
ကားတိုင်းက ချစ်သူရည်းစား စုံတွဲတွေချည်း။ အချစ်ချိုတို့က စုံတွဲ
အတော်။ ချစ်သူမဟုတ်ဘဲဟုတွေးမိရင်း ညွန်းစေနောက် လိုက်လာတာ
အပြီလို့ တွေးမိသည်။ ညွန်းစေကတော့ အချစ်ချိုဘက် ကိုယ်ကို
အစောင်းလှည့်ထိုင်သည်။

“လင်းသောကြယ်နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေစမ်းပါ အချစ်ရဲ့၊
အဲဒါ ငါ့သတိပေးချက်၊ ပြီးတော့ နင် ငါ့ကို မချစ်ရင်ရတယ်၊

အခန်း (၂၇)

“လို့ရ” နီရင် ရမ၊ မရရင်လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိအောင် ကြိုး
တတ်တာ ငါ့... အချစ်၊ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“ငါကတော့ နင့်ကို မချစ်ဘူး”

ပန်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းတွေက ရဲရင့်စွာ ထွက်ကျလာသော စကား
အတွက် ညွန်းစေက ပန်းတွန့်ပြီး ပြုံးသည်။

“နင် မချစ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာ
ငါချစ်တဲ့သူနဲ့ ငါ ပိုင်ရဖို့ပဲ”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲချုပ်တဲ့လက်တွေကြောင့် အချစ်ချိုက သူမ
လက်လွှတ်သလို ကြောင်အပြုံးမှ ထိုလက်တွေထဲမှ ရုန်းထွက်
ထို့နောက် ကားတံခါးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဒါပေမယ့် ငါကလွဲပြီး တခြားလူကို မချစ်ရဘူး”

“နင် ရူးနေလား”

အချစ်ချို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ထအော်ကာ...

“နင့်ကိုလည်း မချစ်ဘူး၊ ငါ ချစ်ချင်တဲ့ လူကိုပဲ ချစ်တယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ နှလုံးသားဆိုတာ နင် အမိန့်ပေးတိုင်း နာခံတဲ့ စက်ရဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ လာမချုပ်ချယ်နဲ့”

“ချုပ်ချယ်မှာပဲ”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲဆောင်ခါခြင်းကြောင့် အချစ်ချိုက ရှေ့တို နောက်ငင် ခါယမ်းသွားရကာ ခေါင်းပါးနေသွားသည်။ ကာကွယ် နိုင်စွမ်းမဲ့သွားသည့် အချိန်မှာပဲ သူမမျက်နှာသို့ ရိုက်ခတ်သွားသည့် အသက်ရှူငွေ့ နွေးနွေးကြောင့် အချစ်ချိုက မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်အကြည့် နီးကပ်လွန်းသော ညွှန်းစေ့မျက်နှာကြောင့် လန့်သွားသည်။

“သွား... လွှတ်စမ်း၊ ငါ့ကို လွှတ်စမ်း ညွှန်းစေ”

ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အချစ်ချိုက သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ် သည်။ သို့ပေးယုံ သန်မာလှသော ချုပ်ကိုင်မှုဟာ ပန်းတွေမှတစ်ဆင့် သူမကျောပြင်ဆီ ရောက်လာတဲ့အခါ လူကို မရမကဆွဲဖက်သလိုရှိကာ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ကိုယ့်ရင်ဘတ် ထိကပ်နေပြီး အရိုင်းဆန်၍ ကြမ်းတမ်း သော အနမ်းပြုတွေက သူမပါးပြင်ဆီ ကျူးကျော်ရန် ဟန်ပြင်နေခြင်း

အား အချစ်ချိုက အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နေရသည့် အခိုက်အတန့် မှာပဲ...

“ခွမ်း”

ညွှန်းစေ့ဘက်မှ ကားမှန်က ကွဲထွက်သွားသည်။ အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်သော ညွှန်းစေ့မျက်နှာထဲ လက်သီးတစ်ချက် ပြေးဝင်လာပြီး နောက် ကားမှန်ပြတင်းမှ ကိုယ်ကိုကိုင်ကြည့်သူရဲ့ မျက်နှာကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... လင်းသော”

တကယ်ပါ။ ရုတ်တရက်ကြည့် မမှတ်မိသော သွင်ပြင်တွေနဲ့ လင်းသောက မီးခိုးရင့်ရောင်ဆွယ်တာလက်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ ဆွဲတင်သည်။

“လော(ခ)ဖွင့်ဆင်းခဲ့လေ၊ ဒီကောင်က လက်သီးတစ်ချက်တည်းနဲ့ လောကကြီးနဲ့ ခဏ အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားပြီ”

အချစ်ချိုမှာ သူ့ရဲ့သွင်ပြင်ဒီဇိုင်းသစ်ကြောင့် ကြောက်တာတွေ၊ ထိတ်လန့်တာတွေ ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်း မသိဘဲ သူ့ကိုသာ ငေးရင်း သူ့အမိန့်နာခံရင်းက မလွန်ဆန်ခဲ့တာ ချစ်သူရဲ့ အမိန့်ဖြစ်သည်။



အခန်း (၂၀)

“သောက်လိုက်ပါဦး၊ မင်း အရမ်းလန့်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်”
 မီးခိုးရင့်မို့ အနက်ဘက်လှသော ဆွယ်တာဘော်ဒီဖစ်(ထ်)ထဲ
 ခေါင်းစွပ်ပါပေမယ့် သူနဲ့လိုက်ဖက်သလို ထင်သည်။ သံချေးရောင်
 စကင်(နီ)နီနှင့် ဆံပင်တွေကို နောက်သို့ လှန်တင်ထားသော သူ့ဒီဇိုင်းထဲ
 လင်းသောကြယ်ပေမယ့် လုံးဝအသစ်ဖြစ်၏။ အချစ်ချိုက သူ ကမ်းထဲ
 သော ပိုကာဘူးကိုလှမ်းယူပြီး ဒီအတိုင်း ကိုင်ထားပေမယ့် သူကတော့
 ဘူးဖောက်သောက်လိုက်တာ တစ်ဝက်ကျိုးလောက်ပြီ ထင်သည်။
 အရင်က ရှိခဲ့သော တုံ့ဆိုင်းမှု၊ ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေက အခုတော့ အရေ
 လွှာချပစ်လိုက်သလို သူထံ၌ မတွေ့ရတော့ပဲ သူမဘက် လှည့်ကြည့်
 လာသော မျက်ဝန်းတွေကလည်း ရဲရင့်ခြင်းတွေနဲ့ပဲ ဖြစ်သည်။

“ပြောစရာရှိလား၊ ဒါမှမဟုတ် မေးခွန်းတွေရှိလား”

မျက်နှာငဲ့မေးလိုက်ပုံက ဂျစ်တစ်တစ်ဒီဇိုင်းရှိသည်။ အချစ်ချိုက
 ထည်ပင်းမှာ ကပ်ကပ်လေးဆွဲထားသည့် ကြိုးအမည်းတုတ်တုတ်မှာ
 သူ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ယမ်းခါနေသော ကြွတ်ကလေးထဲ အကြည့်ရောက်
 သွားသည်။

“နှစ်ခုလုံးရှိတယ်”

“အင်း... ပြောပါဦး”

မျက်ခုံးတပင့်နှင့် မေးဆတ်ပြောခြင်းကလည်း စွဲမက်ဖွယ်ရာ
 စောင်းလေ၏။ အချစ်ချိုက မျက်လုံးမလွှဲစတမ်း ငေးနေချင်စရာ
 စောင်းသော သူ့ထံမှ အကြည့်တို့က အင်းလျားရေပြင်မှာ ရောက်နေ၏။

“ပထမ ပြောချင်တာတစ်ခုက ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း”

“အိုခေ... ဒုတိယတစ်ခုက”

“ရှင့် ပြောင်းလဲခြင်းအကြောင်း”

လင်းသောက ပန်းနှစ်ဖက်စလုံး တွန့်ပစ်သည်။ လက်ကုန် ပိုကာ
 ထို တရှူးထိုးမောသောက်ပစ်ပုံက ပြောစရာအကြောင်းတွေ များလွန်း၍
 ဆုပ်လက်စအလုပ်တစ်ခုအား ခပ်မြန်မြန် လက်စသတ်ပစ်တာမျိုးနဲ့
 ဖူးသည်။ ဘူးခွံအား ကန်ရေပြင်ဆီ အားပါးတရ လွှဲပစ်သည်။

“ကိုယ်ပြောရင် မင်း တကယ် ယုံမှာလား”

“လောကမှာ ယုံကြည်ထိုက်တဲ့ လူနှစ်မျိုးရှိတယ်။ ပထမ တစ်မျိုးက ကိုယ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေချိန်မှာ နွေးထွေးတဲ့ ခိုလှုံတစ်ခုပေးတဲ့သူ၊ ဒုတိယတစ်မျိုးက ကိုယ့်စိတ်ရင်းအားလုံးကို သိမ်းပွေ့ထားပြီးတဲ့သူ”

“ဒါဆို ကိုယ်က ဘယ်အမျိုးအစားထဲမှာ ပါတာပါလိမ့်”

သူက လူလည်ကျွဲစွာ မေးသည်။ သူနဲ့ပတ်သက်လျှင် အချစ်ရဲရင့်တတ်သော အချစ်ချိုက အခုတော့ သွေးကြောင့်သူ ဖြစ်သွားပြီလားမသိ။ အဖြေရှိပေမယ့် အခါများစွာကလို ရဲရင့်စွာမပြောနိုင်တာ သေချာသွားပြီ။ အရင်က သူသည်းခံမှု၊ အစွမ်းပေးမှုနှင့် သူမကို ရှောင်နှုတ်ပြေးမှုတွေအပေါ် အားမရတာမှန်ပေမယ့် အခုတော့ သူမနှင့် နီးကပ်စွာ တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာတဲ့သူအား မတားရက်သလို ရှောင်မပြောနိုင်။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့နီးရန် ခြေတစ်လှမ်းတိုးရုံလို သိသိကြီးနဲ့ မတိုးရဲတာတွေ စောင့်စည်းအပ်သော မိန်းကလေးတို့ရဲ့ သိက္ခာတရားကြောင့် ဖြစ်သလိုမည်။ အချစ်ချိုက ခေါင်းမောကာ ပခုံးတွေလှုပ်တဲ့အထိ ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

“အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက ရှင်စကားကို ရာနှုန်းဖြင့် ယုံတယ်ဆိုရင် ရပြီ မဟုတ်လား”

အချစ်ချိုရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်ခြင်းကို သူ အများကြီး သဘောကျသွား

သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှတရားက အပေါ်ယံအရေပြား အစ်ထောက်စာသာမဟုတ်။ လျှို့ဝှက်တတ်ခြင်းနှင့် ဖြေဆိုရန်မသင့်သော စကားများကို အပြုံးနှင့် ဖုံးကွယ်တတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဝိုး... မင်း ဆိုးဘူး လင်းသောကြယ်။ အတွေးအခေါ်တွေ တော်တော် တိုးတက်လာပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချီးမွမ်းရင်း သူမထံ ဒုတိယအကြိမ် ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ လိမ္မော်ရောင်မျက်ခွံနဲ့ ထူထပ်ကော့ညွတ်နေတဲ့ မျက်နှာကနက်တွေက သူမမျက်ဝန်းတွေကို ပိုတောက်ပအောင် ပုံမှန်ထားကြသည်။ နှုတ်စင်းစင်းက အဖျားနားမှာ ကော့ချန်နေတာမို့ အစ်သက်တည်းရှိသော အပေါ်နှုတ်ခမ်းပါးကို ဆွဲတင်ထားသလိုမို့ နှုတ်လန်လန် နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း လိမ္မော်ရောင်ဆိုးဆေးနှင့် လိုက်သည်။ လိမ္မော်ရောင်ဖျော့ဖျော့ပြေးတဲ့ ပါးပြင်နဲ့ လိမ္မော်ရောင် ဂါဝန်တို့ ပေါ်က ကုတ်အဖြူ ထပ်ဝတ်ထားသော သူမကြောင့် လင်းသောကလေးလျားကန်ဘောင်ပေါ် ထိုင်နေရင်းက လိမ္မော်ခင်းထဲ ရောက်သွားသလိုလို ခံစားရသည်။

“ပြောပြလို့ရပြီလား လင်းသော၊ ဒီကတော့ နားထောင်ဖို့ အဆင်မပြေဖြစ်နေပြီ”

“အိုဆေ... ရပါပြီ၊ အရင်ဆုံး ပြောပြချင်တာက ကိုယ် အတိတ်က သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အတိတ်က အကြောင်းအရာတွေအားလုံး

၁၇၄

ဆုတောင်း

မှတ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုချိန်မှာ အတိတ်ကလူကို ကိုယ် သဘော
မကျဘူး”

“ရှင့်ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် ဒီလောက်အချိန်လေးမှာ လုပ်ပေးတဲ့
သူက”

“ပြောပြရင် မင်း ယုံပါ့မလား မသိဘူး၊ ကိုယ့်ကြီးကြီးတောင်
မပြောပြဖူးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကို ပြောင်းလဲအောင်
လုပ်ပေး လိုက်တဲ့အရာက သက်ရှိမဟုတ်လို့ပဲ”

“ဘယ်...လို”

အံ့သြခြင်းများနဲ့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်သွားသော လိမ္မော်သီးတစ်လုံး
ကို သင် မြင်ဖူးပါသလား။ ရင်ခုန်ဖွယ်၊ တိမ်းမူးဖွယ်၊ မက်မောဖွယ်
ကောင်းသော ညှို့ချက်များနှင့် သူမကြောင့်။ သူမ ချစ်စရာကောင်းတာ
သူငန်ခံသည်။



အခန်း (၃၀)

“သန်လျက်ပုံ၊ ရွှေသားအတိန်ပြီးတာဆိုတာ ဟိုခေတ် တော်
တော် များများက ပစ္စည်းဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတယ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပေါ့”

ဦးရဲဉာဏ်က ဖုန်းနှင့်ရိုက်လာသော ဓာတ်ပုံကို မျက်မှန်ချွတ်ကာ
အသေအချာ ထပ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အားမရသလို အနီးကပ်
ကြည့်သည်။

“စာတွေရေးထားတာ၊ အဲဒီလိုလား”

အချစ်ချိုက ခက်ရင်းနှင့်ထိုးပြီးသား သစ်သီးစိတ်ကို ပါးစပ်ထဲ
မသွင်းသေးဘဲ ခေါင်းအမြန်ညှိတ်သည်။

“အင်း... စာတွေလိုလို၊ သင်္ကေတလိုလိုနဲ့၊ အတိအကျတော့
သမီး မပြောတတ်ဘူး အန်ကယ်လေး၊ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ
တော့ ဆဋ္ဌမအာရုံက လက်ခံနေတာမျိုး”

ဦးရဲညွှတ်က တူမဖြစ်သူကို ပြန်တပ်ပြီးသော မျက်မှန်တော်
ကျော်ကြည့်သည်။ မိသားစုအားလုံး ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်းအထိမ်းအမှတ်
နှင့် ဒီညစာ စားပွဲကို ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် အစ်မ
အကြံချင်း ဖလှယ်ရန်အတွက် အခွင့်အရေးတောင် မရခဲ့။ ထမင်းစားပြီး
တာနှင့် အချို့တည်းသော သစ်သီးပွဲကို လက်တစ်ဖက်က မ၊ ထူ
လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို တစ်ပါတည်း သူမ အခန်းဆီ ဆွဲခေါ်ထား
သည်။ အခန်းထဲရောက်တာနှင့် တံခါးကို ကျောမှီပြီး သိလိုသမျှ
မေးတာက ပြန်ပေးပိုင်းခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ပုံစံအတိုင်းဖြစ်သည်။
ဒီလောက် အရေးကြီးပြ၊ စိတ်ဝင်စားပြနေတာက ပစ္စည်းကို မဖြစ်နိုင်
တော့။ အချစ်ချိုကလည်း ဦးလေးအကြည့်ကို အခုမှ အထာပေါက်
သွားသလိုမျိုး။ ရဲခနဲဖြစ်သွားတဲ့မျက်နှာကို ဟိုလွဲဒီလွဲနှင့်။ လက်နှစ်ဖက်
ကို ထားစရာ မရှိသလို ဖြစ်နေ၏။

“သိချင်တာတွေ အခုထိ အန်ကယ်လေး မပြောရသေးဘူးနော်”
“ကျုပ်လည်း အတိအကျ မသိဘူးလေ၊ ပစ္စည်းမမြင်ရတာလည်း
ပါတယ်။ ဆွိုတိုကောင်လေးက တခြား ထူးခြားတာတွေရော ဘာဖြစ်
သေးလဲ၊ ဥပမာ- ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်မက်တာမျိုးတွေ ဘာတွေ”
“အင်း... အဲဒီ သန်လျက်လေးရပြီးမှ သူ စစ်သူကြီးဖြစ်နေတဲ့
အိပ်မက် မက်တယ်ပြောတာပဲ”

တကယ်တမ်း သူမ သိခဲ့ရသည့် လင်းသောရဲ့ အိပ်မက်ဆိုတာ
အိပ်သူကြီးတင် မဟုတ်ပါ။

“ကြင်ယာတော်နဲ့တူတယ်၊ ကိုယ်က တိုက်ပွဲထွက်မှာကို သူက
အခုနဲ့ မှာနေတာမျိုး၊ ခက်တာက သူတို့ စကားပြောနေမှန်း သိပေမယ့်
အတွေ့ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ ကိုယ့်ကို စိုးရိမ်နေတာကို
မသိဘယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ် သူနဲ့ရှိနေတာကို ကြည့်နေသလို ခံစားရတယ်”

အဲဒီစကားကို သူမမျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောတုန်းက
အချစ်ချိုမှာလည်း သွေးကြောထဲ ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲ ခံစားရပါသည်။
အိပ်သူပေါ် ပုလွန်ဆိတ်တွေ တရွရွတက်လာတာမျိုးနှင့် အနေရခက်တဲ့
အခါ ဒါ ငါ့ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူးလို့ အားတင်းနေတဲ့ကြားမှ သူ
အကြည့်တွေက မင်းကို ရည်ရွယ်တာလို့ ပြောနေသည်။

“သန်လျက်က နန်းတွင်းပစ္စည်း အဆောင်အယောင်ဆိုတော့
အိပ်သူကြီးတွေ၊ ဘုရင်တွေကို ညွှန်ပြတာပဲလေ၊ အတိအကျကြီးပြောဖို့
မရတော့ သန်လျက်ပေါ်က စာတွေဖတ်ရမှ ပြောလို့ရမှာလေ”

သတင်းထောက်သာဆိုတယ်၊ ဦးရဲညွှတ်က ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်မှာ
အိပ်သူအပါဆုံးက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ လေ့လာသည်။

“ညည်းရဲ့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ အန်ကယ်လေး တစ်နေ့လောက်
အတူချင်တယ်”

အချစ်ချိုက ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တူမဖြစ်သူအ
အမြဲလေ့လာတတ်တာ တစ်ကဏ္ဍ၊ ဝါသနာကိုက သတင်းထောက်
သူများ ပါစင်နယ်ဆို နည်းနည်းစပ်စပ်မှ ကျေနပ်တဲ့စိတ်အခံကြော
ဖြစ်သည်။

“အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ညည်းရဲ့ ပတ်သက်မှုကရော သာမန်
ဟုတ်ရဲ့လား”

အချစ်ချိုက ဝါးလက်စ ပန်းသီးကို တမင် ဖိမိဆွဲ၍ ကျေညာ
အောင်ဝါးသည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ်ကာ သူ့ကို လက်မောင်
ရင်းမှ ဆွဲထူ၍ အခန်းအပြင်ဘက်ထိ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ပတ်သက်မှုက သာမန်ပါပဲ။ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ပြောတာ”

ဒီနေ့ ကျော်သွားရင် သာမန်ဖြစ်ဖို့ အာမခံဘူးဆိုတဲ့ သဘော
လား။ မေးမလို ဟန်ပြင်စဉ်မှာပဲ အချစ်ချိုက နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘိုင့်”

နှုတ်ဆက်လက်ပြကာ အခန်းတံခါးပိတ်ပစ်သည်။ သူ့အဖြစ်
ဒီလိုလား။ လိုရင်လာ မလိုတော့ခွာ။ သုံးမရတဲ့ ဒေါသတွေနှင့် ကျေ
သည်။



အခန်း (၃၁)

ရင်ထဲ တသိန်းသိန်းနဲ့သော ကြည်နူးမှုဆိုတာ ခံစားကောင်းသော
အရာဟု သူ သိခဲ့ရပြီဖြစ်သလို သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်
နို့နေသည်ဟူသော အတွေးနဲ့တင် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရရန်စွာ
မြတ်ကျော်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ပွေ့ဖက်ခွင့်ရသော နွေးထွေးသည့် အထိ
အတွေး၊ သိမ်မွေ့သော နှလုံးခုန်သံနှင့် သူ့မေးဖျားနှင့် ထိကပ်ထား
သော နဖူးပြေပြေလေး။ ထိုမှတ်တစ်ဆင့် တန်းစင်းသွားသော နှုတ်
ကျော့ချိန်ချိန်အပေါ်မှ စီးမိုးကြည့်လျှင် ထောင့်ချိုးညီညာသော နှုတ်ခမ်း
တွေကြောင့် အားလုံးသော ထိတွေ့မှုတွေက လူကို တရင်းတနှီးကြီး
ညှိခေါ်သွားခဲ့သည်။ နဖူးပြင်အား ခပ်ဖွဖွ အနမ်းခြေစဉ်မှာပဲ မျက်လွှာပင့်
ဆွဲကြည့်သည့် မျက်ဝန်းအလှကို လူကို အသက်ရှူဖွားသွားစေသည်။
ဆိုရောက် သူ့ရင်ဘတ်ကို မေးဖျားနှင့် ဖွဖွထောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှား
ပြောသည့်စကားကို အခုချိန်ထိ မမေ့။

“မောင့်...ကို ချစ်တယ်”

ရင်ခွင်ထဲက ဆွေးကြောတွေ ရှိန်းခနဲ ဆွဲပွက်သွားသည်။ ခြင်းအတိဖြစ် မျက်တောင်ဖျားတွေကို ငုံ့နမ်းတော့ ကြည့်လည်စင်းပေးထားသော အနမ်းရဲ့ သားကောင်အဖြစ်။ သူမက ရင်ခွင်ထဲမှာ သိပ်လှနေသည်။ လင်းသောက တောင့်တခြင်းထဲ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသိမ်းဖက်ထားတာ အရိုင်းဆန်သွားလား မသိပေ။ ပါးပြင်မွတ်မွတ်မှတစ်ဆင့် လိမ္မော်ရောင်ရွန်းစိုသော နှုတ်ခမ်းပါး သူ့အသိစိတ်တွေကို လွှတ်ပေးထားပြီးတဲ့နောက် ကျယ်ပြောပန်းနုရောင်မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲ အနမ်းတွေ တစ်ပွင့်ပြီး တစ်ပွင့်ဖြင့် သူက မမောမပန်းနိုင် ကူးခတ်နေမိတာ ပြန်တွေးမိတော့ ရင်ထဲ သိပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်တွေ ဘယ်နှကြိမ်တောင် သုတ်နေတာ သားငယ်”

လက်ခုံကို ကော်ဖီခွက်နှင့် လှမ်းတို့သည်။ ပူနွေးသော အအေးကြောင့် ညက အိပ်မက်ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ လင်းသော လန့်သွား၏။

“အာ... ကြီးကြီး”

သတိပေးပြီး ကြီးကြီးကို မော့ကြည့်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦး

အတိစကားနဲ့ ပြောရလျှင် ဒီခိုင်းအသစ်နဲ့ လန်းနေသော၊ ပြီးတော့ အသစ်ဖြစ်ကာမှ လူက ပြုံးစေဖြစ်လာသော သားငယ်အား ချစ်သလို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပေါင်မုန့်ချပ်ကို မေးခေါ်ထိုးပြသည်။ တော့မှ လင်းသောက ပေါင်မုန့်ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ ပေါင်မုန့် အောင်ပျက်ကာ အပေါ်မှ ထောပတ်တုံးကြီး တင်ထားသလို ဖြစ်နေ အသံကို အခုမှ သူ သတိထားမိသွားပြီး ဟက်ခနဲ ခပ်သဲ့သဲ့ ခြစ်သွားသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဟွန်း... ထောပတ်ထူထူ တမင်စားတာ ကြီးကြီးရ၊ တီဗီမှာ ကြည့်တာပဲလေ၊ ဘယ်ဒေသ ဘယ်နေရာမှာ ရေကြီးတယ်၊ မြစ်ရေ နီးရိမ်ရေမှတ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ”

“အဲဒီတော့...”

မဆီမဆိုင် ထပြောတဲ့ စကားက မိုးလေဝသအကြောင်း ရောက် သွားတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက စိတ်ဝင်တစား စကားထောက်ပေးလိုက် သည်။

“အဲဒီတော့ ရန်ကုန်မှာလည်း ရေကြီးချင်ကြီးနိုင်တာပဲ ကြီးကြီးရဲ့ အဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ လျော့တွက်လို့ မရဘူးဘူး၊ ဒါကြောင့် ရေကြီးတဲ့အခါ ရေပေါ်ပေါ်နိုင်အောင် ထောပတ် ထားထားတာ”

“ဘယ်လို...”

နားရွပ်သွားဟန်နှင့် မေးသော ကြီးကြီးအစ်ကိုကြည့်ပြီး ပြီး
လိုက်သည်။

“စနေထုံး နှလုံးမူတာပါ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ကြီးကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက
သူ့တူကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ သားငယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ကျွန်တော် ကြီးကြီးကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ကြီးကြီးလည်း ပြောစရာရှိတယ်၊ ကြီးကြီး အရင်ပြောမယ်
“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက သူ့မျက်နှာကို
ကြည့်သည်။ အော်စီးစားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်တင်လိုက်ပြီး
ခါးမတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပုံက အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ အရေးကြီး
ဆုံးဖြတ်ချက်ချတော့မည့် နာယကတစ်ဦးနှင့် တူနေလေ၏။

“သားငယ် ခင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်ရမယ်”

ဟင်ခနဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားမယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့် လင်းသောက
အုန်းမလှုပ် သူ့ကြီးကြီးမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကြီးကြီး ပြောမယ်ဆိုတာ ဒါလား”

“အင်း”

ပြန်မေးခွန်းထုတ်တဲ့ လင်းသောကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက အင်းဟု
အသံတိုးတိုးနှင့် ခေါင်းညှိတ်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ လင်းသော မထူး
အဆန်းတာကို သူမက တစ်ဖန် ပြန်ထူးဆန်းနေ၏။ လင်းသောက စားပွဲခုံ
အောက် လက်နှစ်ဖက်ထောက် ရပ်လိုက်ရင်းက ကြီးတော်ကို ပြန်ကြည့်
သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ကြီးကြီး၊ ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံကနေ
အသံကိုမှ ထွက်မသွားနိုင်ပါဘူး”

ခေါင်းညှိတ်ပြီးပြောတာ တလေးတစားပါ။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်ဦး
က အခါတိုင်းလို ဝိတိဗြာမနေနိုင်ဘဲ မျက်ခုံး တွန့်သွားသည်။

“ဘာလို့လဲ သားငယ်၊ ကြီးကြီးက မင်း အန္တရာယ်ရှိမှာကို
ခန့်မှန်းပြီး ဒီလို စီစဉ်ရတာ၊ ကြီးကြီးမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊
အင်လို ထိခိုက်မှုမျိုးနဲ့မှ...”

လင်းသောက စိုးရိမ်သောကားတွေနှင့် ပျူ့ပျူ့ထူထူဖြစ်လာတဲ့ ကြီးကြီး
အသံကို သူ့လက်နှင့် အသာထိးသည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ပါတယ် ကြီးကြီး
ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို ယုံပေးပါ”

မျက်ဝန်းနှစ်စုံက အားပြင်းပြင်းနဲ့ ပစ်ဆောင့်သွားပြီ။
ဒေါ်ခင်ခင်ဦးက သက်ပြင်းချသည်။

“ဘာလို့ မသွားချင်းတာလဲ သားငယ်”

လင်းသောမျက်ဝန်းတွေက သိမ်မွေ့ခြင်းရောင်စဉ်တွေဖြာထွက်
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရောင်ပြန့်ဟပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ချစ်တဲ့သူက ဒီနိုင်ငံမှာ ရှိနေတယ် ကြီးကြီး”
စကားအဆုံးမှာ တစ်ခန်းလုံး တိတ်သွားသည်။



အခန်း (၃၂)

“ပြောင်းလဲမှုက အရင်ကထက် သိသာတယ် ဆရာကြီး၊ အပြင်
ပြောင်းလဲသွားတာ အသိသာဆုံးပဲ”

“စကားကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်း စိုင်းကြီး၊ မင်းတို့ အဲဒီလို မရှင်း
လင်းလုပ်ခဲ့လို့ ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းကလည်း ကောင်လေး တို့လက်ထဲ
ရောက်ပြီးမှ”

“အဲဒီတုန်းက အကြောင်းစုံမသိခဲ့လို့ပါ ဆရာကြီး”

“အခု သိပြီပေါ့”

ဦးမင်းစေက ဝါကျင့်ကျင့် အရောင်ထွက်ကာ ရိရဲနေသော
အပိုက်ချပ်တွေကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကပ်ကြည့်နေရာမှ အကြည့်ကိုခွာပြီး
အသေသည်။ စိုင်းကြီးက ကုတ်အင်္ကျီအမည်းကို စိတ်ကျည်းကျပ်တိုင်း
လုပ်နေသည့်ပုံစံအတိုင်း ရင်ဘတ်နှစ်စကို ဆွဲစေလိုက်သည်။

“သိရပါပြီ ဆရာကြီး၊ ကောင်လေးအပိုင်းအပိုင်းရော၊ ပြီးတော့ ကောင်လေးနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေအကြောင်းပါ သေချာအောင် စုံစမ်းထားပါတယ်”

“ဒါဆို ပြောင်းလဲမှုကို ပြောပါဦး”

“ကောင်လေးက ရဲရင့်လာတယ်၊ မလုပ်ဘူးတာတွေ လုပ်လာတယ် ဆရာကြီး”

ဒါကိုတော့ စိုင်းလေးက ဝင်ပြောခြင်းပါ။ စိုင်းကြီး၊ စိုင်းလေးက ရှမ်းစော်ဘွားတွေရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သစ္စာစောင့်သိသော အမှုထမ်းတွေ ဦးမင်းစေ ဖြစ်ချင်တာဆို ဖွင့်ဟပြောစရာမလို။ အကြည့်တစ်ချက် ရွှေတာနှင့် သဘောပေါက်သည်။ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးမင်းစေ ပျောက်စေခေါ်ခေါ် လူစာရင်းအား စိုင်းကြီးတို့ကို အားထားခဲ့ရတာများ၏။ လိုချင်တာ မရတာကတော့ ထားပါတော့လေ။ အဆောင်ပစ္စည်းဆိုတာကလည်း တန်ဖိုးကြီးမားလေ ခက်ခဲလေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက အဆောင်ပစ္စည်းဆိုတာထက် ထိုထက် တန်ဖိုးရှိသည်။

“မလုပ်ဘူးတဲ့အရာဆိုတာက...”

မှန်ဘီလူးကိုချ၍ ထရပ်ကာမေးသည်။ ဆရာကြီး စိတ်ဝင်စားစွာ တယ်ဆိုမှ စိုင်းကြီးနဲ့စိုင်းလေးက အဖြေချက်ချင်း ပြန်မဖြေပေးနိုင်တဲ့

ဖြစ်။ သူတို့လိုက်တာ တစ်ယောက်၊ တွေ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အဆုံတမထားတာမျိုး ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ထိုးတာမျိုးပေါ့ ဖေဖေ”

အခန်းဝမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတဲ့ ညွန်းစေကြောင့် ဦးမင်းစေ အခန်းထဲသို့ ခုတ်ခမ်းဖျား၍ အမြဲတမ်းရှိနေသည့် ဆေးတံကို ခုတ်ဖြတ်ကိုင်ကာ သားဖြစ်သူထံ လှမ်းကြည့်သည်။ ဖခင်လုပ်ငန်းကို ချစ်မဝင်စားတတ်သော၊ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ငဲ့မကြည့်တတ်သော ညွန်းစေ။ ဒီအခန်းဝထိ ရောက်လာတာတော့ အတော်ထူးဆန်းနေပါသည်။ ညွန်းစေက တံခါးဘောင်ကို ပန်းတစ်ဖက်နဲ့ မှီရပ်နေရာမှ ဆုတ်ခနဲ ခွာရပ်သည်။ အိမ်နေရင်းမို့ ချည်ထည်အဖြူရောင် ဘောင်းဘီ ခြုံထား ခြေမျက်စိနားထိ ပုံကျနေသည်။ ဘော်ဒီအလှပြလှေရှိသော ခြေပြတ်စွပ်ကျယ်က အဖြူရောင်ပေမယ့် ညွန်းစေမျက်နှာက ဆန့်ကျင်ဘက်အနီရင့်ရင့်။

“ဒီကောင်က ကြောက်တတ်တယ်၊ အရှက်ကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ အသံသူ့ကိုမှ ရဲရဲရင်မဆိုင်တတ်ဘူး ဖေဖေ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့် နို့ဆို ပိုဆိုးတယ်”

“မင်းက ဒီကောင်လေးကို သိနေတာလား”

ဆေးတံကြီးနဲ့ လှမ်းထိုးရင်း မေးလာတဲ့ ဖေဖေကြောင့် သူ့ကို

ဒီစကားဝိုင်းထဲ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုတာ ညွှန်းစေ သိသည်။ ထို့ကြောင့်
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ရင်း ညွှန်းစေက အခန်းထဲ တစ်လှည့်ချင်း
မလှုပ်တလှုပ် လျှောက်ဝင်လာသည်။

“အစောကြီးကတည်းက ဒီကော့အကြောင်း ကျွန်တော့်
စုံစမ်းရင် ပြောပြ၊ ဖေဖေတို့ ဒီလောက်ထိ ပင်ပန်းစရာမလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော် သိချင်တာကို ပြန်သိခွင့်ရမှဖြစ်မယ် ဖေဖေ”

“မင်း ဘာသိချင်တာလဲ၊ ပြောကြည့်လေ”

မိတဆိုးသား။ ငယ်ကတည်းက ပညာတော်သည်။ ဆယ်တန်း
အောင်တော့ ဆေးလှိုင်းမီ၏။ ဒီသားအတွက် ဦးမင်းစေမှာ ဂုဏ်ထူး
ခံရသည်ဟူ၍ မရှိ။ ချစ်မှုရေးရာတွေ ရှိလာသည့်အရွယ်ကျပြန်တော့
လည်း သားက စိတ်ချရသည်။

“သား ရင်ခုန်တတ်နေပြီ ဖေဖေ”

သား ကြေညာတော့ သားဖြစ်သူအဖော် ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်
ထားတဲ့ ဦးမင်းစေ။

“ဟား... ဟား... ကောင်းတာပေါ့ သားရဲ့၊ သားက ပညာ
လည်းစုံပြီ၊ ကြင်ယာစုံဖို့ပဲ လိုတာ၊ ပြော... ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊
ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေ မလိုဘူးနော် သား၊ မပြည့်စုံတာရှိရင် ဖေဖေ
အားလုံး ဖြည့်ပေးမယ်၊ အဓိကကျတာက သားတို့ချင်း ချစ်ဖို့ပဲ”

“ကျန်တာတွေ ဖေဖေ ဖြည့်ပေးစရာမလိုဘူး၊ သူ့မှာ ဖြည့်စုံ
အထိ၊ လိုနေတာ အချစ်”

အဲဒီတုန်းက ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားခဲ့သည်။ ဦးမင်းစေ
သိထားသော အချစ်ဆိုတာ သူ လိုချင်သော ပုရပိုက်တွေ၊ သိုက်စာ
တွေလောက် ဖော်ရမခက်ဟု ထင်ထားသည်။ အခုတော့...

“ဒီကောင် ရဲရင့်လာတာရော၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ချစ်သူကို
ခင်လုရဲတဲ့သတ္တိရောက ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ဘယ်ကရလာတာလဲ၊
ရှင်းရှင်းပြောမယ် ဖေဖေ၊ စိုင်းကြီးဆီက သိထားရတာ ဒီကောင်
ဒီလို ပြောင်းလဲလာတာ အဆောင်တစ်ခုကြောင့်တဲ့၊ အဲဒီအဆောင်ကို
ဖေဖေက လိုချင်တယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီအဆောင်ဆိုတာကို ဒီကော့
ဆီမှာ မရှိစေချင်ဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တို့
သားအဖ လက်တွဲလို့ရမလား”

“နေဦး သား”

ဒါကျတော့ ဦးမင်းစေက ကတိုက်ကရိုက် တားသည်။ ကိုယ့်
လုပ်ငန်းက ဥပဒေနဲ့ မငြိစွန်းဘူးဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံကျတော့
ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတာတွေ ရှိသည်။ ဥပမာ လိုချင်သောပစ္စည်းရရန်
ခြိမ်းခြောက်တန် ခြိမ်းခြောက်၊ ဟောက်တန်ဟောက်ရမည်။ အချုပ်
ကိုက်တာမျိုးလည်း ရှိသည့်အခါ သားကို ထိခိုက်မည့်အဖြစ်မျိုးတော့

သူ လက်မခံနိုင်။ ဦးမင်းစေက သားအနားထိ လျှောက်သွားပြီး ညွှန်းစေကို ပန်းဖက် ခေါ်လာသည်။

“သားနဲ့ လင်းသောကြယ်က ဘယ်အထိ ငြိဖူးလဲ”

“ငြိစရာ အကန့်မရှိဘူး ဖေဖေ၊ ဒီကောင့်အနေအထားမျိုး ကျွန်တော်က ငြိစရာကို မလိုတာ၊ ပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ အိမ်မွေးကြောင်ကနေ ရုတ်တရက် ကျားစိတ်ဝင်သွားတာကို ကျွန်တော် ပညာပေးချင်တာ၊ ကြောင်ဟာကြောင်ပေါ့ ဖေဖေ၊ ခုန့်ပျံတတ်တာနဲ့ ကျားဖြစ်ခွင့်မှ မရှိတာ”

သား ပြောတာကို သူ သဘောပေါက်သလို ရှိလာသည်။ လူငယ်သဘာဝ မခံချင်စိတ်တော့ရှိမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားရေးရာတွေ ပတ်သက်လိုက်တော့ ထိန်းချုပ်နိုင်မှု ကင်းမဲ့လေမည်။ ဦးမင်းစေက သားပန်းကို အားပေးသလို ဖွဖွပုတ်သည်။

“သားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒီတော့ သား အစီအစဉ်က”

“ဖေဖေလိုချင်တဲ့အဆောင် ရအောင်ယူပေးမယ်”

“သူ့ဘက်ရော သားဘက်ရော ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး သား”

“ပေးပါလို့ အသာတကြည် တောင်းတိုင်းရလာမှာမှ မဟုတ်တာ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကြောင်ကို ကြောင်မှန်းသိအောင်

ဆော်သံထွက်အောင် ရိုက်ပေးရုံပါပဲ”

ဦးမင်းစေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ သဘောတူညီမှု ပြရပေမယ့် စည်းလွတ်ဝါးလွတ် မဟုတ်ဘဲ...

“မင်းကို ကူညီဖို့ စိုင်းကြီးနဲ့စိုင်းလေး...”

“မလိုဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်ဘေးဒါတွေ ရှိတယ်၊ ဒီကောင်ယဉ်ပါးအောင် ဆုံးမဖို့က လူအင်အား သိပ်မလိုပါဘူး၊ အဆောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ အဲဒါကိုသိမှ ကျွန်တော် ယူလာလို့ရမှာ”

ဦးမင်းစေက လက်ဖျောက်တီးလိုက်တာနှင့် စိုင်းလေးက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ယူလာပေး၏။ ကာလာပုံထဲမှာ အနီရောင်ကတ္တီပါစ ခင်းထားသော ကလပ်ပေါ်တင်ထားသည့် လက်တစ်ဆစ်နဲ့ ရွှေသန်လျက်လေး။ ညွှန်းစေက မယုံနိုင်သလို အံ့သြသလိုမျိုး မျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပင့်သွားသည်။

“ဒါလေးက လူတစ်ယောက်စိတ်ကို အဲဒီလောက်အထိ ပြောင်းလဲနိုင်အောင် စွမ်းသလား ဖေဖေ”

“ကိုယ်တိုင်တွေ့နေရလို့၊ နို့မို့ဆိုရင် ယုံရခက်ကြီး”

“ယုံရခက်ပေမယ့် လိုက်နာပေးပါဦး ညွှန်းစေ၊ အဲဒီအဆောင်က သွေးစွန်းလို့ မရဘူး”

ညွှန်းစေက ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ အူရှင်

၁၉

သုတေသန

နေတာ ကိုယ်တိုင်သိသည်။ ခိုင်းစိုင်းလွန်းတဲ့ကလေးကို တစ်ဆင့်
ဆုံးမခွင့်ရလိုက်သည့် သူစိမ်းတစ်ဆင့်တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို
ဒီကောင်နဲ့က ကရုဏာကင်းသော သူစိမ်းဆက်ဆံရေးမှ အဆင်ပြေချင်



အခန်း (၃၃)

“အဲဒါ ဘာစတိုင်(လ်)”

“ဟဲ့... မေးခွန်းမှားနေပြီ၊ ဘယ်သွားမှာလဲလို့ မေးရမှာ”

နှင်းဆီနဲ့ ပပက သူမကို မျက်စိပစ်မေးသည်။ စုလတ်ကတော့

အိပ်ရာလေး ပင့်တင်ရင်းက သူမ ကားဘောနက်ပေါ် လက်ထောက်ကာ

အိပ်ခန်း ခုန်တက်ထိုင်တဲ့ လင်းသောကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ အချစ်ချို”

အချစ်ချိုက ပန်းတွန့်ကာ အဟွန်းဟု ရယ်သည်။

“ငါ့အနာဂတ်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုဆီ တံတားဆောက်ဖို့ စီစဉ်နေ

တာ”

“နင်နဲ့သူက ဘာလဲ”

ပပက ဝင်မေးသည်။ လေးယောက်လုံး စာလဲမှာ အာရုံမရှိဘဲ

အာနက်ပေါ်ထိုင်နေသည့် သူ့ထံ အကြည့်ရောက်နေတာ အသိသာကြီး

ကို၊ အရင်လို ရှက်တာလည်း မရှိ။ ရှိုးတို့ရှန်းတန်းလည်း မပြောဘဲ
စိမ်ပြေနေပြေ အကြည့်ခံနေရက မင်းသားလေးလောက်သည်။ ဒါကိုကြည့်
နှင်းဆီက သူမြင်သာအောင် နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။

“မော်ဒယ်(လ်)ထိုင်ခိုင်းတာ ကျနေတာပဲ၊ ငါတို့ဘက် ကြည့်
တာ ပြုံးစိစိနဲ့၊ ညှို့ဓာတ်တွေ ပို့နေတာလေ”

မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောပေမယ့် မကြည့်ဘဲမနေနိုင်။ ဝတ်လွှာ
တိုင်း ဘော်ဒီဖတ်(ထ်)တွေပဲဖြစ်ကာ အစိမ်းနုရောင်ရှပ်က မင်းသားလေး
ပန်းဒေါက်ပြားက ငွေမင်ရောင်လက်လက်တွေ ဖွာလရာကျနေတာမျိုး
မီးခိုးရောင်စကင်(နံ)နီနဲ့ တွဲဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာထက်ဝက်နီသော
အုပ်ကျတဲ့အထိ တပ်ထားတဲ့ အညိုနုရောင်မျက်မှန်အောက်မှာ နှုတ်
ဖျားတွေ ကော့တက်နေအောင် ပြုံးစေ။

“အဲဒီ ညှို့ဓာတ်တွေကိုပဲ နင်တို့ မကြည့်ဘဲမနေနိုင်တာ မထင်
လား”

“အောင်မယ်... ကြည့်ပေမယ့် ငါတို့က လွတ်လမ်းရှိတယ်”

“နင်သာ လွတ်လမ်းမရှိဘဲ ညှို့ဓာတ်ကွန်ယက်ထဲ ယက်
ကန် ဖြစ်နေမှာ”

ပယနဲ့နှင်းဆီက အတိုင်အဖောက်ညီညီ နှိပ်ကွပ်သည်။ အခု
ချိုက သင်ပြခြင်းအဆုံးသတ်သွားသော ဆရာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား

အသံနှင့် အိတ်ကြိုးကို ပန်းမှာချိတ်ကာ ထရပ်သည်။

“ဟဲ့... မေးနေတာ ဖြေသွားဦး”

အခန်းပြင်ဆီ ခြေလှမ်းမြင်နေတဲ့ သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး
အသတ်က မေးသည်။

“ငါ သူ့ကို ကားမောင်းသင်ပေးမလို့”

“ဘယ်လို”

တဖန်တပြုအကြည့်တွေကို သူမ ကျောခိုင်းထားပစ်ရန် ရည်ရွယ်
ပြောသားဖြစ်သည်။

“သွားတော့မယ်၊ ညကျမှ ဖုန်းပြောကြတာပေါ့”

အချစ်ချိုက အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်တာနှင့် ဘော့နက်ပေါ်
ဆိုင်းနေသောသူက ပျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလာသည်။ ခဲရောင်လက်ပြတ်
ခါးရှည်အင်္ကျီကို အနက်ရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်းမှာ
ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးရှည်ကြီးက ရင်ဘတ်နား တယမ်းယမ်းနှင့်။
မျက်ခွံပေါ် မီးခိုးရောင်ရဲ့ရိုးတွေ ထူထူထဲထဲ တင်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းကျ
ပန်းရောင်အဖျော့မှာ ပန်းနုရောင်အပြုံးတွေ ပူးပွင့်နေ၏။

“သွားစို့လေ၊ နောက်ကျသွားလို့ ဆော့ရိုး... ဆရာက စာသင်
တာ အရှိန်ကောင်းနေတာနဲ့”

အချစ်ချိုက ကားကို ရီမုတ်(ခ်)နှင့် ဘော့ဖွင့်ရင်းပြောသည်။

သူကတော့ ခေါင်းညိတ်ပြီးသည်။

“နိုးပရော်ဘာလစ်ပါ။ မင်း လာမယ်သေချာရင် စောင့်ရတဲ့ အချိန်က အရေးမကြီးဘူး... တကယ်”

အဲဒီလို လူတစ်ဖက်သား နှလုံးသားညွတ်နှိုးသွားအောင် ပြော တတ်သော လင်းသောကြယ်က အရင် လင်းသောနှင့် လုံးဝ မသက် ဆိုင်သူလို။ သူမတို့နှစ်ယောက် ကားမောင်းသင်ရန် ခြံပြင် ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ အိမ်ရှစ်မိကျိန်းတစ်ခုရဲ့ မလှမ်းမကမ်း မြစ်ကမ်းဘေးသို့ လူနှစ် သော ကွန်ကရစ်လမ်းမှာ အမောင်းသင်၏။ သူက အမြင်ရှိပြီးသား သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီးတော့ မသင်လိုက်ရ။ လမ်းမပေါ် လှည့်ပတ် မောင်းရင်းက ကျွမ်းကျင်အဆင့်တစ်အဖြစ် ရောက်လာသည်။

“လိုင်စင်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

အချစ်ချိုကမေးတော့ သူက စတီယာရင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့် ကစားသည်။

“ရှိတယ်”

“ဒီကအပြန်ကို လင်းသောပဲ မောင်းတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် မှောင်တော့ မှောင်နေပြီနော်၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်၊ ဘေးအားမှာ မင်းတစ်ယောက်လုံး ပါတာပဲ၊ ဒီအ အပြန် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး တစ်ခုခု စားကြမယ်”

“လင်းသောအိမ်က နောက်ကျလို့ စိတ်ပူနေ...”

စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ လင်းသောဖုန်းက မြည်သံထွက်လာ၏။ လင်းသောက စပီကာခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“အင်း... ကြီးကြီး ပြော”

“မှောင်နေပြီ သားငယ်၊ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ ဒီမှာ စိတ်ပူလို့ လှမ်းဆက်တာ၊ ပြန်လာတော့လေ”

“ကျွန်တော် ကားမောင်းသင်နေတာ ကြီးကြီး၊ မနက်ဖြန် ကားတစ်စီး ဝယ်ဖို့အတွက်”

“ဟဲ့... ဘာ... ဘာပြောလိုက်တယ် သားငယ်ရေ၊ မကြံကောင်း စစည်ရာနော်၊ ညကြီးမင်းကြီးကို”

“ဟား... ဟား... ကြီးကြီးရာ၊ ရယ်ရတယ်၊ ကားမောင်း သင်ပြီး ကားဝယ်မှာပဲ၊ မကြံကောင်းမစည်ရာတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမြဲ မောင်းနေတဲ့သူကို မပြောသာပေမယ့် သားကျတော့”

“မောင်းနေကျဆိုတာ အရင် ကားမောင်းတတ်မှန်း ကြီးကြီးရဲ့၊ ဒါပဲနော်... ကျွန်တော် ပြန်လာတော့မှာ၊ စိတ်ပူမနေနဲ့”

လင်းသောက ဖုန်းပိတ်ပြီး အချစ်ချိုဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်ကြီးကြီးက နည်းနည်း အစိုးရိမ်တော့

ကြီးတယ်”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ အချစ်ချို ကားမောင်းခါစကလည်း မာမိသို ကားလမ်းမတွေပေါ် တက်မောင်းရင် ဘေးက အဖော်ထိမှ လွတ်တာလေ၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာမျိုးပေါ့၊ ဟို— လင်းသော အိမ်ပဲ တန်းပြန်ချင်ပြန်လေ၊ ဗိုက်ထဲ သိပ်မှ မဆာတာ မောက်နေတွေမှာ တစ်ခုခုစားကြရင် ဖြစ်တာပဲဥဇ္ဇာ”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ မဖြစ်ဘူး”

“အင်... ဘာလို့”

လှည့်မေးလာတဲ့ သူမမျက်နှာလေးကို သူက တချိန်မတ်မတ် ငေးရင်း အိပ်မက်ကို သတိရစိတ်ဖြင့် ရင်ခုန်သံက အသံစတိတ် ဖြစ်နိုးတလားပြီဖြစ်သည်။ နားထဲတွင် သူမပြောခဲ့သော အဖြေစကား ပြန်ကြားယောင်ချိန်မှာ လက်ကလေးပဲ ပြေးဆွဲထားချင်သလို၊ မပြော ပါနဲ့လို့တာမျိုး ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ထားချင်စိတ်တွေက ထိန်းချုပ် မက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ချစ်တတ်မြတ်နိုးတတ်ပြီဖြစ်သည့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ သူမနှင့် တစ်ခုတည်းလေးတောင် ခွဲမနေချင်တော့။ တစ်မိမိမိထိုင်ပြီး ငေးနေချင်သည်။ သူမနဲ့ စကားတွေ ပြောနေရတာ ကျေနပ်သည့် အချစ်ကို ဆာလောင်ရပြီဖြစ်သည့် ဒီကောင်ကို နှလုံးသားက အချိန်တို နေတာ သူမကို ရင်ဖွင့်ပြရန်ဖြစ်၏။ လင်းသောက သူ့အဖြေ မရမချင်

သူ့အား ငေးနေသည့် သူမအား သွားတန်းတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။

“ပြောစရာရှိလို့”

“အရေးကြီးလို့လား”

“အင်း... ဒီညပြောမှ ဖြစ်မှာ”

တွေခနဲဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ချစ်စိတ် တွေ ပလုံစီလာချိန်မှာပဲ ဝေါခနဲအသံပေး၍ သူ့ကားနားမှ ဖြတ်ကျော် သွားသည့် ဂျစ်တစ်စီး။ အနီရဲရဲမှာ အမိုးတွေနှင့် တံခါးတွေပါ စပ်ထားသဖြင့် အတွင်းကလူကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိခွင့် မရခင်မှာပဲ ကားက ရပ်သွားသည်။

“ဂျီ”

ရှေ့မှ ဘရိတ်ဆောင့်အုတ်သော ကားကြောင့် သူတို့ကားလည်း အလိုလိုရပ်တန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။



အခန်း (၃၄)

“ရှေ့ကားက ဘယ်လိုမောင်း... ဟင်”

အပြစ်ပြောမည့်စကားက ဒီနေရာတင် တို့လို့တန်းလန်း ရပ်သွားရသည်။ ကားမီးရောင်အောက်မှာ ဂျစ်ကားဆီမှ ဆင်းလာသူတွေတွေ့ရသည့်အခါ အချစ်ချို အံ့သြခြင်းထက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းပို၏။

“လင်းသော”

ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ခေါ်ခံရသောသူသည် မေးရိုးကြီး ထာထွက်အောင် အံ့ကြိတ်ထားပြီးမှ အခြေအနေဟာ ပြေငြိမ်းရန်မလွယ်။

“တောက်... ဒီကောင်တွေ သက်သက်ရန်စတာ”

ဒေါသနဲ့ လင်းသောက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းတာနဲ့ တစ်ဖက်က ဖိုးလုံးထဲမှ ခြေကန်ချက်က လင်းသောထံ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာ၏။

“လင်းသော... သတိထား”

အချစ်ချိုက အားရှိသ၍ ကျုံးအော်ကာ ဒီဘက်တံခါးဖွင့်အဆင်းမှာပဲ အနားသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်လာသော ညွန်းစေက သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“နင် ဝေးဝေးဖယ်နေစမ်း အချစ်၊ နင့်ကို အထိခိုက် မခံနိုင်ဘူး”

“ညွန်းစေ... ငါ့ကို လွှတ်စမ်း၊ နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး နင် ဒီလိုလုပ်ရအောင် နင် လူမိုက်လား”

ညွန်းစေက ပါးစောင်လှုပ်ရှုပ်ပါးထားသော ပီကေကို ဖိကျိတ်တော့ အံ့ကြိတ်ထားသလို ဖြစ်သွားသည်။ မိုးအေး၊ ဖိုးလုံးနှင့် အောင်ကျော်တို့ သုံးယောက်ကြား ခံစစ်နဲ့ လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်နေရသော လင်းသောအား ခပ်မဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်ကတည်းက ငါ မလိမ္မာဘူး အချစ်၊ ဒီတော့ ငါ မိုက်တာ ထူးဆန်းစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ ရှေ့လျှောက် ငါ ဆွဲထားတဲ့ အစီအစဉ်ထဲမှာလည်း လိမ္မာဖို့ မပါဘူး၊ နင် ငါ့ကား ပေါ်တက်”

“အို... မတက်ဘူး၊ လွှတ်စမ်း... လွှတ်ဆို”

တစ်ယောက်က အတင်းဆွဲသည်။ အချစ်ချိုက ရုန်းကန်ပြီး ဆွဲခေါ်ရာ မလိုက်ပေမယ့် အင်အားချင်းမမျှသောကြောင့် သူ့ ဆွဲခေါ်

ရာသို့ တရွတ်တိုက်ပါသွားရ၏။ ဒါကိုမြင်တဲ့ လင်းသော သွေးတွေ လှိုက်ခနဲ ဆူပွက်လာသည်။ အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ကြတမ်းဆို၍ သူက ပဝါမကူ ရေမရှူစတမ်း ထိုးနှက်နိုင်ပေမယ့် တိုက်ခိုက်ခြင်း နည်းပရိယာယ်မှာ မိုးအေးတို့လောက် မရင့်ကျင်သေးပေ။ ပြီးတော့ စနစ်တကျ စီစဉ်လာသော တိုက်ကွက်တွေကြောင့် သူ ကျရှုံးမခံနိုင်။ ရုတ်တရက် မျက်နှာဆီ တည့်တည့်တိုးဝင်လာတဲ့ လက်သီးချက်ထဲ သူ မရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့။ မိုးအေးက သူ့ကို နောက်မှ ကျကျနန ချုပ်ထား သည်။ သံအိတ်တစ်အိတ် ထိုးသလို မိုးလုံးက သူ့ရှေ့မှ အတိအကျ လက်စွမ်းပြသည်။ အောင်ကျော်က ကားဆီသွားကာ သူ့အိတ်ထဲ သွန်ချ၍ ဘာတွေရှာဖွေနေမှန်း မသိ။ ရှေ့မှ လက်သီးချက်ကြောင့် နှာခေါင်းထဲက သွေးတွေ ပွက်ခနဲကျသည်။ လူက မူးမိုက်ကာ ကြည့် မရှိ လမရှိကောင်းကင်မှာ နဂါးငွေ့တန်းတွေ ဖြတ်သန်းသွားသလို အမြင်အာရုံတွေက ပြီးပြီးပြန်ပြန်သွားသည်။

“အား... တော်ပါတော့၊ တော်တော့၊ သေကုန်တော့မှာပဲ ညွှန်းစေ... လွတ်... လွတ်စမ်းဆို”

အချစ်ချိုက သွေးချင်းချင်းရဲနေသော လင်းသောမျက်နှာကို မြင် တဲ့အခါ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေရက်တော့။ သူမလက်မောင်းကို မကွပ် တမ်း ဆွဲထားတဲ့ ညွှန်းစေလက်ခုံအား ခေါင်းငဲ့ကာ ကုန်းကိုက်ထား

နာကျင်ခြင်းကြောင့် ညွှန်းစေက ရုတ်တရက် သတိလစ်သွားပုံရသည်။ ဆွဲထားသောလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာမို့ အချစ်ချိုက နောက်တစ်ချက် ထိုးချရန် ရွယ်နေသော မိုးလုံးထံ အပြေးသွားကာ အားရှိသ၍ မိုးလုံးအား တွန်းဖယ်ပစ်သည်။ အလစ်မှာ အတွန်းခံလိုက်ရ၍ မိုးလုံးမှာ ယိုင်ထွက် သွားချိန်မှာပဲ လင်းသောက နောက်က ချုပ်ထားသော မိုးအေးမျက်နှာအား နောက်စေ့ဖြင့် ပစ်ဆောင့်သည်။ အချုပ်အနှောင်တွေ ကင်းလွတ်သွား ချိန်မှာပဲ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲကာ ကားဆီပြေး၏။ ရှာဖွေလို့ကောင်းဆဲ အောင်ကျော်ကို လင်းသောက ခြေကန်ချက်နှင့် ရွံသိမ်းပေးလိုက်သည်။

“လင်း... သော”

သူ တွဲထားသော သူမက လက်ကိုဖြုတ်ချပြီး သူ့ကို ရှေ့သို့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ လင်းသောက ယိုင်သွားတဲ့ ကိုယ်ကိုထိန်း ပြီး ချာခနဲ ဒီဘက်အလှည့်မှာပဲ အုန်းခနဲမြည်သံကြီးနဲ့အတူ အချစ်ချိုက သူ့ရင်ခွင်ဆီ ထိုးစိုက်ကျဆင်းလာ၏။

“အချစ်”

သစ်သားတုတ်ကြီးကိုင်လျက်နှင့် ညွှန်းစေက အော်သည်။ လင်းသောက ရင်ခွင်ထဲက သူမကို ဖမ်းပွေ့လိုက်၏။

“ဟေ့... ဟေ့... ရပ်ကြစမ်း”

“ရန်ဖြစ်နေတာကွ၊ ကောင်မလေးကို ထိသွားတယ်”

“ရပ်စမ်းဟေ့၊ ဓာတ်မီးတွေ ထိုးထားပါဟ၊ ပြေးကုန်လို့မှတ်မိအောင်”

“လူမှတ်မိတာ ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ အဲဒီ ဂျစ်ကားအနီးကပ်ကိုမှတ်”

“ဟဲ့... ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး၊ ဒဏ်ရာရနေတဲ့လူတွေကို ဆေးပေးပို့ဖို့လုပ်ကြ၊ အဲဒီကောင်တွေကို ရဲစခန်းပို့ရမှာ၊ ထားလိုက်တော့ ဒီလူတွေက အရေးကြီးတယ်”

အော်ဟစ်သံတွေ၊ သတိပေးသံတွေနဲ့ ခြေသံတွေ ဆူညံစွပ်စွပ်နေသည့် ကြားထဲမှ လင်းသောက အချစ်ချိုကို ပွေ့ချီသည်။ အချစ်ချိုကတော့ တစ်လောကလုံး မျက်ကွယ်ပြုထားသည့်အတိုင်း။ သူ့ထဲတိုင်မှာ မျက်နှာအပ်၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။



အခန်း (၃၅)

“မင်း ဝင်တွေ့စရာမလိုဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ငါ့သမီး အော်သာတာ မသက်သာတာ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မင်းကို တွေ့ခွင့် မရဘူး”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်သွားတာပါ အန်တီ၊ အဲဒါကြောင့်”
“ဒီမယ် မောင်ရင်”

ဒေါ်မိမိသူက ဒေါသနှင့်အော်တော့ ခင်ပွန်းသည် ဦးလင်းညာဏ်က နားကိုကိုင်ပြီး ခပ်နာနာဖျစ်ညှစ်ပြကာ သတိပေးသည်။ ရန်ပွဲတွင် ဒေါ်မိမိ၍ ဒဏ်ရာကြီးနှင့် သမီး ဆေးခန်းရောက်နေသည်ဆိုကတည်းက အော်မှာ စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် သောကဗျာပါပွေ့ပြီး တင့်တိုနှင့် ဆေးခန်းလိုက် အရတာ ကိုယ်ချင်းစာသည်။ သမီးက လူငယ်ပီပီ အပျော်အပျစ် ခင်တာ ရှိမည်။ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများကာ လည်ပတ်

ခြေဆန့်တတ်သည်ဆိုပေမယ့် ဒီလို ရန်တွေဘာတွေ မဖြစ်ဘူးနဲ့ အခုတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် ရန်ပွဲထဲ ဝင်ဖျန်ဖြေရင်း ဖြစ်ရသည် ဆိုတော့။ သူက ဖခင်တစ်ယောက်မို့ စိုးရိမ်တာမှန်ပေမယ့် တစ်ဖက်တောင်းယန်လာမှတော့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်မိမှာမဟုတ်။ မိကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ချေ။ ပြောချင်တာကို ပြောလိုက်ရမှ စိတ်အာသာဖြေ ဖြစ်သည်။

“တို့သမီးက ဒီလို ရန်ပွဲတွေ ဘာတွေနဲ့ တစ်ခါမှ ထိတွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုဆိုးတာက တို့သမီးကိုပေါင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းအသိုင်း အဝိုင်းကို ငါတို့က ဘိုးဘွားကစပြီး မြေးဖြစ်အထိ သိအောင် ကြိုးစားထားတယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းသန့်ပြီး မိဘပြောစကားနာခံတဲ့ ကလေး မျိုးတွေက ငါ့သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ မင်းနဲ့တော့ ဘယ်အချိန်ခင်ဦး ဘယ်လို သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားလည်း ငါ မသိဘူး၊ ငါသိတာက ဒီလို ပွဲတိုင်းကျော်ကာ ရိုက်တာရှိတဲ့ လူမျိုးနဲ့ ငါ့သမီးကို သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခွင့် ဆက်ပေးရင် နစ်နာတာ ငါ့သမီးပဲ ရှိတော့မှာပေါ့၊ ဒီတော့ မင်း ထွက်သွားပါ”

“ရှင် နှင်စရာမလိုပါဘူး”

“ကြီးကြီး”

လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်ဆစ်ကွေးတွင်ချိတ်ပြီး နောက်သို့

ရောက်လာတဲ့ ကြီးကြီးကြောင့် လင်းသောက ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန် ရိုက်ပြီး သေပြီဆရာလို့သာ အော်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ကြီးကြီး စာလည်း နဂိုကတည်းကမှ သူ့ကိုထိလျှင် မရသော ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ ဆေးခန်းက ကြီးကြီးမိတ်ဆွေရဲ့ ဆေးခန်းမို့ သူ အကြောင်းမကြားရပဲ ကြီးကြီးမှာ အလိုလိုသိသွားတဲ့အဖြစ်။ တခြားဆေးခန်းတွေဆိုရင် ဒီလို ရန်ဖြစ်ပြီး လာသောအမှုမို့ လက်မခံ၍ ကြီးကြီးမျက်နှာနှင့် ဒီဆေးခန်းဆီ ဝင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ညတော့ နေလိုက်ဦး၊ ခေါ်ခင်ခင်ဦး၊ သွေးပူတုန်းဆိုတော့ တိုယ် ဘယ်နား နာသလဲဆိုတာ မသိတဲ့သူများတယ်လေ၊ စိတ်ချရ အောင် အခြေအနေကို ဒီတစ်ည ချက်(ခံ)လုပ်ကြည့်တာပေါ့”

လို့ ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ပြော၍ သူ နေလိုက်တာက အချစ်ချို အခြေအနေကို သိချင်၍ပါ။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကရော စိုးရိမ်ရလား၊ ဒေါက်တာ”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူးဗျာ၊ ခေါင်းထိထားတော့ မောင်ရင့်လောက်တော့ ဘယ်မြန်မြန်ကြီး သတိရမှာလဲ”

အဲဒီကတည်းက သူ့ခြေလှမ်းကို ရိပ်မိသူက ကြီးကြီး။

“ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတော့တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သွားတွေ့တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်နဲ့ သားငယ်၊ ကြီးကြီး ခုနက

တောင်းပန်စကား သွားပြောတော့ သူ့အမေရဲ့ မျက်နှာကြောထဲ သဘောမကျဘူး”

သတိပေးထားလျက်က တွေ့ချင်စိတ်က ထိန်းမနိုင်၊ သိမ်းမနိုင်၊ ကြီးကြီးအလစ်မှာ သူ ထွက်လာတာက ပွဲဆုအောင် လုပ်သလိုဖြစ်သွား ပြီလား။ ဒေါ်ခင်ခင်ဦးကတော့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် လေသံမာမာ အမေပြောခဲ့သော သားငယ်အား ဖို့ချိုးမျှစ်ချိုး ပြောနေခြင်းကို မခံမရပ် ဖြစ်လာသောစိတ်နှင့် ဒေါသက ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သည်။

“ကျွန်မရဲ့သားကလည်း မိမနိုင်ဖေမနိုင် မဟုတ်ဘူး၊ ဆုံး စကားတွေနဲ့ ရင်အုပ်မကွာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကလေးပါ”

“ဒါဆို သူများ သားသမီးကို ရန်ပွဲထဲ ဆွဲမထည့်ဖို့ ဆုံး စေသွားတယ်နဲ့တူတယ်... ဟုတ်လား”

“ရှင်ကရော... သမီးမိန်းကလေးမွေးထားပြီး ကားတစ်စီး လွှတ်ထားတာကရော၊ ဘာလဲ... ဒါ ခေတ်သစ်ဆုံးမနည်းပဲလား”

“ရှင်... ရိုင်းလှချည်လား”

“ကြီးကြီးကလဲဗျာ”

လင်းသောက ကြီးကြီးကို ဆွဲခေါ်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကြီးကြီးက ဒေါသအရင် ထွက်နေလို့ပါ”

“ဟဲ့... သူ့မှာတင် ဒေါသရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလကားရတဲ့ ဒေါသ လူတိုင်းမှာရှိတယ်၊ ထွက်သွားကြစမ်းပါ၊ နင်တို့ကို မြင်ရတာ အထူသိုလ်များလွန်းလို့၊ သွားကြစမ်းပါ”

သူက ကြီးကြီးကိုဆွဲ၊ တစ်ဖက်က အမျိုးသားကြီးက သူ့ဖုန်းကို ဆွဲရင်း ရန်ပွဲကို ပြေငြိမ်းလိုက်ရသည်။ ကြီးကြီးကတော့ မပြေငြိမ်းနိုင်တဲ့ ဒေါသတွေ သူ့ထံ အဖျားခတ်လာသည်။

“မင်း အဲဒီဟာမလေးနဲ့ ပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူးနော် သားငယ်... ဒါပဲ”

ကြီးကြီးက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ပေမယ့် အချစ်ကြောင့် ခင်းမိန့်ကို လွန်ဆန်ရဲသော နှလုံးသားရာဇဝတ်သားတွေ ရှိသည်ဆိုတာ ကြီးကြီး မေ့နေတာနဲ့ တူသည်။ မသိတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ကြီးကြီးက အပျိုကြီးကိုး။



အခန်း (၃၆)

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဦးနှောက်အတွင်း သွေးယို
တွေ ဘာတွေ မရှိပါဘူး၊ နှော့မယ်(လ်)ပါပဲ၊ ချုပ်ထားရတာဆို
အနာကျက်ဆေး သောက်ရမယ်၊ တစ်ပတ်နေရင် ချုပ်ရိုးဖြေရမယ်”

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ စကားကြားမှ မာမီစိတ်ပူခြင်းတွေ လေ့လာ
သွားသည်ထင်၏။ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ပြီး သူမအနားရှိရန်
အခြေအနေအား မာမီက စတင်ရှုပ်သိမ်း၏။

“သမီးအတွက် စိတ်မပူရတော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားကြားမှ ဗိုလ်
ဘာတွေ ဆာလာတယ် ဒါလင်ရေ၊ သမီးရော... ဘာစားခွင့်
ပြော”

သူမလက်ကို ဖွဖွကိုင်ပြီး မေးသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
ခပ်ပြီးပြီး။

ဝန်းနုရောင် ထက်လွှာရဲ့

“အဲဒါကြောင့် မိကို ကိုယ်ပြောတာပေါ့၊ သက်သာသွားမှာပါ
ဆိုတာ၊ မိကမှ မယုံဘဲ၊ အခုတော့ကြည့်စမ်း၊ လူကြီးချင်း ရန်များတာ
ထလွဲပြီး...”

“ဘယ်သူနဲ့ ရန်များတာလဲဟင် ဒယ်ဒီ”

အချစ်ချို တကယ် ဘာမှမသိခဲ့တာပါ။ ရန်ဖြစ်ကြပြီးတဲ့နောက်
ခေါင်းထဲ အုန်းခနဲမြည်ကာ ပူထူသွားတာပဲ သတိရသည်။ ဒါတောင်
သတိမလစ်ခင်အတွင်း လင်းသော ထိခိုက်ခြင်းမရှိတဲ့အပေါ် ကျေနပ်
နေခဲ့သေးတာပင်။ ဒီဆေးခန်းပေါ် လင်းသော ခေါ်လာတဲ့အထိလည်း
သိနေခဲ့ပြီး လင်းသောပွေ့ချီတဲ့အထိ ကြည်နူးစိတ်တွေနဲ့ ရှိနေခဲ့သည်။
အခု သူမ သတိလစ်သည့်ကာလအတွင်း ရန်များခဲ့သည်ဆိုတော့။
ဒယ်ဒီက သူမမေးခွန်းကို ဖြေရန် နှုတ်ခမ်းပြင်ဆဲမှာပဲ မာမီက ကြား
ဖြတ်သည်။

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ရန်ဖြစ်တဲ့ ကလေးကချေကြောင့်ပေါ့၊ သင်း
အမေနဲ့ မာမီ စကားများကြတာ၊ သူများသမီးရဲ့ ကားကိုလည်း လာစီး
သေး၊ ဒီကြားထဲ ရန်ပွဲထဲပါ ဆွဲထည့်တာ၊ အခု ကြည့်စမ်း၊ ခေါင်းကို
ထိတာများ ပေါ့သေးသေးထင်လား၊ အတိတ်မေတာတို့၊ ဦးနှောက်ထဲ
သွေးရောက်တာတို့ဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူ လာအလျှော်ပေးမှာလဲ၊ သင်း
တို့က တောင်းပန်တယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဝတ္တရားကျေပေမယ့်၊ ဒီမှာက

တစ်သက်လုံး ခံစားသွားရမှာလေ”

“မာမီ...”

နု(စ်)က ခေါင်းအုံးကို မြင့်မြင့်လေး ခုတ်တင်ခေါင်းရင်းထောင်ထားပေး၍ သူမ ခပ်မတ်မတ်ထိုင်လို့ရနေပါပြီ။ မာမီရဲ့ အသွားအလာကို နားထောင်ရင်း လင်းသောတို့ဘက်အား ပြင်းထန်ထန် ပြောပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်စရာမလိုတော့။ လင်းသော စိတ်ဆိုးသွားတာလား။ တကယ်ဆို ဒီပြဿနာရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကတော့ သူမကြောင့်ဆိုတာ အချစ်ချစ်ပဲ သိသည်။ ဒီကြားထဲ လင်းသောမေးစာခံ။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြမည်ဟု ကြံရွယ်ခဲ့တာ မာမီက သူမကို ဖြေရှင်းခွင့်မပေး။

“မာမီ ပြောထားမယ်နော် သမီး၊ အပေါင်းအသင်း ပေါင်းသင်းဆိုတာ ကိုယ်ပေါင်းစိတ်ခွာ လုပ်သင့်တဲ့လူကို လုပ်ရတယ်။ ဒီနေ့ဟိုလူနဲ့ မခေါ်နဲ့၊ ဒီလူနဲ့ မသွားနဲ့လို့ မာမီ မချုပ်ချယ်ခဲ့ဘူး။ သမီးက အဖော်မင်တတ်တာကို သိလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ယောက်တော့ မာမီတားရလိမ့်မယ်၊ သားက ဂျစ်တစ်တစ်၊ မအေက မှန်တော့ရပ်နဲ့။”

“ဒါဆို ညက သူ လာသွားတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊ လိုက်ခန့်ခန့်သောရင်ခွင် ကိုယ်စားပြု၍ မေးသောအသံက အသံကတော့

အမြင့် မညီညာခဲ့။ မာမီကတော့ နဂိုထက် တင်းသောမျက်နှာကြောဖြင့် သူမထံ မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်းကြည့်သည်။

“လာသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် တွေ့ခွင့်မပေးပါဘူး၊ စာတ်လမ်းတွေ ပေရှည်မှာစိုးလို့၊ သမီးလည်း ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဒါပဲ”

“ကဲပါ မိရယ်၊ ကလေးလည်း ဒဏ်ရာကြီးခဲ့ကို၊ ဆူမနေခဲ့တော့၊ သမီး သက်သာနေပြီပဲ၊ ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်လေ၊ အဆန်းဆန်းဘေးမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင် တွေ့ခဲ့တယ်၊ ကိုယ်တို့လည်းစားရင်း သမီးအတွက်လည်း ဝယ်ရင်းနဲ့။”

ဒယ်ဒီ ပြောတော့မှ မာမီက အာရုံပြောင်းသွားပုံရသည်။ သူမကို ခြည့်ရင်း စိတ်မချသလို ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”
အချစ်ချစ်က ချက်ချင်း ပြုံးပြလိုက်ကာ အနားမှာရှိတဲ့ နု(စ်)ကိုပါ အကြည့်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ် မာမီရဲ့၊ မူးတာမိုက်တာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အခုတော့ နု(စ်)လည်း ရှိနေတာပဲ၊ သွားစားပါ၊ ညကလည်း တစ်ညလုံး စိတ်ပူခဲ့တာဆိုတော့ အပြောင်းအလဲပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

ပြောတာတောင် မာမီက နောက်ဆံငင်ပြီး စိတ်မချ၊ လက်မချနဲ့ အချစ်ချစ်ကပဲ မာမီ စိတ်ချအောင် ပြောလိုက်ရသည်။

“စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သမီး ဖုန်းဆက် မှာပေါ့”

မာမိက အချစ်ချိုကို စိတ်မချတချာနှင့် အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ မာမိတို့ အခန်းအပြင်ရောက်ပြီးဆိုတာနဲ့ အချစ်ချိုက ခုတင်ပေါ်မှာ ဆင်းကာ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်သည်။

“ဆရာမ... ညကလေ ကျွန်မနဲ့ အတူပါလာတဲ့တစ်ယောက် သူ ဘယ်အခန်းမှာလဲဟင်၊ သူ့အခြေအနေရော သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်၊ သူက ပွန်းရုံပဲရုံပဲဥစ္စာ၊ ပထမတော့ အခန်း ချင်းကပ်ရပ်ပဲ၊ နောက်တော့ အမေချင်း အဆင်မပြေဖြစ်သွားတာနဲ့ သူ့အမေက ဟိုဘက်ထိပ်အခန်းကို ပြောင်းသွားတာ၊ သူလည်း တစ်ည လုံး ညီမအခန်းရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတာ”

ဆရာမစကားကြောင့် တွေ့ချင်စိတ်ကို ဖိအားပေးလိုက်သလို ရှိသည်။ အချစ်ချိုက မပြီးသင်ရသေးသော ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနဲ့ သူ့ဆီသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“အချစ်ချို သူ့ကို သွားတွေ့ချင်တယ်၊ အခန်းနံပါတ်တော့ ပြောပြပါနော်”

“ညီမ အမေက...”

“မာမိ မသိအောင် သွားမှာပါ၊ ဟို... ဆရာမကိုလည်း အကြံ

ဆရာမရပါဘူး။ မာမိ ပြန်မလာခင် အချစ်ချို အရင်ရောက်အောင် ပြန်လာပါ့မယ်”

သူမအသွင်က သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ဆရာမက ဆံပင်ခြင်းတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြုကာ အခန်းနံပါတ်ကို အသာတကြည် ပြောပြလေ၏။ အခန်းနံပါတ်သိတာနဲ့ ဆေးရုံဝတ်စုံပင် မလဲနိုင်ဘဲ ချွတ်သွားရန် ဟန်ပြင်သော သူမအား နာ(စ်)က လက်လှမ်းဆွဲထားသည်။

“ရှင် အချိန်မီ ပြန်လာဖို့တော့ မမေ့ပါနဲ့နော်”

သူမက ခေါင်းညိတ်၍ ကတိပေးခဲ့ပြီး ထိုအခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တုန်းကတော့ ကတိဆိုတာ တည်အောင်ထိန်းဖို့ ခက်တဲ့ အရာလို့ သူမ ထင်မထားတာ သိပ်မှားသွားသည်။



အခန်း (၃၇)

“ဟင်”

လင်းသောမျက်လုံးတွေ အံ့သြစိတ်ကြောင့် ဘယ်နှကလေးထဲ ကျယ်သွားလဲမသိ။ သူ့ရှေ့မှာ လာနေသူက ပန်းရောင်ဆေးရုံဝတ်စုံ နှင့် အချစ်ချို။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ခြေလှမ်းတို အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် လှမ်းနေတာက နောက်ကြောင်းမအေးမှန်း သိသွားသည်။ လင်းသောက အင်္ကျီပွပွ၊ ဘောင်းဘီပွပွမှာ ဆံပင်လိမ်လိမ် လေးတွေက ပန်းနှစ်ဖက်ပေါ် ကပိုကရိုလေး ကျနေသေးသည်။ နုပျို စည်းထားတဲ့ ပတ်တီးကြောင့် ဆံပင်တွေကို ထိန်းထားတဲ့ ခေါင်းစည်း လိုတောင် ဖြစ်နေသေးသော သူမလေးကိုကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစိတ်က နှလုံးသားကို တတိတိ တိုက်စားလာ၏။ သူမ သူထံ လာတာပဲဖြစ်တော့

ခန်းမရောင် ဝတ်လွှာနဲ့

သူလည်း တွေ့ချင်လွန်းလို့ ကြီးကြီးအလစ်မှာ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုကောင်မလေးအခန်းဘက် လုံးဝခြေဦးမလှည့်နဲ့နော် သားငယ်၊ ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့သာ မုန့်ဝယ်ပေးရမှာ၊ မင်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူး”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကြီးကြီးရာ၊ အကောင်းကြီး ရှိသေးတာကို”

“အေး... အကောင်းကြီးမို့ ငါ စိတ်ပူတာလေ၊ သတိမေ့နေရင် တောင် ဒီလောက် စိတ်ပူရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးက ခေတ်လွန်ဆန်းကလေး၊ မအေးက ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနဲ့”

“ကဲ... သွားပါ ကြီးကြီးရာ၊ ကျွန်တော် ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ် အစား လဲထားမယ်၊ ကြီးကြီး မုန့်ဝယ်လာတာ စားပြီးရင် အိမ်ပြန် ဖြတာပေါ့”

ကြီးကြီးက သူ့ကို မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်သည်။

“အဲဒါများ၊ အိမ်ပြန်မှ ဝင်စားလည်း ဖြစ်တာပဲကို၊ အခုချက်ချင်း ကြီး”

“ဗိုက်ကလည်း အခုချက်ချင်းကြီး ဆာဆာလောင်လောင် ဖြစ်လာတာကိုး ကြီးကြီးရဲ့”

အတော်လေး တိုက်တွန်းလိုက်မှ ကြီးကြီး ထွက်သွားတာပါ။

သူကတော့ ဆေးရုံဝတ်စုံ လဲထားပြီးဖြစ်၍ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ဖုန်းကောက် ထည့်ပြီး သူမအခန်းဆီ လျှောက်လာတာ သတင်းမေးရုံ၊ တွေ့ချင်နဲ့ သက်သက်ပါ။ အခုတော့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်က လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံမိသည်။

“လင်းသော”

အချစ်ချိုကလည်း သူ့ကိုတွေ့၍ အံ့သြသွားသည်။

“မင်း သက်သာရဲ့လား၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုတဲ့လဲ၊ ကိုယ့် တစ်ညလုံး စိုးရိမ်နေခဲ့တာ”

သူမကို ချက်ချင်း ပွေ့တော့မလို၊ လက်ကလေးပဲ ပြေးဆွဲတော့ မလို ပျာယာခတ်နေပြီးမှ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ထိန်းချုပ်သလိုမျိုး အချင်းချင်း ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မေးပုံက အချစ်ချိုအတွက်တော့ ကြည့်နဲ့ စရာကောင်းလေသည်။ အချစ်ချိုက သူ့ရှေ့ရပ်ကာ သူ့မျက်နှာထို့ မော့ကြည့်နေရင်းက တစ်လောကလုံးကို မေ့သွားသည်။

“ကောင်းသွားပါပြီ၊ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ အချစ်ချိုကလည်း လင်းသောကို စိုးရိမ်နေတာ”

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်...”

ပြောလက်စ စကားက မဆုံးလိုက်။ သူနဲ့ မျက်စောင်းထိုးမှာ ရှိတဲ့ ဓာတ်လှေကားတံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်လာကာ ထွက်လာသူတွေထ

ပြီးကြီး။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ မိဘတွေ။ လင်းသောက သူမလက်ကို ဆွဲပြီး ဘေးနားမှာရှိတဲ့ အခန်းလွှတ်ဆီ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းလွှတ်က ဆေးပစ္စည်းတွေထားတဲ့ အခန်းမို့ သံမဏိစင်တွေ ဆီမှာ ပတ်တီးလိပ်တွေ၊ ဆေးဘူးတွေနှင့် ဂွမ်းတွေ၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေ အစုံအလင်။ နှစ်ယောက်သား တံခါးကို အသာလေးဟပြီး ခြံရောင်ကြည့်တော့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက အကြီးအကျယ် မျက်လုံးချင်း စစ်ခင်းလျက်ရှိပြီး သူမ ဖခင်ကတော့ အတော်ကြီး စိတ်ညစ်နေသည်။

“စိတ်ချ... ကျွန်မသမီးက ကျွန်မစကား နားထောင်တဲ့ သမီး ဆီမှာ၊ သူက အရင်စပြီး ပတ်သက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်သားကသာ ဈေးယောင်းမိစေနဲ့”

“အို... ဖျားယောင်းရမယ်၊ ရှင်မို့လို့ ပြောရက်တယ်၊ ကျွန်မ သားကလည်း တစ်သက်လုံး ကျွန်မစကားကို ဖယ်ရှားခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ စိတ်သာချ၊ ကျွန်မသားက ရှင့်သမီးကို မျက်လုံးနဲ့တောင် ချွေကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အပြိုင်အဆိုင် စကားစစ်ထိုးနေတာကို ကြားရသလို အပြီးတကြီး မျက်လုံးတွေနဲ့ ရန်စောင်နေတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။ နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမြေ့။

“လူကြီးတွေ တိုက်ပွဲကတော့ ပြင်းထန်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ခါးထောက်မေးတော့ အချစ်ချိုက ခေါင်းခါသည်။

“မသိတော့ပါဘူး လင်းသောရယ်၊ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်တယ်”

ခြေကုန်လက်ပန်းကျွတ္တာနဲ့ နောက်ကျောကို မှီချလိုက်စဉ်မှာပဲ အနောက်က ဘီးတပ်သံမထိစင်ကြီးက မှီချလိုက်သော သူမပိတ်ထို မခံနိုင်ဘဲ ဝေါခနဲ လျှော်ထွက်သွားလေသည်။ ရုတ်တရက်မို့ အချစ်ချိုက လက်လွှတ်၊ ခြေလွှတ်နှင့် ယိုင်ထွက်သွားချိန်မှာ စင်ကြီးရဲ့ အဆီဆုံးက ကတ်ထူပုံးတွေ ပြိုကျသည်။

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“အ...”

နာပြီအထင်နှင့် ဇက်ပုပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အော်ပစ်လိုက်စေမယ့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးက လုံခြုံနွေးထွေးရာအရပ်ဆီ ရောက်ရှိသွားသည်။

“လင်း... သော”

ခေါင်းမောခေါ်လာတဲ့ သူမဦးခေါင်းကိုဖိကာ ရင်ခွင်၌ ကပ်ထား

မိသည်။ အရှိန်နဲ့ ပြုတ်ကျလာတဲ့ ကတ်ထူပုံးကြီးတွေက သူ့ခေါင်းပေါ်၊ ကျောပေါ်သို့ အငြိုးတကြီး ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းလာတာကို ညည်းခံရင်း သူမလေးကို မထိအောင် ကာကွယ်ထားမိသည်။ အချစ်ချိုကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲနေပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို နမ်းနေသလို ဖြစ်နေတာကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေက နှလုံးသားမှာ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်အလား ခုန်ပေါက်နေတာ သူ ကြားမိမှာမို့၍ အသက်အောင်ထားမိတဲ့အထိ။ ပုံးတွေကျတာလည်း ရပ်သွားပြီ။ လင်းသောက ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်နေတဲ့ သူမကို ခိုတိုးဖက်ထားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“ဖက်ထားတာ လွှတ်ဦး”

အချစ်ချိုက ရင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းထောင်ထကာ ပြောသော မျက်နှာထား ဆေးနီဖြန်းထားတဲ့အတိုင်း။ ရဲရဲနီစွေးနေ၏။ လင်းသောက ထိုမျက်နှာလေးအား တစ်မျက်မက်မက် ငုံ့ကြည့်ရင်း ဝုန်းဒိုင်းကြသော ရင်ခုန်သံက မလွှတ်နဲ့ ဖက်ထားလို့ အမိန့်ပေးနေသလို။ လင်းသောက ခိုတိုး၍ ဖက်သောအခါ သူမက ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“လွှတ်တော့လေ၊ ပုံးတွေ မကျတော့ဘူး”

“မကျပေမယ့် မလွှတ်ချင်ဘူး”

“အင်... ဘာဖြစ်လို့”

“ချစ်လို့”

“ရှင်နော်”

“မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

“အို...”

ဖျတ်ခနဲ မျက်ခွံပေါ်ကျရောက်လာတဲ့ အနမ်းတွေကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ကျသွားကာ ကမ္ဘာက မှောင်မိုက်သွားရ၏။ အနီးဆန်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ပွင့်ချင်း၊ တစ်လွှာချင်း ခြွေချသလို ဖျတ်မှတစ်ဆင့် နုနုပြေပြေလေး ဝင်းမွတ်နေသော ပါးပြင်တွေ၊ နားသစ်စပ်နားအထိ တရွေ့ရွေ့ပြေလျော စီးဆင်းကာ ပျော်မွေ့တိမ်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ကိုယ် မင်းကို မခွဲနိုင်ဘူး”

“သိပ်ချစ်တယ်”

“အိုကွယ်”

အလွန် ရင်ခုန်စရာကောင်းသော ချစ်စကားနဲ့ ချစ်အနမ်းတွေကြား သူမ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ရင်းက သူမလည်သူနဲ့ မခွဲချင်ကြောင်း စိတ်ထဲက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။



အခန်း (၃၈)

“နင် အခု ဘယ်မှာလဲ အချစ်ချို၊ ထင်ရာလျှောက်လုပ် မနေနဲ့နော်၊ နင့်မာမီဆို ဒေါသအရမ်းထွက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် အချစ်ချို၊ ပြန်လာခဲ့စမ်းပါ၊ နင့်မာမီနဲ့ လင်းသော အမေဆို စကားတွေများကြတာ အကြီးအကျယ်ပဲ၊ နင် အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ လျှောက်သွားမနေနဲ့၊ နေရာပြော”

“ငါက...”

“ဟဲ့... ညွှန်းစေကလည်း မြေလှန်ရှာမယ် ပြောနေတယ်နော်”

အချစ်ချိုက ဖုန်းပြောနေသူတွေ မကြားရမှန်းသိသိကြီးနဲ့ သိသိကြီးနဲ့ မဲ့ရွဲပစ်လိုက်သည်။ ဘာကို မြေလှန်ရှာချင်သေးတာလဲ။ သင်းအစပြုပြီးတော့မှလို့ တွေးနေတုန်းမှာပဲ လင်းသောက ဘာထဲမှ ထွက်လာပြီ။ သူက အဝတ်အစားလဲပြီးသားမို့ အခက်အခဲမရှိပေမယ့်

အချစ်ချိုက ဆေးရုံဝတ်စုံကြီးနှင့်။ ထို့ကြောင့် သူ့ အပေါ်က ထပ်ထပ် ထားသော ခေါင်းစွပ်ဂျာကင်ကို ပေးဝတ်သောအခါ သူမ ကိုယ်တိုင် လေးက သူ့ဂျာကင်ထဲ ပျောက်သွား၏။

“အရေးကြီးတာ ပိုက်ဆံပဲ။ ကိုယ့်မှာ အိတ်ဆောင်ကလွဲပြီး သိပ်များများစားစား မပါဘူး”

အချစ်ချိုက လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော ပုလက်တီနပ်ကြီးနှင့် စိန်လော့ကတ်လေးကို စမ်းမိသည်။

“အချစ်ချိုရဲ့ ဒါလေးတွေ ရောင်းလိုက်မယ်လေ၊ လတ်တလော သုံးလို့တော့ရမှာပါ”

ပြောမိတာ တကယ် ရက်ရောသောစိတ်နဲ့ပါ။ သူနဲ့တို့ နှစ်ကိုယ်တူတာဝ ထူထောင်မယ်လို့ တခဏချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည့် ထိုတစ်ခဏချင်းမှာပဲ သူနဲ့သူမ တသားတည်းဖြစ်သွားပြီးမှ သာတာ နာတယ်လည်း မတွက်တော့။ သူကတော့ ဆေးရုံဝင်းထဲက ခိုးထွက် လာရကာ အပြင်ရောက်တဲ့အထိ သူမလကို မလွှတ်တမ်းဆွဲထားသည့်

“တကယ် ပေးချင်တလား၊ မိန်းမခိုးတာတောင် ပိုက်ဆံများများ ပါမလာဘူးဆိုပြီး အထင်မသေးဘူးလား”

“အထင်သေးစရာလား၊ အစီအစဉ်မှ မရှိတာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်က ဦးမဆောင်နိုင်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ

ညည်းနည်းတော့ ဖုန်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုလန်စာစား ပြေးနေရပါတယ်ဆိုမှ စိတ်ဓာတ်စစ်ကြောရေးတွေ အလုပ်နေသော သူ့ကို အချစ်ချိုက စူးစူးရဲရဲ မောကြည့်သည်။

သူ့တွဲထားသောလက်ကို ဆောင့်အောင့်ဖြုတ်ပစ်သည်။

“ဒီမှာ”

“ပြော”

မေးဆတ်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေပုံက သူမ ဒေါသထွက်နေတာကိုပဲ ခွမ်းကုန် လှောင်နေသည်။

“လင်းသော... ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ အချစ်ချိုက ဦးဆောင် နဲ့တဲ့ ယောက်ျားမှ သဘောကျတယ်ဆိုရင် လင်းသောကြယ်နဲ့ ရာဇဝင် ခွင်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ စိတ်မပါရင် နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ ရာဇဝင် နာမယ်၊ တစ်ခါလေး နမ်းမိရုံနဲ့ လက်ထပ်ပါလို့ ဘယ်သူမှ အကျပ် အတိုင်းထားဘူး”

“ဒါဆို လက်မထပ်လည်းပဲ ကြိုက်သလောက် နမ်းလို့ ရတယ် ဆို”

ကြည့်စမ်း... ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာတာ ဆေးရုံဝင်းနဲ့ အတော်လှမ်းခဲ့ပြီ။ တွေ့ရာတတ္ကစီပမ်းတားရင်တောင် တစ်ယောက်တည်း အနီးနီး ပြောကြတဲ့စကားက ရန်စကားတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်အကြောင်း အခုမှ သိတယ်၊ အလစ်ချောင်းပြီး အခုမှ သူခိုးလုပ်ချင်နေတာကိုး၊ အဲဒါဆိုလည်း နေခဲ့တော့၊ စိတ်ရင်းစပ်စပ် အချောင်သမားဆို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်”

ရန်တွေ့ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်တော့လည်း အသွားမခံဘဲ လက်ဖြင့် ဆွဲကာ တက္ကစီထဲ တွန်းထည့်သည်။ ပြီးတော့ တက္ကစီဒရိုင်အောက် မမြင်အောင် မျက်စိမှိတ်ကာ တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ဒေါသထွက်လည်း ချစ်စရာကောင်းတယ်”

အချစ်ချိုမှာ ကားနောက်ခန်းမှနေပြီး အသံတိတ် မျက်စိစောင်း တိုးမဆုံးတော့။ သူက လက်လှာကိုင်လျှင် ရုန်းထွက်ပစ်သည်။ ပုခုံးထဲ ဖက်တဲ့လက်ကို ပုတ်ချ၏။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို တက္ကစီဒရိုင်ဘာသာ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့။ ဒါကို သူမ ထောင့်မကျိုးသော အသံနှင့် လှမ်းပြောသည်။

“မိန်းမတွေ စိတ်ကောက်ရင် ချောရခက်တယ် အစ်ကိုရ”

“တကယ့် အချစ်စစ် မစစ်စမ်းကြည့်ရတာ၊ ဒီဘဏ်မှာ ကိုယ် စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်၊ စိတ်ချ၊ မင်း ကိုယ့်နောက်လိုက်လာလို့ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမငယ်စေရဘူး၊ နောင်တမရစေရဘူး”

သူ ဘဏ်ထဲဝင်သွားတော့ သူမကို ကားပေါ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ကားနားရောက်တော့မှ သူ့ဖုန်းက ထမည်လာတာမို့ လင်းသော

ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်သည်။

“ကြီးကြီးပဲ”

သူမနား ဝင်ထိုင်၍ ဖုန်းကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်သည်။

“ဟဲ့... အချစ်ချို၊ ငါတို့ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောဦး၊ နင် ဘယ် ဘယ်နေတာလဲ”

လက်စမသတ်ရသေးသော သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖုန်းပြောခြင်း မရှိတော့။ သူက ဖုန်းပိတ်ချခြင်းဖြင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပစ်လိုက် သည်။ ပြီးမှ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောသည်။

“အဝေးပြေးကိုမောင်း အစ်ကို”

သူပဲ စီစဉ်၊ သူပဲပြောကာ သူမပေါင်ပေါ်သို့ ဘဏ်တံဆိပ် အားသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အား ထိုးတင်ပေးသည်။ အချစ်ချိုက ထွင်း၌ ပိုက်ဆံအသစ်ကျပ်ကျွတ်တွေ အစည်းလိုက်ရှိနေသော အိတ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ရှင်ပိုက်ဆံတွေ ရှင့်ဟာရှင် ထိန်းသိမ်းထား”

“ယောက်ျားရှာသမျှ ထိန်းသိမ်းရမှာ မိန်းမတာဝန်၊ မငြင်းရဘူး”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလာသော သူ့ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ မျက်စောင်း နှစ်ထိုးရရင်တော့ မျက်လုံးတောင် ပြန်ဖွင့်လို့ရမှာမဟုတ်။ သူမက နံကျဲကျဲဖြင့် အချစ်ချိုရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး ပျော်ခမ်းမှာ

၂၂

ထုတ်ခွာ

ထိကပ်နမ်းတော့ သူမမှာ ပတ်ဝန်းကျင် မြင်သွားမှာစိုးစိတ်နဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ရသေးသည်။ သူမတော့ သူမပုံကိုကြည့်ပြီး အသံထွက်ရယ်တော့ အချစ်ချိုက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အရှက်ကို မရှိဘူး၊ အရင်က လင်းသောကြယ်နဲ့ တခြားနော်”

“ချစ်တတ်လာရင် မရှက်တတ်တော့ဘူး”

အရင်က လင်းသောကြယ်နဲ့ အခု လင်းသောကြယ် ခြားနားသွားတာမှန်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမက ချစ်၍ချစ်မြဲ ချစ်ဆုံးသူရင်ခွင်မှာ သူမကိုယ်လေးကို မှီချလိုက်သည်။



အခန်း (၃၉)

“အရှက်ကို မရှိဘူး”

“အောင်မာ... ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

လင်းသောက ဆွဲလာသော လပ်ရေ(ချုံ)ကို အိပ်ရာပေါ် ဂုန်းခနဲ ဖန်ချပြီး ပြောတော့ အချစ်ချိုကလည်း ခွန်းတုံ့ပြန်ရန်အသင့်။ နှစ်ယောက်သား မကျေလည်ခြင်း အပိုင်အခဲက ရင်ထဲကိုယ်စီ ထုထည်ကြီးမားဆဲမို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသံတိတ် မျက်လုံးချင်း စစ်ခင်းရင်းက အဆီပိုမရှိ ချပ်ကပ်နေသော ကိုယ်လုံးလှလှလေးပေါ်က ကောက်ကြောင်းတွေ ထင်းနေအောင် ပေါ်နေသည်။ အနက်ရောင် လည်သာဂါဝန်အတိုအကျပ်ဆီ မနာလိုစွာ အကြည့်တွေက ဝေဝေသွယ်သွယ်သည်။ လည်ပင်းဦးရှိတ်ဂါဝန်က လက်ဖောင်းလေးကို အရှူးလေးတွေနဲ့ ဖြစ်ကာ ပေါင်လယ်လောက်အထိသာ ရှည်သည်။ ဒါကို သူမက

လည်သာလည်ရှည်ဒေါက်အမြင့်ကလည်း အနက်မို့ ဖြူဝင်းအေးအေးအေးကို ဝိုထင်ရှားအောင် ပြထားသလိုမို့ မြင်ကော့ပုရိသတိုင်း နှစ်နှစ်ပြေးရသည်။ နားမှာ နားဆွဲအဝိုင်းကြီးက အနက်နဲ့ခဲကို စပ်ထားတာမျှက်နှာသွယ်သွယ်လေးနဲ့ လိုက်သည်။ မျက်ခွံပေါ်မီးခိုးရောင် အိုင်ခွံတင်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းကျ ရဲတောက်နေသော အနီရောင်။ လှပါသည်။ သိပ်လှပါသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုအလှတရားများက သူတစ်ယောက်တည်း အတွက် မဖြစ်သင့်ဘူးလားဟုတွေးရင်း တစ်ယောက်တည်း သတိလောအား။

“တောက်”

လင်းသောက အနက်ရောင်ရှုပ်လက်ကို အင်္ကျီကြယ်သီးဆွဲဖြုတ်ကာ ခုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်တော့ အချစ်ချစ်သူဘေး၌ ဝင်ထိုင်ကာ လည်သာဖိနပ်ကို ချွတ်သည်။

“ဟွန်း... ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ကြယ်သီးတွေ ပြုတ်ဆွဲဖြုတ်ပြီး အဲဒီအင်္ကျီကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါလား၊ မလွှတ်ပစ်ရင် မဟုတ်လား၊ မမလှလှက ရွေးပေးလိုက်တော့”

“မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မပြောနဲ့၊ မင်းသာ...”

“အောင်မာ... ဒီက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထတာနဲ့ ခါးထောက်ပြီးသား။ လင်းသော

ရန်စွာရန် အသင့်ပြင်ထားသော မျက်နှာလေးအား ချဉ်ချဉ်တူးတူးဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ယောက်ျားရွေးပေးတာကျတော့ မဝတ်ဘဲနဲ့၊ အရောင်းစာရေးကောင် ရွေးတာကျတော့”

“ဪ... လင်းသောကျတော့ရော၊ ဒီက ရွေးပေးတာကို အရောင်မကြိုက်ရတာနဲ့၊ ထူတယ်၊ ပါးတယ်ဖြစ်ရတာနဲ့၊ ဟိုမိန်းမ ရွေးပေးတာလည်းကျရော ဟွန်း... ရုပ်က ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ သွားတွေ ဖျားမှာတောင် စိုးရတယ်၊ မ၊ ရွေးတာ မဆိုးဘူးလေး ဘာလေးနဲ့”

အချစ်ချစ်က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြလိုက်၊ ပြီတီတီရုပ်လုပ်ပြီး ပြောလိုက်နှင့် သူနဲ့မတူတူအောင် သရုပ်ဆောင်ပြသည်။ စထွက်လာကတည်းက နှစ်ယောက်သား အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုကိုမှ သူ သွားချင်တာက ကမ်းခြေဒေသ။

“အိမ်ကလူတွေ မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို မြို့တွေ အထင်ကရမြို့တွေမှာ လိုက်ရှာနေတဲ့အချိန်ကို မင်းနဲ့ကိုယ်က ဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် ကမ်းခြေဆို မကောင်းဘူးလား”

“အုန်းရေသောက်လိုက်၊ ရေကူးလိုက်၊ ပြီးတော့ မိန်းမအသစ် ဧကန်စက်လေးနဲ့တွဲပြီး ကမ်းခြေမှာ လမ်းလျှောက်လိုက်”

သူပြောတုန်းက သူမက သူရင်ဘတ်ကို လှမ်းရှိက်ကာ ရယ်ကာ

မောကာ ရှိခဲ့သေးသည်။ ပြဿနာစတာက အဝတ်အစားတွေပေါ်
 ရှေ့ပင်း(နံ)မော(လ်)ထဲ ဝင်ကာမှဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား
 တော့ အတူတူရွေးကြတာမှန်ပေမယ့် အချိန်က သိပ်မရတာထဲ
 ဝါသည်။ အဝတ်အစားကလည်း တစ်စုံလောက်ပဲ ရွေးကြရတာ
 မဟုတ်။ ညဝတ်အင်္ကျီတွေ၊ ထသွားထလာနဲ့ အကြမ်းဝတ်၊ သအ
 ကော့စမတ်တစ်တွေ စုံတကာစေ့အောင် ဝယ်ကြရမှာမို့ နှစ်ယောက်
 လူချင်းကွဲသွားခဲ့၏။ တစ်ယောက်တစ်နေရာဆိုပေမယ့် ထင်သာခြင်
 တော့ရှိပါသည်။ လှမ်းမြင်ရသည့် အကွာအဝေးမို့ သူ့နားမှာ အစေ့
 စာရေး ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာလည်း သူမ
 သည်။ ထိုထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ရွေးပေးနေသော အဝတ်အ
 တွေကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ယူနေတာက ကမ္ဘာလောက
 တစ်ခုလုံး မှေထားသည့်နယ်။ ထို့ကြောင့် အချစ်ချိုကလည်း ကိုယ့်အ
 ကပ်ပြီး မေးသည်။

“ဘာလိုချင်တာလဲ အစ်မ”

“ဒါလေးက ကတ်ရှူရယ်ဖြစ်တယ် အစ်မ၊ ဒါက စင်ကာပူ
 လိတ်တက်(စ်)မော်ဒယ်လေ၊ အစ်မက အသားဖြူတာပဲ၊ ဒီအနက်
 ဝတ်လိုက်ရင် ထင်းနေအောင် ပေါ်သွားမှာ”

သေးကနေ မမောမယ့်နိုင် ဒီဝိုင်းမှာလုပ်ပေးနေသော ကောင်မ

နဲ့ပင် အတူရွေး အတူဝယ်ကာ တစ်ခါတည်း ဝတ်ချပစ်တော့မှ
 သူမနား လာပြန်ကပ်တာ လင်းသောပါ။ လင်းသောကလည်း
 သူမပြောတာတွေကို ပြီးအောင် စောင့်သည်။

“ဒါဆို မင်းအနား ကိုယ်လာတော့ရော၊ ဘာလို့
 ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေတာလဲ ပြော”

“ရှင်လောက် မညံ့ဘူးဆိုတာပြမှ အနားပြန်လာကပ်တဲ့
 ယောက်ျားကို ဒီက ဝဲ(လ်)ကမ်း လုပ်ရမှာလား၊ မရဘူး၊
 ဆောရီးပဲ၊ ရှင်မှတ်ထားဖို့က ရှင် ဘယ်တစ်လှမ်းလှမ်းရင် ဒီက
 စုံနံ့ပြီးသားပဲ၊ ချစ်တာက သပ်သပ်၊ နာစရာရှိရင်လည်း အဲဒီ
 အချစ်ကို ချောင်ထိုးထားမှာ”

“ဘယ်ချောင်ထိုးထားမှာလဲ၊ မရပါဘူး၊ ကိုယ်က အမြဲ
 မင်းနားမှာ နေမှာ”

သူက ထိုင်နေလျက်ကနေ အချစ်ချို လက်ကောက်ဝတ်
 ကို လှမ်းဆွဲတော့ လူက ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ပစ်ကျသွားတာကို
 အခွင့်ကောင်းယူပြီး လင်းသောက ရင်ခွင်ထဲကို ဆွဲသွင်းသည်။

“လာမဖက်နဲ့၊ ဖယ်စမ်းပါ”

တွန်းလွှတ်ကာမှ သူက လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးတဲ့အလား
 လက်နှစ်နဲ့ သိမ်းကျုံးဖက်သည်။

“ကိုယ့်ကို သဝန်တိုနေတာလား”

“မတိုပါဘူး”

“တိုနေပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်အနားရောက်လာအောင် ဟိုအရောင်းကောင်ကို မျက်နှာသာပေးနေတာနေမှာပေါ့”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ်၊ မဖြေပါဘူး၊ နောက်ဆို ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ ရယ်မပြဘဲနေမှ၊ တော်ကြာ မင်းတ တွေ့တဲ့ကောင် ရယ်ပြနေမှ ဒီကောင် ရူးကျန်ခဲ့မှာ”

“ကောင်းတယ်၊ ယူမိတဲ့ယောက်ျား ရူးသွားလို့ဆိုပြီးတော့ အကြောင်းပြ ကွာရှင်းလို့ ကောင်းသွားတာပေါ့”

“ဘယ်သူက ကွာရှင်းပေးမယ် ပြောလို့လဲ”

ဖျတ်ခနဲ ကုတ်သားနုနုကို ငုံ့နှိပ်တော့ ယားတတ်တဲ့ အချစ်ချို တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူက ဒါကိုပဲ သဘောတကျဖြစ်ကာ ခပ် သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“အချစ်ချိုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပြီကွ”

လူကို မရမက အတင်းဆွဲဖက်ပြီး လည်တိုင်ကို လိုက်နှိပ်တော့ အချစ်ချိုက အသည်းယားသွားသည်။

“လင်းသော... မလုပ်နဲ့၊ ယားတယ်၊ လွှတ်ဦးကွာ”

“ပြောလေ၊ ပြောဦး၊ ကိုယ့်ကို ကွာရှင်းမယ်လို့”

ရန်းရင်းကန်ရင်းက အချစ်ချိုက ဓမ္မယာပေါ် ပက်ခနဲ လန်ကျ သည်။ သူက သူမလည်တိုင်ကို မထိထိအောင် လိုက်နှိပ်ကာ ကိုယ့် ရင်ခွင်အောက်ထဲမှာ သူမ၊ ရည်ရွယ်တာ စကြနောက်ကြဖို့ပေမယ့် ရင်ခွင်ထဲရောက်နေသည့် နွေးထွေးနူးညံ့သည့် အထိအတွေ့။ သူမ လက်ဖဝါးတွေက မရဲတရဲ တွန်းဖယ်နေတော့ သူ့ရင်ဘတ်ဆီမှာ ဖြစ်ကာ အနီရဲရဲခိုင်းထားသော နှုတ်ခမ်းသားတွေဆီ အကြည့်အရောက်မှာ ရင်ခန့်သံက အမြန်ဆုံးနှုန်းနဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးစီ လှည့်ပတ်စီးဆင်း သွားသည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

မှတ်မှတ်ရရ မေးမိသည်။ အချစ်ချိုက သူ့ရင်ခွင်အောက်မှာ မျက်တောင်ကော့တွေ မှိတ်ကျသွားအောင် မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မေးတာ စောနေသေးလို့လား”

“စောသေးလို့လား”

“အင်းပေါ့”

အချစ်ချိုက သူ့လည်ပင်းမှ တွဲလောင်းကျနေသော ကျွတ်ကလေးကို လက်နဲ့ ထိတွေ့ဆော့ကစားသည်။

“လက်ထပ်ပြီးသွားလို့ ဟန်နိုးမွန်းတောင် ထွက်လာပြီ၊ အခုမှ

အဖြေတောင်းတော့ စောတာပေါ့၊ လင်းသောရဲ့၊ အဟွန်း... မင်္ဂလာ
နှစ်ပတ်လည် ဆယ်နှစ်လောက်ကျမှ ချစ်လားလို့ မေး၊ အဲဒီထဲမှာ
ဖြေ...”

လင်းသောက အသည်းတယားယားနှင့် သူမမေးပျားချစ်ချစ်အောင်
ကို မနာအောင် ဖွဖွကိုက်ပစ်သည်။

“လက်ထပ်ပြီးတာ မှန်တယ်၊ ဟန်းနီးမွန်းထွက်လာတာလည်း
မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဘာရသေးတော့ ချစ်လား မချစ်လား
သေချာအောင် မေးရမှာပေါ့”

“ဘာကိုမှ မဘာရဘူး၊ ဖယ်”

အချစ်ချိုက သူ့ရင်ဘတ်ကို အတင်းတွန်းပြီး ထရန်ကြိုးစားသည်။
ဒါပေမယ့် လင်းသောက သူမလက်နှစ်ဖက်စလုံး ချုပ်၍ မျက်နှာမူ
ကပ်ထားတော့ သူမမှာ အကာအကွယ်မဲ့ကာ သူပြုသမျှ နုရတော့
အတိုင်း။ လင်းသောမျက်နှာကြီးက သူမပါးပြင်နား တာရစ်ဝဲဝဲ နီးထိ
လာသည်။

“ပြော... ချစ်လား”

“မချစ်ဘူး”

“သေချာလား”

ခြိမ်းခြောက်သလိုမေးတော့ အချစ်ချိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သေချာတယ် မချစ်ဘူး”

“မချစ်ရင် ချစ်တတ်တဲ့ဆေး ထိုးပေးလိုက်မယ်”

နောက်ဆုံးသော အသိမှာ သူမမျက်နှာထက် လင်းသော နီးကပ်
လာတာပဲ သိလိုက်ပြီးနောက်။ အဆုံးမဲ့အနမ်းများနှင့် တောင်းပန်နေသည့်
သူနှုတ်ဖျားက နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော အနံ့အသက်တွေကို ငြိုငြင်
နှိုင်းစွမ်းကင်းမဲ့နေ၏။ အနမ်းတွေကြားမှာ သူမက အလူးအလဲ ဓမ္မလျော်
ရင်းက ရင်ခုန်သံများကို အမြဲဆန်းသစ်အောင် သူ ဖန်ဆင်းတာလား။
ဒါမှမဟုတ် လှိုင်းပုတ်သံတွေနဲ့ ဘန်ဂလိုထဲကနှစ်ယောက်ရဲ့ အပြာ
ရောင်ညက ဖန်ဆင်းသလား။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမ ရင်ခုန်သံများနဲ့
ဓမ္မဗူးသွားသည်။



အခန်း (၄၀)

“ဟေ့... ဟေ့... မဖြစ်ဘူးနော်၊ မရဘူး၊ မသွားရဘူး”

“လင်းသော... နော်”

အချစ်ချိုက အော်ရင်း ခြေတစ်ဖက်မှာ ဆောင့်ခနဲ ဆောင့်ပစ်သည်။ လင်းသောက ဘန်ဂလိုရှေ့ ဆက်တိုက်ရာထိုင်နေရာက အူယားဟီးယားနှင့် သူမအဖွား ပြေးကပ်လာတာ အလည်းအသန်ရှိ အချစ်တောင် လန့်သွားသည်။

“ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဝင် အထဲကို”

အတင်းကြီး လူကို ပန်းကန်ကိုင်ပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံး ကာကာ ကွယ်ကွယ်လုပ်ကာ အခန်းထဲ ပြန်တွန်းထည့်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်တာလည်း အလည်းအသန်ဖြစ်ပြီး အခန်းထဲ

အောက်တော့မှ တံခါးကို ကျောမှိုကာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

အူမှ တကယ့် ရင်မောစရာ အရွပ်ထုပ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည့်နှယ်။ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘယ်သူမှ မမြင်လို့”

အချစ်ချိုက သူ ဖြစ်နေတာတွေကို မျက်ခုံးလေး တွန့်ကြည့်သည်။

“ဘာကို မမြင်တာလဲ၊ လင်းသော ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်း ဒီအနီရဲ့ရဲ့ ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ ရေသွားကူး

ဆိုကတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ ဒီက ရှိသမျှယောက်ျားတွေ ပြိုဆင်းပြီး

အလာကူးလိမ့်မယ် ရှင်းလား”

အချစ်ချိုက ခါးအောက်ပိုင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ သဘက်ကြီးကို အစ်ချက် ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ သဘက်ပတ်ထားပါတယ်”

“ပတ်ထားတာသပ်သပ်၊ အပေါ်မှာ ပေါ်နေတာ သပ်သပ်”

“လင်းသော”

သူမက စိတ်ပျက်သလို အော်သည်။

“ရေကူးဝတ်စုံလေ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ သူ့ကို ဝတ်ပြတာ ညကပဲ လှတယ်ဆိုပြီးတော့”

ဘေးတိုက်မကျတကျလေးရပ်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေ လှည့်နေအောင်

ပွဲစီမံပြောနေတဲ့ သူမလေးခါးကို ကျုံးဖက်ကာ ပန်းစွန်းမှာ သူ့ထဲ
မေးဖျားထောက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကြည့်ဖို့လေ၊ တခြားလူ ကြည့်ဖို့
မဟုတ်တာ”

ပြီးစစနှင့်ပြောနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို အချစ်ချိုက ဘေးတိုက်နေရာမှ
လှည့်ကြည့်တော့ သူ့နှုတ်ခွန်ချွန်က သူမပါးထဲ နစ်ဝင်သွားသည်။
ဒါကိုပဲ လင်းသောက ရယ်သည်။

“အံ့မယ်... ဒီနည်းမဆိုးဘူးပဲ၊ သိပ်အားစိုက်စရာ မလိုဘူး၊
အော်တိုနမ်းလို့ရပြီ”

“ဘာ အော်တိုနမ်းလို့ရတာလဲ၊ ဖယ်ပါ၊ ဒီမှာ ကမ်းခြေလာပြီး
ရေမကူးရတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီရေကူးဝတ်စုံကရော”

“ရေလည်းကူးရမယ်၊ တစ်နံလည်း အသုံးကျအောင် ကိုယ်စီစဉ်
ပေးမယ်လေ၊ ရေမျိုးကန်ထဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရေအတူတူ
ကူးကြမယ်၊ ဝါသနာပါရင် ရေကူးဝတ်စုံ မဝတ်ပဲနဲ့တောင် နေလို့
ရတယ်”

“လင်းသောနော်”

အချစ်ချိုက ထအော်တော့ သူက သူမကိုယ်လုံးလေးကို ရွေ့နေ
ပွေ့ချီသည်။

“ရေကူးချင်ရင် တခြား အဝတ်အစားနဲ့ သွားကူးမယ်လေကွာ
နော်၊ ဒါနဲ့တော့ မကူးရဘူး၊ ဒီမှာရှိတဲ့ကောင်တွေနဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်း စစ်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာမှလည်း မဆိုဘူး”

ပွေ့ချီရာက မွေယာပေါ် ထိုင်လျက်သားလေး ချပေးကာ သူမ
ပေါင်ပေါ်မှာ လင်းသောက ပါးအပ်ကာ မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက်
အချစ်ချိုသက်ဖဝါးလေးကိုဆွဲကာ သူ့ပါးတစ်ဖက်မှာ အပ်ထားသည်။

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ကိုယ့်မိန်းမကို တခြားကောင်တွေ စိုက်ကြည့်တာ
မပြောနဲ့၊ ဘေးက ဖြတ်သွားလို့ အနိပ်နင်းသွားတာတောင် မကြိုက်ဘူး၊
ချုပ်ချယ်တယ် မထင်နဲ့ကွာ၊ အရမ်းချစ်တော့ ပညတ်ချက်တွေ များ
တယ်လို့ သဘောထား၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ပြုမယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်တောင်းဆိုသလို ဝတ်စားပြီးမှ... နော်၊ ချစ်က လိမ္မာပါတယ်”

“ဘာ ချစ်လဲ၊ သွား... ရှင်ဖြစ်ချင်တာကို သိမ်းသွင်းတဲ့
နေရာမှာတော့ တော်ချက်က ပထမတန်းစားပဲနော်၊ ချုပ်ချယ်တာ
မဟုတ်ဘူးလေ ဘာလေးနဲ့”

အချစ်ချိုက မျက်စောင်းတစ်ချက်ဝင့်ကာ ပြောပေမယ့် သူ
တောင်းဆိုတာကို ငြင်းဆန်ရင် အင်အားမဲ့လေပြီ။ လင်းသောက
သူမဘေးမှာ ပူးပူးကပ်ကပ် လာထိုင်ရင်း သူမပန်းပေါ် ခေါင်းညှိထားသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ရွှေကြွတ်လေးထဲ ထည့်သိမ်းထားချင်တာ။ အဲဒီလောက်အထိ ချစ်တာ”

“တော်ပါ၊ အရင်ကတော့ သူများလိုက်ရင် ပြေးပြီးတာ”

“အဲဒီတုန်းက ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းမှန်းမှ မသိသေးတာ”

အကာအကွယ်မဲ့သည့် လက်မောင်းကို နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖွဲ့စည်း နှိပ်စားတော့ အချစ်ချိုက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ပေစောင်းစောင်း ထွက် ကြည့်သည်။

“ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်စရာကောင်းမှန်း သိသွားတာလဲပြော”

“မင်းကျွေးတာကို စားပြီးမှ”

မချိုမချင်ရုပ်နှင့် ပြောသောစကားက အနှောင့်အယှက်မလွှတ်ဘဲ သိပေမယ့် ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်တာမို့ သူမက အူ အူကြောင်လေး ဖြန့်ကြည့်သည်။

“ဘာကျွေးတာလဲ၊ လင်းသောနော်၊ စကားပြောရင် ထိတ်တတ်ကရနဲ့”

လင်းသောက သူမနားရွက်ဖျားလေးကို မနာအောင် ဖွဖွတိုက် ပစ်သည်။

“ကိုယ်ပြောတာ မင်္ဂလာဦးညက ညစာလေ”

“လင်းသော”

အချစ်ချိုက မျက်နှာနီနီနှင့် ထအော်တော့ လင်းသောက တဟားဟား ထရယ်သည်။ ပြီးမှ နုတ်နီမြန်းနေသော သူမပါးပြင်လေး ကို အားပါးတရ ဖိကာနမ်းသည်။

“အဲဒီညက”

“လင်းသောနော်၊ တော်ပြီလို့ ပြောနေတယ်”

“ဟား... ဟား၊ ဘာလဲ၊ ဂဏန်းမဆလာချက်က စားကောင်း တယ် ပြောမလို့”

ရှက်ရွံ့ခြင်းများစွာနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာဝှက်ထားတဲ့ သူမ လေးကို လင်းသောက ရင်ခွင်ထဲ နှစ်မြှုပ်ဓတတ် ပွေ့ဖက်ထားရင်းက ခရီးနိုင်သော အနမ်းတို့သည် နုလွသော ပွင့်ဖတ်လေးတွေ တစ်ဖက်စီ တစ်ရွက်စီ ကျုံ့ပြန့်လာသလို ဖြတ်နိုးခြင်းနှင့် ဖြစ်တည်ပြီးသော အချစ် တို့က ပန်းနုရောင် အနာဂတ်တစ်ခုအဖြစ် ကျေနပ်စွာ ခြယ်မှုန်းသွား သည်။



ဦး နီးစပ်အောင် ကြံစည်ခဲ့သမျှက လင်းသောကြယ်ရဲ့ ပင့်သက်
အစရှိက်မှာပင် အားလုံး ပျောက်ကွယ်ကုန်ခဲ့ပြီ။ သူတို့အဖွဲ့နှင့် ပဋိပက္ခ
ဖြစ်ပြီး အချစ်ချို ပျောက်သွားတာကို မိုးအေးတို့နှင့် ဖေဖေက တစ်ပါး
အခြားလူ မသိခဲ့။

“ဖေဖေက အပြစ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး သား၊ ဒါပေမယ့် အခု
အဖြစ်က မြွေပါလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံးရ ကိန်းဆိုက်တာပဲ၊ ဒီမှာ
ရှိနေတုန်းက လင်းသောကြယ် ဘယ်သွား ဘယ်လာတယ်ဆိုတာ
ချက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်လို့ရသေးတယ်၊ အခု မင်း အကြမ်းနည်းနဲ့
ဝင်လည်းတိုးရော...”

“ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံး
ရတာပဲ ဖေဖေ”

“မင်းဆုံးရှုံးမှုက ငါ့ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ယှဉ်ရင် ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံမရှိဘူး
ညွှန်းစေ၊ အချစ်တဲ့... အကောင်အထည်မရှိ၊ ကိုင်လို့မရ၊ ဆွဲလို့မရ၊
ဘာရင်းနှီးမြှုပ်နှံလို့မရတဲ့ ဒီအချစ်ကြောင့် မင်း မိုက်ရူးရဲဆန်ပစ်တာ
ကြည့်စမ်း... အခုတော့ သွားပြီ”

စိုင်းကြီးနဲ့စိုင်းလေး ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ ဘေးနားမှာ ခပ်တောင့်
တောင့် ရပ်နားထောင်နေကြသည်။ ဘာဝေဖန်ချက်မှတော့ မပေး။
ဒါပေမယ့် ဖေဖေ လက်သပ်မွေးထားသော ဖေဖေတပည့်တွေမို့ ဖေဖေ

အခန်း (၄၁)

“သတင်းတော့ ရလာပြီ ဆရာကြီး”

“အခုမှ ခင်ဗျားတို့ သတင်းရပြီ ပြောနေ၊ အချစ်ပျောက်သွား
တာ တစ်ပတ်ကျော်သွားပြီဗျ”

“သား... ညွှန်းစေ”

ဦးမင်းစေက လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ဒေါသတွေ ထွက်
နေတဲ့ ညွှန်းစေကို ပျောင်းဖျသလို ခေါ်သည်။ ဒါတောင် ဒေါသ
အတန်တန် ထိန်းလိုက်ရသလိုရှိကာ ပင့်သက်တစ်ရှိက်က ရင်အောက်
တစ်ခုလုံး မိုမောက်တက်လာတဲ့အထိ သူ မှားခဲ့တာတွေ ရှိကောင်း
ရှိမည်။ ဇွတ်တရွတ် ဆန်တာတွေ၊ အမွေဆန်တာတွေနဲ့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်း
တမ်းခဲ့တာရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုအရာတို့ကို ထုထည်ကြီးမားသော
သံယောဇဉ်တို့က မချေဖျက်နိုင်ခဲ့ဘူးလား။ သူ အပြင်းအထန် ကြိုး

၂၄

ရာဇာဓိ

ပြောတာ အမှန်လို့ပဲ ယူဆကြမည်သာ။ ညွှန်းစေက အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း-

“ဉာဏ်ရည်ရှိတယ်၊ အထူးတလည် မြှင့်တင်စရာမလိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် ခွန်အားရှိတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တောင် ဒီအဆောင်ဆိုတာ အလေးမထားတာ၊ ဖေဖေက...”

“မင်း... တော်တော့ ညွှန်းစေ”

ဦးမင်းစေက ဒေါသထွက်လာတိုင်း ပြုမူလေ့ရှိသည့်အတိုင်း စားပွဲရုံကြီးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ချသည်။ မီးသေနေပြီးသား ဆေးတံတို့ အိုးဘက်မှကိုင်ကာ ညွှန်းစေကို အစိမ်းလိုက် စားမတတ်ဝါးမတတ် ကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့ ဖြုတ်ဦးနှောက်ထဲက အတွေးအခေါ်လောက်နဲ့ ငါ့ကို ပြန်ပက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါက အဆောင်ကို အသည်းအသန် ရူးသွပ်နေရအောင် ဉာဏ်ရည်မမီတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီအဆောင်မှာ သိန်းသောင်းချီတဲ့ မရေမတွက်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ မြေပုံတစ်ခုပါတယ်၊ ငါလိုချင်တာ အဲဒီ မြေပုံပဲ”

ဦးမင်းစေ စကားအဆုံးမှာ ညွှန်းစေ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်အောင် အသံတိတ်ကျသွားသည်။ မြေပုံ။ ရတနာမြေပုံလားလို့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်ရင်း အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားတာ

ညွှန်းစေရောင် ဝတ်လွှာရုံ

၂၄

ကြာကြီး။ ဦးမင်းစေကတော့ စိုင်းကြီးတိုထံ လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းတို့ရထားတဲ့ သတင်းက”

“ကောင်မလေးရော ကောင်လေးပါ ပုသိမ်တရားရုံးမှာ လက်ခံပြီးပြီတဲ့ ဆရာကြီး၊ ပြီးတော့ အခု သူတို့ရှိနေတာက...”



အခန်း (၄၂)

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“တံခါးခေါက်နေတယ် လင်းသော၊ ဖယ်ဦး”

သူ့လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး အိပ်သော လင်းသောကြောင့် သူမ လှုပ်တာနှင့် သူနိုးသည်။ ဒါဟာ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်။ တစ်ညလည်း မဟုတ်သောကြောင့် အချစ်ချစ် ပြောသည်။

“တစ်ညလုံး လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးခိုင်းတာ မညောင်းဘူးလားဟင်၊ လင်းသောတော့ မသိဘူး၊ ဒီမှာတော့ အသက်ရှူတော့ ကျပ်တယ်”

သူမစကားအဆုံးမှာ သူက သူမနှင့် နဖူးချင်းတိုက်ပြီး တစ်ချစ်ရယ်သည်။

သန်းစရာင် ထက်လွှာနဲ့

၂၈

“မသိဘူးကွာ၊ တရေးနိုးလို့ နမ်းချင်ရင်လည်း နေရာရွှေစရာ ခလိုဘူး၊ လိုက်ရှာနေစရာမလိုဘူး၊ ချစ်တစ်နေရာရာ သွားရင်လည်း ကိုယ်ပါနိုးတယ်၊ ဒီလိုဖက်အိပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ခြေရာခံစက်တွေ ဘာတွေ တပ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ထပ်ခနဲဆို ချက်ခနဲသိတယ်”

အခုလည်း ထပ်ခနဲဆို ချက်ခနဲ သိပါသည်။ တံခါးခေါက်သံလည်း ကြားကြားခြင်း၊ အချစ်ချစ် ရုန်းထနေတာလည်း သိသိကြီးနှင့် စက်ထားသောလက်ကို မဖယ်။

“လင်းသော... တံခါးခေါက်နေတယ်၊ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

“ဝိတ်တာလေးတွေ နေမှာပေါ့၊ ညက ဘရိတ်ဖက်(စ်)ကို အခန်းထဲမှာ စားမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ပြောခဲ့ပေမယ့် နီးရင် ဖုန်းဆက်မှာမှ လာဖို့လို့ ပြောခဲ့တာလေ၊ ဖုန်းမှ မဆက်ရသေးတာကို၊ ကဲ... ဖယ်ပါ၊ နီးလည်းနီးနေပြီဥစ္စာ၊ ထ... တံခါးသွားဖွင့်”

တံခါးခေါက်သံကနေ တံခါးထုသံဖြစ်လာသည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

လင်းသောက ခြုံထားတဲ့စောင်ကို ကန်ထုတ်ပြီး တံခါးခေါက်လျှောက်သွားပြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အခန်းဝမှာ ရပ်နေသူက သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော လူကြီး တစ်ယောက်”

“မောင်ရင်က လင်းသောကြယ်လား”

ကိုယ့်အမည်ကို မေးတာမှန်နေသဖြင့် လင်းသောက ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

“အန်ကယ်က...”

“အန်ကယ်လေး...”

သူ့နားပါးမှ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်သံက အချစ်ချိုထံမှ ထွက်ပေါ် လာ၏။ လင်းသောက နားမလည်သလို နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ အချစ်ချိုက သူ့ဘေးနား လာရပ်သည်။

“လင်းသော... ဒါ အန်ကယ်လေးဆိုတာလေ၊ ဒယ်ဒီညို၊ အချစ်ချိုကို အရမ်း အလိုလိုက်တဲ့သူဆိုတာ”

“ဪ...”

ဒီတော့မှ ဘဝင်ကျသွားသလို လင်းသောက ခေါင်းညိတ်ပြကာ အခန်းတွင်း ဝင်သာနိုင်ရန် ကိုယ်ကိုတစ်ဖက်ယှိပ်ပေး၏။ အချစ်ချို ကတော့ သူ့ဦးလေးနား ပြေးကပ်သွားသည်။

“အန်ကယ်လေး ဒီကိုလာတာ မာမိတို့တော့ မသိပါဘူးနော် အန်ကယ်လေး”

“အန်ကယ်လေးက ဆွိုတီရဲ့ ဘက်တော်သားပါကွ၊ ဒီကို အရင်လာတာက သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အရေးကြီးလို့ အာခဲ့တာ၊ မောင်ရင် အန်ကယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့လို့ ရမလား”

“အေးကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဘက်က ရက်စတောရန်ကိုပါ၊ ဆွိုတီက အထုပ်အပိုးပြင်ထားတော့၊ ဒီကနေ လုံခြုံတဲ့နေရာကို အန်ကယ်လေး ပို့ပေးမယ်”

ရောက်လာတာက လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း၊ ပြောဆိုညွှန်ကြား ဆွဲချက်လည်း အလောတကြီးမို့ သူတို့မှာ ဘာမေးခွန်းမှ ရေရေရာရာ အချိန်မရဘဲ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်နာခံရင်းက လင်းသော က တက်သုတ်ရိုက်၊ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး အန်ကယ်လေး ခေါ်သည့်နောက် လိုက်သွားခဲ့ပြီး သူမက အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းပစ္စယ တွေကို တစ်ခုမကျန် သိမ်းဆည်းစဉ်မှာပဲ အခန်းတံခါးခေါက်သံ ထပ်ကြားရသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

ထပ်မံခေါက်လာသော တံခါးခေါက်သံကြောင့် လင်းသော လာပြန်ခေါ်ပြီးဆိုတဲ့ အသံနဲ့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။



ခန်းရောင် ဝတ်လွှာရုံ

“အန်ကယ်... တခြား ဘာပြောစရာမျှား ချီးသေးလို့လဲ ခေါ်
ဘူး”

လင်းသောက စကားအစဖော်ပေးမှ ဦးရဲညာဏ်က သူထံ ကြည့်
လင်သောအကြည့်က မေးခွန်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာမျိုး။ တကယ့်တို
လေးလေးနက်နက်ဖြစ်သည်။

“ပြောစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်တာလေး မေးလို့ရမလားလို့
စဉ်းစားနေတာပါ။ ဆွီတီနဲ့ပတ်သက်ရင် မောင်ရင်က ကိုယ့်တူသားလို
တော်စပ်သွားပြီလေ၊ မောင်ရင်ကို နှစ်နာအောင် လုပ်တာက ဆွီတီကို
ထိခိုက်အောင်လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ကိုယ်က ခံယူထားတာမို့...”

“မေးပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ဖြေနိုင်တာမျိုးဆိုရင် ဖြေပေး
ပါမယ်”

ဦးရဲညာဏ်က ခေါင်းမောကာ လေတာဝကြီး ဂျာသွင်းလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းလေးကြောင့် မောင်ရင် အစစအရာရာ ပြောင်းလဲ
လာခဲ့တာနော်၊ တကယ်လို့များ ဒီပစ္စည်းလေး မောင်ရင်မှာ မရှိတော့ရင်
အရင်က လင်းသောကြယ်များ ပြန်ဖြစ်သွားမယ်ထင်သလား”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လင်းသောက ခေါင်းခါပြတာ မဆိုင်းမတွယ်
ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အရင်ပုံစံကို မကြိုက်လို့ ပြောင်းပစ်ခဲ့တာပါ

အခန်း (၄၃)



“အဲဒီအဆောင်က ရှေးဟောင်းအစီအရင်တွေနဲ့ စီစဉ်ထားတယ်
လို့ အန်ကယ် လေ့လာသလောက် သိခဲ့ရတယ်၊ ကျမ်းထဲမှာပါတာထဲ
ရှေးစစ်သူကြီးအတွက် သူကြင်ယာတော်က နေထိုင်စေရန်ပြီး ဓာတ်ထူ
နာမ်တူ ပစ္စည်းတွေနဲ့လူကို အထောက်အကူဖြစ်အောင် စီရင်ပေးခဲ့တဲ့
ပစ္စည်း”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေထဲမှာ စစ်သူကြီးတွေ
ရှေးခေတ်က တိုက်ပွဲတွေအကြောင်း မကြာခဏ မက်ခဲ့တာကိုး”

လင်းသောစကားကို ဦးရဲညာဏ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်
နားထောင်ရင်း အတန်ကြာတဲ့အထိ တိတ်ဆိတ်သွားတာက ပြောစရာ
စကား မရှိ၍မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား
နေသည်။

အန်ကယ်၊ ဒီအဆောင်လေးက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပုံရိပ်ခွဲတယ် ဆိုရင်
တောင် စိတ်သာအဓိကလို့ ဘုရားဟော ရှိခဲ့သေးတာပဲ၊ စိတ်အေး
ပြင်းထန်လာပြီဆိုရင် ဘာနဲ့ပဲ တားဆီးပါစေ၊ ပျက်ပြယ်စရာအကြောင်း
မရှိပါဘူး အန်ကယ်”

သူ့အဖြေစကားအရပ်မှာ ဦးရဲဉာဏ်က လင်းသော လက်တစ်ဖက်ကို
ခပ်ဖျစ်ဖျစ် ဆွဲခါနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီစကားကြားရပါ့မလားလို့ အန်ကယ်
စိတ်ထင်နေတာ၊ တကယ်တော့ အဲဒီသန်လျက်လေးထဲမှာ ရတနာမြေပုံ
တစ်ခုလည်း ပါနေခဲ့တယ် မောင်လင်းသော”

“ဗျာ... ရတနာမြေပုံ”

တစ်ခါမှ ကြားဖူးသိဖူးခြင်း မရှိပါသော အထူးအဆန်း စကား
တွေ၊ ဦးရဲဉာဏ်ကတော့ သူ့အံ့သြခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့
တလေးတနက် ခေါင်းညှိတယ်။

“အဲဒီမြေပုံကို လိုက်နေတဲ့ လောဘသားတွေလည်း ရှိနေတယ်
မောင်ရင်၊ အန်ကယ် စုံစမ်းရသလောက်ဆို မောင်ရင်မိတာတွေ သေဆုံးတဲ့
အမှုနဲ့ ပတ်သက်နေမယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်
အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်လာခဲ့တယ်”



အခန်း (၄၄)

“ချစ်... တံခါးကြီး ဘာလိုပွင့်နေတာလဲ၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး
ပြီလား”

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ပြီး ကျောနဲ့ပြန်ကပ်ပိတ်သည်။ အခါတိုင်းလို
မီးဆိုင်းတွေလည်း ဖွင့်မထား၊ လိုက်ကာတွေပါ ချထားတာမို့ အပြင်မှာ
နေခင်းဖြစ်ကာ အခန်းတစ်ခုတည်းကွက်၍ မှောင်မိုက်နေတာမျိုး။
လင်းသောက မှန်ဝါးဝါးအခန်းထဲ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ရင်းက
အသံမပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသော သူမကြောင့် သူ အံ့သြသွားသည်။

“ချစ်”

“မင်းရဲ့ချစ် ဘေးမသိ ရန်မခရှိပါတယ် လင်းသောကြယ်၊
အသံမထွက်နိုင်အောင် ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းထားတာကလွဲလို့ပေါ့၊
နံကြားထဲသို့ စူးခနဲ ဝင်ရောက်လာတဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့်

သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံး တောင့်ခနဲ မတ်သွားရသည်။ ချောက်ခနဲ အသံနဲ့အတူ မီးဖွင့်လိုက်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားခြင်းအောက်မှာ အချစ်ချိုက လက်နောက်ပြန် ကြိုးတုပ်ကာ ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းထားလျက်သား။ အခန်းထဲမှာက သူ မြင်ဖူးခဲ့သော လူကြီးနှစ်ယောက် ပြီးတော့ ညွှန်းစေနှင့် ဆေးတံခဲလျက်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ငါတို့ဖြစ်ချင်တာ မင်းကို အကြောင်းကြားပြီးပြီ ကောင်လေး မင်းလက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ငါတို့ သန်လျက်လေး”

“အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အဖေရှာလို့ ရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း”

လင်းသောက ခြေနှစ်ချောင်းကို ခပ်ချဲ့ချဲ့ရပ်ရင်းပြောတော့ ညွှန်းစေက တဟက်ဟက်ရယ်သည်။

“အေး... မင်း ရဲရင့်ထားလိုက်ပါ၊ အစွမ်းကုန်ပေါ့၊ မကြာခင် မင်းဘဝက အရင်တုန်းကလို ပြန်ဖြစ်သွားတော့မှာ”

“ငါ့ဘဝ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ငါ့မိဘတွေ အသက်ရှင်ပြီး ရှာခဲ့တဲ့ပစ္စည်း၊ မင်းတို့လက်ထဲ လွယ်လွယ်ကူကူတော့ ငါ မအပ်ဘူး”

ဆေးတံကို မီးညှိပြီး အားပါးတရ ရှိက်ဖွာတဲ့ လူကြီးထဲ

ထင်းသောနားသို့ ရောက်လာသည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ မင်းလည်း မင်းအဖေအတိုင်းပါလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းအဖေလမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်ရလိမ့်မယ် ကောင်လေး၊ ငါ လက်ဖျောက် တစ်ချက်တီးတာနဲ့ ဘဝရောအသက်ပါ ဖျောက်ကွယ်သွားကြတာမျိုး”

“ကျုပ်အဖေ့အမေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့တာ ခင်ဗျားပယောဂ စောင်းဘူးပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“မင်းက သူငယ်နှစ်စားမှ မဟုတ်တော့တာ၊ တွေးကြည့်ပေါ့၊ ဆုပ်ငန်းတူ ပါတနာအချင်းချင်း သူက သိပ်ရိုးသားပြတော့လည်း ဖျက်တွေ သွားရာလမ်းစဉ်ကို ဦးပေးရတာပေါ့၊ စိုင်းကြီး... ကောင်လေး တစ်ကိုယ်လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာ”

ဦးမင်းစေရဲ့ အမိန့်ပေးသံဆုံးတာနှင့် ဘန်ဂလိုတံခါးက ဂုန်းခနဲ ခွင့်လာသည်။

“လက်မြှောက်ထားလိုက်ပါ ဦးမင်းစေ၊ ပြည်သူ့ရဲတွေ ဝိုင်းထား ပြီးပါပြီ၊ ဦးမြတ်သူနဲ့ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဦးကို လုပ်ကြံမှု၊ တရားမဝင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှု၊ ပြန်ပေးမှုတွေနဲ့ မမ်းလိုက်ပါပြီ”

အခန်းထဲ အပြေးဝင်လာတဲ့ ရဲတပ်သားတွေကြားထဲမှ အချစ်ချိုအား သူက လက်ပြန်ကြိုးဖြည်းပေးပြီး ပါးစပ်မှာ စည်းထားတဲ့ အဝတ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း ဆွဲဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် စီစဉ်ထားခြင်း

၂၅

ဆရာတော်

ကြောင့် ဦးမင်းစေတီမှာ တိမ်းရှောင်ရန် မတတ်သဘာဘဲ ဥပဒေလက်ထွင်း
မှာ အားလုံး ခေါင်းငိုက်စိုက်။ အချစ်ချိုအား ဆွဲထူပြီး သူက ရင်ခွင်ဆီ
ပွေ့ဖက်ထားချိန်မှာပဲ အန်ကယ်လေးက အခန်းဝရောက်လာပေစေ့
အလိုက်တသိ ပြန်ထွက်သွားပေးသောကြောင့် ဒီလူပျိုကြီးကို ကျေနပ်
တင်သွားသည်။



အခန်း (၄၅)

BURMESE
CLASSIC

“ဒါဆို အန်ကယ်လေးက အားလုံး စီစဉ်ပေးထားတာပေါ့”

သဲသောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ကြတော့ အချစ်ချိုက သူ
လက်မောင်းမှာ ပါးအပ်ရင်း မော့မော့လေးမေးတော့ သူက ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။

“အန်ကယ်က သတင်းထောက်ပီသတယ်လေ၊ အဆောင်
အကြောင်း စုံစမ်းရင်းက ဒီအဆောင်ကို ရှာဖွေခဲ့တဲ့သူတွေအကြောင်း
အစဆွဲထုတ်ရာကနေ ကိုယ့်အဖေ့အမေ လုပ်ကြံခံရတာကိုပါ သိသွားခဲ့
တာ၊ အဲဒါကြောင့် အဆောင်ကို နိုင်ငံတော်ဘဏ္ဍာအနေနဲ့ အပ်နှံမလား
လို့ အရင်မေးပြီး ကိုယ်က အပ်ပါ့မယ်ဆိုမှ ဦးမင်းစေတီကို ဖမ်းဖို့
စီစဉ်ခဲ့တာပေါ့”

စိုးစိုးစာပေ

စိုးစိုးစာပေ

အချစ်ချိုက တွဲချိတ်ထားသော လက်ကိုဖြတ်၍ သူ့ရှေ့ ပိတ်ရုံ သည်။

“အခု အဆောင်မရှိတော့ရော လင်းသော ဘယ်လို ခံစားရလဲ”

“ကိုယ် မင်းကိုတွေ့ရတာ ရှက်နေသလိုပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းမှာမှ မနေချင်တော့ဘဲ မင်းကို တွေ့တာနဲ့ ပြေးချင်လာတယ်၊ ပြီးတော့...”

“အချစ်ချိုတို့ လက်ထပ်ထားတာကိုရော မှတ်မိလား”

ပူပင်စိတ်နှင့် မေးလာတဲ့ သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး လင်းသော အခေါင်းခါပြတော့ သူမမျက်နှာ ငယ်ကျသွားတာများ ဘာနဲ့ နှိုင်းပြီး မလဲတောင် မသိတော့။ လင်းသောက ထိုမျက်နှာလေးအား လက်ခံ နှစ်ဖက်နှင့် ပူးညှပ်ဆွဲယူကာ မော့စေသည်။

“ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာဦးညက စားခဲ့ရတဲ့ ညစာကိုတော့ ထိုက် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်၊ အဲဒီညက...”

“လင်းသောနော်”

စူးခနဲအော်ပြီး အချစ်ချိုက ထွက်ပြေးရန်ပြင်တာကိုပဲ လင်းသော ခါးကနေ စွေခနဲ ပွေ့ချီကာ သုံးလေးပတ် မွေ့ယမ်းပစ်သည်။

“တကယ်ပြောတာ၊ ချစ်နဲ့ အတူနေရတဲ့ရက်တွေ၊ ချစ်သော အချစ်တွေက ချိုလွန်းလို့ အရင်က လင်းသောကြယ်ဆိုတဲ့ဘဝ ကိုယ်လက်မခံတော့တာ ကြာပြီ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

အချစ်ချိုက သူ့ပန်းပေါ် လက်တင်ထားရာမှ သူချီထားသဖြင့် လင်းသောထက် အရပ်ပိုမြင့်နေသော သူမခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာတွေပေါ် ဖွဖွလေး အနမ်းခြေသည်။

“လင်းသောအတွက် အချစ်ချိုရဲ့ ဂုဏ်ပြုတဲ့ဆု”

ကမ်းစပ်သို့ လှိုင်းလုံးတွေ ဝေါခနဲ တိုးတက်လာကာ နေမင်းကြီး က နေ့တာကို နှုတ်ဆက်ရန် ပင်လယ်ပြင်၌ မေးတင်ထားပြီ။ သူတို့ ကလည်း အတိတ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အနာဂတ်ဆီ လျှောက်လှမ်းရန်အတွက် ဆည်းဆာအောက်မှာ အနမ်းတွေ ဖလှယ်လိုက်ကြရသည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ။

ဆုတောင်း